

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR KONUŞA- BİLSE!

jennifer
mook-sang

Türkçesi
Burcu Aksu Güney

uyurgeze

Çocuk Roman 6

BİR KONUŞABİLSE!

Yazan: Jennifer Mook-Sang

Türkçe yayın editörü: Ömer Açık
İngilizce aslından çeviren: Burcu Aksu Güney
Son okuma: Aynur Barkın

Özgün adı: Speechless
Published by arrangement with Scholastic Canada Ltd.
Text copyright © Jennifer Mook-Sang, 2015

Türkçe yayın hakları: Uyurgezer Yayıncılık, 2020
Yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla Scholastic Canada Ltd.'ten satın alınmıştır.
Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak alıntılar dışında, yayıncının yazılı
izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. Baskı: Eylül 2020 (2000 Adet)
ISBN 978-605-06148-3-1

www.uyurgezerkitap.com

Kapak tasarımı ve baskı öncesi hazırlık: Hakan Yaşa

Baskı: Berdan Matbaacılık
Güven Sanayi Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı, İstanbul
Telefon: 0212 613 11 12

Uyurgezer Yayıncılık
Ambarlı Mah. Rüzgârlı Sok. No: 37/9 Avcılar, İstanbul
Telefon: 212 694 20 53

Sertifika: 41730

uyurgezerkitap@gmail.com

BİR KONUŞABİLSE!

JENNIFER MOOK-SANG

JENNIFER MOOK-SANG, Guyana'da dünyaya geldi. On dörtyaşında Kanada'ya taşınan yazar, Toronto ve Waterloo Üniversitelerinden psikoloji alanında yüksek lisans derecesiyle mezun oldu. Eğitim ve sağlık kurumlarında her yaşta çocukla çalıştı. *Bir Konuşabilse!* yazarın Türkçe'deki ilk kitabı. Mook-Sang, eşi ve iki oğluyla birlikte Burlington, Ontario'da yaşıyor ve kendi kendine kıkırdarak yazmayı sürdürüyor.

*İlham kaynaklarım Matt ve Ben'e,
sürprizler ve kahkahalar için...*

1

Kütüphanenin kapısı hızla açıldı ve Parker telaşla içeri girdi. “Hey, Jelly” diye bağırdı. “Bunu mutlaka görmem lazım!”

Kütüphaneci Bayan Longo, parmaklarını dudaklarına götürüp *şışış* yaparak bizi uyarınca Parker’ın beni koridorda sürüklemesine karşı koymadım. Parker, benden bir karış daha uzun ve biraz da iriyarı. O cüsseye kolunuzdan çektiğinde direnmeniz kalıcı bir hasara neden olabilir.

Müdür odasının bulunduğu koridorda itişip kakışan bir sürü çocuk vardı. “Vay canına!” “Mükemmel!” sesleri yükseliyordu kalabalıktan.

Parker’ın tombul parmaklarından kurtulup kolumu ovuşturdum. Herkes nereye bakıyordu böyle?

Duvardaki afište şöyle yazıyordu: *Sherwood Ormanı Okulları Geleneksel Konuşma Yarışması*.

Aman ne önemli! Bizim okulda her yıl üçüncü sınıftan yedinci sınıfa kadar tüm öğrencilerin bir konuşma yapması gerekiyor. Ben de her seferinde hızlıca bir şeyler geveleyip kurtuluyorum bu beladan.

Parker'a döndüm. "Ee, n'olmuş?"

"Bu sefer ciddiye almalısın," dedi.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Kıytırık bir madalya için neden bu eziyete katlanayım ki?"

"Çünkü Jelly, burda her zaman istediğin bir şey var!" Parmağıyla duyurunun yanındaki vitrini gösterdi.

Derin bir soluk aldım.

Vitrinde gıcır gıcır bir tablet parıldıyordu. Gözlerime inanamadım. Kablosuz klavyesi, çizim kalemi, hatta oyun konsolu bile vardı. Özellikle bu sonuncusu inanılmazdı.

Ağzım açık kaldı.

"Bu yılki ödül işte bu!" dedi Parker.

Herkesin neden bu kadar heyecanlandığı belli olmuştu.

Ailem günde bir saatten fazla televizyon izlememe bile izin vermez ve bilgisayarımız sadece ödev yapmak içindir. Tek bir video oyunumun bile olmadığını tahmin edersiniz artık.

Parlak kılıfı katlandığında bir stand dönüşen bu sim-

siyah cihaza bakarken ağzımın suyu aktı neredeyse. Kendi odamda, kendi tabletimle oynayabileceğim oyunları hayal ettim: *Titan Savaşları*, *Olmayan Ülkeye Yolculuk* ve en iyisi olan *Yeraltı Dünyasından Kaçış*.

Ödül iyi hoş da konuşma yarışması olmasa iyiydi.

Kalabalıktan bir ses yükseldi: “Aaa! Victoria, şuna bak!”

“Ödülün ne olduğu hiç önemli değil Elsa,” diye cevapladı Victoria. “Ben kazanmak için yarışıyorum.”

Victoria’nın sesi her zaman tüylerimi ürpertmiştir. Yılan tıslaması duymuş gibi olurum. Victoria palavra atmıyordu. Öğrenci meclisi başkanıydı, sınıftaki en zeki kızıydı ve bunu her fırsatta hatırlatırdı. Soruları ilk cevaplayan, daha süre bitmeden sınav kâğıdını teslim eden, okul bahçesini temizlemek gibi angarya işler için bile ilk gönüllü olan kişiydi. Öğretmenler onu çok severdi.

Parker yine koluma yapıştı. “Kazanabilirsin bence.”

Elini sıkıp, “Tabii canım, çocuk oynacağı,” diye şaka yaparken Victoria’yla göz göze geldik.

Ders zili çalana kadar Parker’la kafa kafaya verip, tableti inceledik. Tüm çocuklar ortalıktan kaybolmuştu. “Hey Jelly, derse geç kalıyoruz.”

Ben daha karşılık veremedim Parker uzaklaşmıştı bile. Parker Brown’un baş harfleri P.B. ve benimki de J.A.M. (Joseph Alton Miles). Bu yüzden herkes bana Jelly der. Üstelik jöleden hoşlanmadığım halde.

Arkasından bakakaldım ve bu yıl Parker’la aynı sınıfta olmayışımızın ne kadar garip olduğunu düşündüm.

Annelerimiz göbeklerimizin sanki birlikte kesildiğini söylerdi. İlk kez ayrı düşmüştük.

Dolabıma doğru yürüdüm, dosyayı ve kalemligimi kaptığım gibi İngilizce dersine koştum.

2

Sınıfta bir uğultu vardı. Öğretmene çaktırmadan yerime oturdum. Bu sırada Bayan Mitrovika ellerini çırpı ve “Çocuklar, lütfen...” diyerek konuşmaya başladı. Öğretmen konuştuğu sınıf yavaş yavaş sessizleşti. “Yarışma için bu kadar hevesli olduğunuzu görmek beni çok mutlu etti. Araştırma yapmak, yazmak ve prova yapmak için iki hafta süreniz var.” Merakla etrafına bakındı. “Biliyorum, henüz erken ama içinde konuşmasının konusunu belirlemiş olan var mı?”

Bilin bakalım kim el kaldırdı?

“Evet, Victoria?” dedi Bayan Mitrovika.

“Ben sunumumu...” diye başlayıp, konuşmasına dramatik bir etki katmak için kısa bir süre sustu Victoria. “Güney Amerika’daki biyolojik çeşitliliğin korunması üzerine yapacağım.”

En iyi arkadaşları Elsa ve Becky hayranlıkla onu dinliyordu. Hiç şaşırmadım. Victoria'nın herkesi etkilemesi garanti, önemli bir konu seçeceği zaten belliydi. Sonra birkaç kişi daha söz aldı. Her zamanki sıradan fikirlerdi bunlar: *Ailemin kamp gezisi, kedimi neden seviyorum, nasıl elektrik tasarrufu yapılır...* Görünen o ki tek ciddi rakibim Victoria olacaktı.

Nee? Onun karşısına çıkmak için çıldırmış olmam gerek. Ama bir an Yeraltı Dünyasından Kaçış oynadığımı hayal ettim ve düşüncesi bile mutlu olmama yetti. Bayan Mitrovika bana döndü: "Joe, sen bir konu belirledin mi?"

Beynim donmuştu sanki. Sadece hayır demem yeterdi. Ama demedim. Nedense birden, "Hmm... Ben... şu an bunu paylaşmak istemiyorum," deyiverdim.

Bayan Mitrovika bir kaşını kaldırdı. Sınıftan imalı bir, "Ooooo!" yükseldi. Gizemli olmaya çalıştığımı düşünmüşlerdi. Victoria hariç. Sandalyesinden bana doğru eğilip fısıldadı, "Hey, neden konunu söylemek istemiyorsun?" Dudağını büzdü, "O kadar mı kötü?"

Etrafımızdaki herkes gözünü dikmiş bize bakıyordu. O an gerçekten zekice bir şey söyleyebilmeyi dilerdim. Ama her zamanki gibi stres altında beynim tamamen durmuştu. Victoria önüne dönüp, öğretmenin tahtaya yazdığı soruyu cevaplamak için elini kaldırdı. Gözlerimi sıranın üstünden ayıramadım. İnsanlar yanan yanaklarımdan sıcaklığını fark edecekler diye korktum.

Konuşmamın konusunun ne olacağını henüz ben de bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı: Victoria'ya gerçek bir ders vermek istiyordum.

3

Öğle yemeğimi bulmak için dolabımı karıştırırken Parker'ın tanıdık gür sesini duydum. "Hey gizemli çocuk!"

Ona ve kız kardeşi Sam'e döndüm. Bilmeyen biri ikiz olduklarına hayatta inanmaz. Aynı boydalar, ikisinin de gözleri masmavi. Ama tek ortak noktaları da bu. Sam'in saçları uzun, düz, koyu kahverengi, neredeyse siyah. Teni her zaman bronz. Karayipler tatilinden yeni gelmiş gibi. Parker'ınsa açık sarı saçları ve çil dolu bir yüzü var.

"Selam millet," dedim. "Güzel kıyafet, P.B."

Limon yeşili kapüşonlusunun altına giydiği tişörtünde, *Ailemin Gururuyum* yazıyordu.

"Evet, saygınlığımı korumam lazım."

Sam kardeşine küçümseyerek baktı. "Sanki var da!"

"Neyse..." dedi Parker. "Duyduğumuza göre yarışma için çok parlak ve gizli bir fikrin varmış."

“Evet var.”

“Ee? Bize anlatmayacak mısın?” diye sordu Sam.

Sam’in yanında henüz bir fikrim olmadığını belli edemedim. “Tabii anlatırım,” dedim. “Ama önce siz söyleyin.”

Parker elini kalbinin üstüne koydu. “Benimkisi hayata bakışımı kökten değiştiren bir şeyle ilgili,” dedi. “Dünyaya, rock’n roll’un...” Durdu ve başını kız kardeşinin omzuna yaslayarak duygulu bir sesle ekledi: “...ölümünden bahsetmeliyim.”

Sam güldü ve küçümser bir tavırla omuz silkti. “O geçen yüzyılda kaldı. Ben, senin gibilerin neden okulun sosyal sorumluluk projelerine daha fazla katılmaları gerektiğiyle ilgili konuşacağım.” Dans eder gibi yaparak, “Ve hemen şimdi, okulun hip hop kulübüne katılacağım.”

Uzun etekler giymeyi, renkli şallar ve sallanan küpeler takmayı seven Sam, hip hop kulübündeki kızlara ayak uydurabilecekmiş gibi görünmüyordu.

“Hayır, hayır,” dedi Parker. “Bu okulun aslında neye ihtiyacı var biliyor musunuz? Sıkı bir rock’n roll kulübüne.”

“Sen bir tane kur o zaman?” dedi Sam. “Belki emekli öğretmenlerden katılan olur.” Uzaklaşırken omzunun üstünden bakıp gülümsedi.

Victoria koridordan bize doğru kasıla kasıla gelirken, Elsa ve Becky onun etrafında çene çalıyordu. Öğrenci dolaplarının önünde dikilen küçük bir kız grubunun yanında durdular. Victoria’nın onlara şöyle dediği duyuldu: “Cuma akşamı bizde pijama partisi yapıyoruz, unutmayın!”

Kızlar çok heyecanlanmış görünüyordu. “Hiç kaçırır mıyız?” diye kıkırdadı biri.

Victoria ve kankaları yanımızdan geçerken, “Hey kızlar,” diye seslendi Parker, dağınık saçlarını parmaklarıyla tarar gibi yaparak.

Elsa gülümsedi ama Victoria’yla Becky hiç pas vermedi. Gelip tam önümde durdular.

“Konunu neden söylemek istemediğini buldum,” dedi Victoria. “Saçma bir şey, değil mi?”

Ben durumu kurtarmaya yarayacak bir cevap ararken rahatsız edici bir sessizlik oldu. Becky, Victoria’ya bakıp sıırttı. Sessizliği Parker’ın alaycı sözcükleri bozdu neyse ki: “Vazgeç Victoria, Jelly’nin konuşması seninkini ezip geçecek.”

Kısa bir an ona gözlerini dikti Victoria. Sonra bana soğuk soğuk gülümsedi ve üçü birden uzaklaştı.

Parker, bir süre peşlerinden bakıp bana döndü. “Ee, söyle bakalım, yarışma için *ne* yapacaksın?”

“Olağanüstü bir şey,” dedim. “Çarpıcı, aklınızı başınızdan alacak kadar harika!”

Gülümsedi. “Daha *hiçbir* şey bulamadın, değil mi?”

Başımı salladım.

Zero, nada! Sıfıra sıfır, elde var sıfır.

4

Okul servisinde genelde Parker'ın yanında oturdum. Ama o gün okuldan sonra buz hokeyi antrenmanı için Parker'ı annesi aldı. Bu yüzden ben de kendimi şımarık Spencer'la otururken buldum.

Amacım onu incitmek değildi. Ama eve gelene kadar yol boyunca kulağıma fısıldayıp durdu: “Osurukçuk, osurukçuk...” Çenesini kapamasını, yoksa onu servis şoförüne şikâyet edeceğimi söyledim. (Bunu yapmayacağı mı biliyordu.) Hatta şapkasını otobüsten dışarı fırlatmakla bile tehdit ettim. (Bunu asla yapmayacağımı da *ben* biliyordum.) Belki onu durdurur diye şapkasını aldım ve camdan atacakmış gibi yaptım. Tam şapkasını yakalamak için bana doğru uzanmıştı ki, otobüs aniden köşeyi döndü. Dengemi kaybedince elim burnuna değdi.

“Ahh!” diye bağırdı Spencer. “Neden yaptın bunu?”

Şapkasını kaptığı gibi kafasına taktı, bir yandan da burnunu ovuşturuyordu. Yalandan ağlıyormuş gibi sesler çıkarmaya başladı.

Canının gerçekten acımadığına yemin edebilirim. Çünkü her ağlama viyaklamasının arasında bir yandan da kıkırdıyordu. Tam özür dileyecektim ki bir ses yükseldi: “Affedersiniz şoför hanım, arka tarafta bir sorun var galiba.” Victoria otobüsün ön tarafına doğru ilerledi. Beni ve Spencer’ı işaret ederek şoförle konuşuyordu.

Genelde Victoria bize hiç aldırış etmezdi. Geçen yılki servis şoförü böyle bir durumda sadece gürültü yapmayın diye bağırarakla yetinirdi. Ama yeni şoför, otobüsü yolun kenarına çekip, bize doğru yürümeye başladı. “Bu çocuk sana vurdu mu?” diye sordu Spencer’a.

Spencer omuz silkti.

“Korkma!” dedi şoför. “Sadece doğruyu söyle.”

Spencer başını salladı.

Açıklama yapmaya çalıştım ama servis şoförü bana parmağını sallayıp, ikimizin adını bir kâğıda yazdı. “Bir dahaki sefere kendi cüssene göre birine bulaş,” diyerek beni ön tarafa, yanındaki koltuğa götürdü.

Victoria’nın yüksek sesle şöyle dediğini duydum: “Bazıları yaptığı her şeyin yanına kâr kalacağını sanıyor.”

Arkamı dönüp Spencer’a baktım. Oradan pis pis sırıttı bana dil çıkarıyordu.

Ertesi gün kendimi okul müdürünün odasında buldum. Bayan Muddgrove benim bir zorba olduğumdan emindi. Annemi işten apar topar okula çağırdı. Annem Spencer'ı tanıyordu. Spencer'ın hak etmiş olabileceğini, ama onunla baş etmenin daha mantıklı bir yolunu bulmam gerektiğini söyledi.

Müdür, ders arasında sınıfta kalıp yaptığım kötülüklerden ne kadar pişman olduğumu anlattığım bir mektup yazmamın benim için daha iyi olacağını düşünüyordu. Aslında söylediği tam olarak şöyleydi: "Joe, yedinci sınıf öğrencilerinin iyi örnek olmalarını bekleriz. Davranışlarının diğer öğrencileri nasıl etkilediğini düşünmeli ve Spencer'a samimi bir özür mektubu yazmalısın."

Odadan çıktım ve şunları yazdım:

Sevgili Spencer,

Sana vurduğum ve seni ağlattığım için üzgünüm. Burnunu ve duygularını incittığım için özür dilerim. Bir daha böyle bir şey yapmamaya çalışacağım.

En içten dileklerle...

Joseph Alton Miles

Ağladığından ve duygularının incinmesinden bahsetmem onu kızdırır diye umuyordum.

Bayan Muddgrove, yazdığım mektuptan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Benden ertesi gün de okulda kalıp

zorbalıkla ilgili bir afiş hazırlamamı istedi.

Okuldan sonra servise binmek için sırada beklerken Spencer'ın, şakıyarak Parker'la bana doğru koştuğunu gördüm. Mektubumu sallayıp duruyordu. "Jelly özür diledi! Jelly özür diledi!"

Spencer bizden sadece bir yaş küçük, ama gören üçe gidiyor sanır. Zaten kısa ve zayıf. Bir de annesi, ileride de giyebilsin diye hep iki beden büyük kıyafet alır. Ama şurası kesin ki Spencer, çuval gibi tişörtlerin, pantolonların içini doldurabilecek kadar büyümüyor. Çok da sinir bozucu biri. Yeraltı Dünyasından Kaçış'taki olağanüstü performansı olmasa, onun bizimle takılmasına hiç izin vermeyiz.

Parker, Spencer'dan mektubu kapıldığı gibi kahkahayı bastı. "Müdürün seni çağırdığına inanamıyorum Jelly!" dedi. "Sen belaya *hiç* bulaşmazdın."

Doğru, yapmazdım. Ama bu yıl bazı şeyler değişmeye başladı. Okulumuz, adını yakınlardaki Sherwood Orman Parkı'ndan almış. Uzun zaman önce, birinin aklına Robin Hood'un hikâyesini okulun teması yapmak gibi parlak bir fikir gelmiş. Bu yüzden duvarlar ve öğrenci dolapları, Robin Hood ve adamlarının giydiği koyu yeşile boyalı. Okulumuzun sloganı da *başkalarına yardım etmek*. Buraya kadar her şey güzel. Ama spor salonunda, öğretmenimiz bize Robin Hood'un zamanından kalma hoplamalı zıplamalı dans hareketlerini antrenman olarak yaptırıyor. Bunları yapınca insan kendini hiç de havalı hissetmiyor.

Tuvalet kapılarının üstünde, yine o dönemden kalma, erkekler için tunik, kızlar için elbise giymiş silüetler var.

Birbirlerine o kadar çok benziyorlar ki, acelesi olan biri utanç verici bir hata yapıp kapıları karıştırabilir. Bu da hiç hoş olmaz doğrusu.

Bu saydıklarım küçükken beni rahatsız etmezdi, ama şimdi yedinci sınıfta çok çocukça geliyor.

Okulda bazı kurallar özellikle çok saçma. Bay Chan bilgisayar laboratuvarına gitmek için sıraya girmemizi istiyor. Ayrıca kendimize arkadaş seçip el ele tutuşabilmişiz. Ders aralarında izin almadan okul binasına girmemiz yasak. Ayrıca evden izin kâğıdı getirmeden sakız almak için bile yolun karşısındaki markete gidemiyoruz. Yavaş yürü, koşma! Kütüphanede sessiz ol! Bayan Mitrovika sürekli öğle yemeğinden önce ellerimizi yıkamamızı ve dirsek içine hapşırmamız gerektiğini hatırlatıp duruyor.

Ayrıca bu yıl bütün aksilikler beni buluyor. Bir seferinde öğle yemeğinde yerimden kalkmaya üşendiğim için, çöpümü oturduğum yerden çöp kutusuna atmak istedim. O sırada Bayan Muddgrove da oradan geçiyormuş. Herkesin içinde bir güzel fırça yedim. Victoria o kadar güldü ki.

Ben çöpümü kutuya attım mı? Attım. Onun oraya nasıl gittiğinin ne önemi var? Ben işimi yapıyorum. Kimseyi de rahatsız etmiyorum. İvır zıvır şeyler için üstüme gelen onlar.

Ertesi gün, afiş hazırlama cezam için Spencer'ı çamur çukurunda gösteren bir karikatür çizdim. Her yanı çamura bulanmıştı ve başının üzerinde yıldızlar uçuşuyordu. Konuşma balonuna da, "Sana osurukçuk dediğim için

özür dilerim.” yazdım. Ardından onu buruşturup çöpe attım ve Müdür Hanım’ın işaret parmağıyla resminden dışarıyı göstererek, “Sen bir şımarıksın!” dediği bir tane çizdim. Kıkır kıkır güldüm ama sessizce tabii. Çünkü kütüphanedeydim. Bu son çizdiğimi de çöpe attım. Artık kendimi daha iyi hissediyordum.

Nihayet, kendinden büyük bir çocuk tarafından tehdit edilen bir ufaklığın resmini çizdim. Etrafta bir sürü çocuk öylece durmuş onları seyrediyordu. Bir başlık attım: *Susma, Söyle!* Otobüste olayı Spencer’in başlattığını servis şoförüne anlatmaya çalışırken, tek kelime etmeyen diğer çocuklara iyi bir mesaj olabileceğini düşündüm bunun.

Öğle arasında bolca vaktim vardı. Ben de Bayan Longo’dan boya kalemleri alıp, afişimi boyadım. Harika oldu, üç boyutlu çizdim. Gölgeleştirme bile yapmıştım.

Bayan Longo, kendisi aynı zamanda resim öğretmemizdir, hazırladığım afişe bakınca: “Gerçekten çok güzel olmuş Joe,” dedi. “Sanat alanında bir kariyer yapabilirsin.”

Ben mi! Manzaralar ve portreler çizmek mi? Almayayım. Ama belki bir gün bilgisayar oyunları için karakterler tasarlayabilirim. Neden olmasın?

“Teşekkürler,” dediğim sırada zil çaldı.

“Bu resmin bir kopyasını alsam ve bakanlığın düzenlediği resim yarışmasına katılmanı sağlasam, ne dersin?” diye sordu.

“Tabii,” dedim. “Ama...”

Tam o sırada kalabalık bir grup anaokulu öğrencisi hikâye saati için içeri doluşunca Bayan Longo, “Seninle sonra konuşuruz Joe,” diyerek çocukları karşılamak için onlara döndü.

5

Ben hâlâ ilham gelsin diye beklerken, herkes konuşması için araştırma yapmaya başlamıştı bile. Sınıf arkadaşlarım, *dağ gelinciklerinin bakımı nasıl yapılır, uçaklar nasıl havada durur ve internetin tarihi* gibi konuları araştırıyorlardı. Böyle giderse ben bir tane bile bulamadan bütün güzel konular bitmiş olacaktı. Tek avuntum, Parker'ın da herhangi bir hazırlık yapmamasıydı.

“Rock'n roll'la ilgili her şeyi biliyorum dostum,” dedi Parker. “Araştırma yapmama gerek yok.”

Birinci haftanın sonuna doğru, Victoria elini kaldırarak, “Ben yazmayı bitirdim, Bayan Mitrovika. Konuşmalarını hazırlamaları için arkadaşlarıma yardım etmemi ister misiniz?” diye sordu.

Bayan Mitrovika, “Çok nazıksın,” diye karşılık verdi ona. “Çocuklar, yardıma ihtiyacınız olursa Victoria’ya söyleyebilirsiniz.”

Bazıları ellerini kaldırdı. O da kendine kurban olarak yan sıramda oturan Jeff’i seçti. Hemen dosyasını incelemeye başlayarak kaynakçasına işaret etti. Beğenmez bir tavırla sordu: “Sadece altı kaynak mı gösterdin?” Sonra kalemi eline alıp kendince yanlış olan yerlerin üstünü çizdi. “Bu bölümü buradan çıkar şuraya koy. Gerekli malzemelerle ilgili bir bölüm ekle. Ve bir bölüm de hava durumu için. Hani, resimlerin nerede?”

Düzeltilmelerini yapıp Jeff’e döndü. “İşte şimdi harika oldu! Artık tek ihtiyacın, kamp yapmanın dünyadaki bazı önemli olaylarla ilişkisini kurmak ve bu bölümü araya bir yere sıkıştırmak.”

Jeff’in omuzları düşmüştü ama yine de, “Teşekkürler Victoria,” dedi.

“Bir şey değil,” diye cevaplayıp bana döndü Victoria. “Yardım istemekten hoşlanmadığını biliyorum Jelly,” dedi nazıkçe. “Ama konuşman üzerine birlikte çalışmaktan mutlu olurum. Belki de iyi bir konu seçmende sana yardım edebilirim.”

Ağzımı açtım ama tam tahmin ettiğim gibi, tek kelime bile edemedim. Victoria, bakışlarımı kaçırana kadar bekledi, sonra da kendine yeni bir kurban seçmek üzere uzaklaştı.

Olanları Parker’a anlattım. “Neden herkes ondan hoşlanıyormuş gibi yapıyor? O çok gıcık biri.”

“Özellikle gıcık olmaya çalıştığını düşünmüyorum.

Hem bazıları onu gerçekten seviyor.”

Aklıma tuhaf bir soru takıldı. “P.B.! Onu *sen* de mi seviyorsun yoksa?”

“Saçmalama!” dedi Parker bir solukta. “Belki insanlar ondan korkuyordur. Kıskanıyor da olabilirler.”

Kıskanmak mı? *Ne?! Herhalde Parker, hokey maçında başına darbe aldı ve birkaç tahtası da yerinden oynadı. Gerçi bazı insanların Victoria’dan korktukları konusunda haklı olabilirdi. Ben korkuyordum mesela.*

Cuma öğleden sonra, Parker’ın antrenmanı ya da maçı yoktu. Servisten inip onların evine doğru yola koyulduk. Spencer, koltuk altından tuhaf sesler çıkararak arkamızdan geliyordu. Biz ilgilenmeyince sırtımıza vurmaya başladı. Sonunda Parker dayanamayıp azarı bastı: “Spencer, kes şunu! Hemen! Şimdi! Yoksa bizimle bir daha bilgisayar oyunu oynayamazsın.” Spencer vurmayı bıraktı tabii.

Parker’ların evinin kapısından adım attığımızda annesi mutfaktan başını uzattı. “Merhaba çocuklar. Okul nasıldı bugün?”

Merdivenlerden aşağı doğru yarışırken, “İyiymi, Bayan Brown, sağ olun,” diye cevap verdik.

Parker’ın babası aksiyon filmlerine bayılır. Bu yüzden bodrum kata dev ekran bir televizyon ve türlü türlü hoparlör taktırmış. Bilgisayar oyunları oynadığımızda ses sisteminden yükselen ses, bas hoparlöründen gelen gümbür gümbür titreşimle birleşince kendimizi başka

bir dünyada yaşıyormuşuz gibi hissederiz.

Parker oyun konsollarını takarken, Spencer seslendi: “Bu yılki ödüle inanabiliyor musunuz!”

“Bu sefer uğraşmaya değer,” dedim. “Keşke güzel bir konu bulabilsem.”

“Benim zaten kendi bilgisayarım var, oyun konsolum da,” diye araya girdi Parker. “Ben sadece, katılmak zorunlu olduğu için katılıyorum.”

Spencer, “Konuşmalar hep sıkıcı oluyor. Göreceksiniz, o gün insanları güldürecek bir şeyler yapacağım.”

“Jelly, *senin* yapman gereken de bu,” dedi Parker. “Sen zaten komik birisin –yüzünün normal hali böyle.” Suratının ortasına yumruğu indirecektim ki eğilip kurtuldu ve devam etti. “Yetişkinlerin sorduğu şu acayip sorulardan oluşan koleksiyonundan bahsedebilirsin. Hatırlasana, bir kere teyzen çekirdeksiz karpuzların nereden geldiğini sormuştu.”

“Ve Jelly de onları evlatlık aldıklarını söylemişti,” dedi Spencer sırtarak. “Çocuklar sever böyle şeyleri.”

“Konuşma yarışmasında fıkra anlatamam.”

“En sevdiğin müzik grubu ya da sporcudan bahsetmeye ne dersin?” diye önerdi Parker.

Bende bunlardan hiçbiri yoktu.

“Hadi ama çocuklar,” dedim. “Üçüncü sınıftan beri bu yarışmayı her yıl Victoria kazanıyor. Mükemmel bir konu bulsanız kaç yazar?”

“Yarışmayı kazanmayı kafaya koyduysan,” dedi Spen-

cer. “En büyük, en ama en önemli sorun hakkında olmalı konuşman –mesela dünya barışı.”

Derin bir iç çektim. “Dünya barışıyla ilgili bir konuşma yaptığımı hayal etsenize.”

“On numara,” dedi Parker. “Hadi şimdi Yeraltı Dünyasından Kaçış oynayalım.”

Oyunu bitirmiş yastık savaşı yapıyorduk ki, Sam yukardan, “Hey çocuklar, siz birbirinize vurmadan takılamıyor musunuz?” diye seslendi. “Annem atıştırmalık bir şeyler hazırladı.”

Merdivenlerden uçarcasına çıktık ve Bayan Brown’un hazırladığı çikolata parçalı, yulaf ezmeli kurabiyeleri silip süpürdük. “Büyüme çağındaki çocukların yemek yediğini görmeyi çok seviyorum,” dedi Bayan Brown. “Yeri gelmişken, Sam, neden bu arkadaşlardan cumartesi günü için yardım istemiyorsun?”

“Aa, evet!” dedi Sam. “P.B. ve ben gıda bankasına gidecektik ama onun buz hokeyi maçı için şehir dışına çıkması gerekiyor. Yiyecekleri ayırmamıza yardım etmesi için birine ihtiyacımız var.”

“Ben gelemem,” dedi Spencer. “Büyükanneme yeni evine taşınmasında yardım etmem gerek.”

Sam bana döndü. “Sen gelebilirsin, değil mi Jelly?”

O anda geçerli bir mazeretim yoktu. Bir tane uydu-rayım dedim ama hızlı düşünüp karar vermekte hiç iyi değilimdir. Hele ağzım kurabiyelerle doluyken hiç beceremezdim. Bu yüzden gönülsüzce kafamı salladım.

“Harika,” dedi Bayan Brown. “Yarın sekizde evden alırsın seni.”

Sekiz? Sabah sekizde mi? Olamaz! Nasıl bir işe bu-
laştım ben?

6

Parker’lardan çıkıp eve döndüğümde, içeriden baharatlı yemek kokuları geliyordu. Annem, dil terapi merkezinden erken çıkmış, eve gelip körili nohut ve pirinç pilavı pişirmiş. Yemeğin yanına karalahana kavurması yapmasa daha iyi olurmuş tabii. Masayı kurmaya yardım ettim ve babam gelince hep beraber yemeğe oturduk.

“Konuşma terapisindeki çocuklar bugün çok eğleneliydi,” dedi annem. “Günüme neşe kattılar.”

Bana bir kâse körili nohut uzattı. “Küçük bir erkek çocuğuna, cadılar bayramında ne yapacaksın diye sordum. ‘Ben balkabağı olacak,’ dedi. Ben de düzeltip dedim ki, ‘Ben balkabağı *olacağım*.’ Hayretle baktı ve dedi ki, ‘Aaa, ben de!’”

Bir kepçe dolusu karalahanayı tabağıma doldurup sor-

du: “Nasıl geçti bakalım bu hafta?”

Spencer’la otobüste olanları müdürden öğrendiği için gerçekten cevap bekleyerek sormadığını biliyordum. Konuşma yarışmasının ödülünden bahsedersen onu şaşırtabileceğimi düşündüm.

“İyiymiş,” dedi. “Peki hangi konuda konuşma yapacaksın bu yıl?”

Omzumu silktilim ve ağzımı koca bir çatal karalahanayla doldurdum.

Babam ödülün nereden geldiğini sordu. Ben de bir öğrencinin ailesi okula bağışlamış, diye cevapladım. Bu cevap babamın pek de hoşuna gitmedi doğrusu.

“Okula bu tarz şeyler bağışlamak doğru değil bence,” dedi. “Zaten herkesin evinde televizyon, bilgisayar ve cep telefonu var. Çocukların bütün gün bakacakları yeni bir ekrana ihtiyacı yok.” Anneme döndü. “Sence de öyle değil mi Gracie?”

Annem başını salladı ama evet mi demek istedi hayır mı anlamadım.

“Ya ödülü *ben* kazanırsam?” diye birden çıkıverdi ağzımdan. “Sadece oyun oynamak için kullanmam ki, araştırma yaparım, ödevlerim için kullanırım...”

Annem arkasına yaslanıp, “Uzman olan sensin David,” dedi babama. “Bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Jelly, alt katta gayet iyi bir bilgisayarımız ve bir sürü eğitici oyun var. Neden bir de tabletin olsun istiyorsun ki?”

Off ya! Elektronik dükkânı olan bir babanızın olması, son moda oyunları oynamanıza izin vereceği anlamına gelmiyor. Hatta tam tersi. Bilgisayar oyunlarının çocukları saldırgan ve asosyal yaptığını iddia eden makale ve dergiler okumuş. Bu haberlerin onu korkuttuğunu, bu yüzden beni riske atmak istemediğini söyledi. Beni bir rahat bıraksalar!

“Eee, başka neler yaptın?” diye sordu annem konuyu değiştirmek ister gibi.

Aldığım ikinci cezayı söylemek istemedim ama gıda bankasından bahsettim. Bunu duyunca aşırı heyecanlandılar.

“Başka kimler geliyor? Orada ne yapacaksın? Nasıl gideceksin?”

Tek bildiğim hafta sonu, sabahın köründe gelip beni evden alacaklarıydı.

“Bu harika!” dedi babam.

“Seninle gurur duyuyorum şekerparem,” dedi annem.

Ama kesin şöyle geçirmiştir içinden: *Bütün gün bilgisayarın başında oturmaktan başka bir şeyler yapmana çok şaşırdım.*

Aklıma babamla yaptığımız önceki konuşmalar geldi.

Babam: Yaz tatilinde ne yapmak istersin?

Ben: (Omuz silkiyorum.) Bilmem.

Babam: Beyzbol ya da futbol oynamaya, kamp yapmaya ne dersin?

Ben: Hayır, hiçbirini istemiyorum.

Babam: Futbolu herkes sever. Küçükken çok iyi futbol oynardın.

İyi mi?! Ben de altı yaşındaki bütün çocuklar gibi vassattım. Buna rağmen, sezonun ortasına doğru takımdaki herkesle arkadaş olmuştum. Antrenmanları ve sonrasında yediğimiz pizzaları dört gözle beklerdim. Sonraki yaz başında, takım arkadaşlarım Neil'ı, Andrew'u ve Koç Simon'ı görmek için sabırsızlandığımı söyledim. İşte o sırada, babam muhtemelen yeni bir koçla ve yeni arkadaşlarla devam edeceğimi açıkladı. "Eğlenceli olacak," dedi. "Yeni arkadaşlar edineceksin."

Futbol kariyerimin sonuydu bu.

Bir keresinde, "Eskrime ne dersin baba?" diye sormuştum. Beni dev bir arı gibi gösteren bir maske takmanın ve kılıçla insanları dürtmenin çok havalı olacağını düşünmüştüm. Ama annem bu fikre tamamen karşıydı. Hemen itiraz edip konuyu kapattı. Teknoloji konusunda babama göre biraz daha anlayışlı, ama kesici nesneler konusunda çok daha katıydı. Bu yüzden babam yaz tatillerinde boş zamanlarını, bana sihirbazlık numaraları ve karından konuşmayı öğreterek geçirirdi. Üniversite yıllarında vantrilokluk yapıp, çocukları eğlendirerek harçlığını çıkarırmış. Hâlâ tek seferde yedi portakalı havada çevirebiliyor. Ben sadece üç taneyle yapabiliyorum.

Akşam yemeğinden sonra bulaşıkları makineye yerleştirip, salonda dolanmaya başladım. Babamın eski vantrilok kuklası köşe koltuklarından birinde oturuyordu. Babam, bir zamanlar onunla geçirdiği eğlenceli vakitleri anlatmayı severdi. Roger ailemizin bir parçası

gibiydi. Sarı saçları ve yuvarlak yanaklarıyla biraz Parker'a benzediğini düşünürdüm.

“N’aber Roger?” diye sordum.

Hiç istifini bozmadan, “Şu konuşmayı yazmaya başlamazsan başın belada,” diye cevap verdi Roger.

Kendisi bana karşı her zaman dürüst olmuştur. Özellikle de etrafta dudaklarımın oynayıp oynamadığını kontrol eden birileri yoksa. Bazen işime yarayacak tavsiyeler verdiği de olurdu.

“Ne hakkında yazacağımı bilmiyorum Roger.”

“Ne biliyorsan onu yaz.”

Çok yardımcı oldun.

Alt kata inip, çalışma masasına oturdum. Victoria’nın önünde beni aptal durumuna düşürmeyecek bir konu bulmalıydım. Finale kalmamı sağlayacak bir konu.

Önemli kararlar almam gerektiğinde her zaman ne yapıyorsam yine onu yaptım. Bilgisayarı çalıştırdım ve internet sayfama koyacağım yeni oyun üzerinde çalışmaya başladım.

7

Cumartesi sabahının bu kadar soğuk ve iç karartıcı olması yetmezmiş gibi bir de okula gittiğim saatte uyanmak zorunda kalmıştım. Arabayla gıda bankasına giderken Sam’le annesi hangi radyo kanalını dinleyeceklerini tartışıyordu. Sonunda kendimizi yol boyunca altmışlı yılların külüstür şarkılarını dinlerken bulduk.

Sam’in annesi yetişkinlerin sormaktan asla vazgeçmedikleri o heyecan uyandıran soruları sordu: “Okul nasıl gidiyor? Öğretmenleri sevdin mi? Okul dışında nelerle ilgileniyorsun?”

“İyi,” dedim. “İdare eder...” Ve “Hiçbir şey yapmıyorum.”

Arabanın ısıtıcısından gelen uğultuyu ve radyodan gelen disko müziğini saymazsak bir sessizlik oldu. Göz-

lerim Sam'in uzun, parlak saçlarına takıldı. Küçükken yaptığım gibi, atkuyruğu bağladığı saçından çekmemek için kendimi zor tuttum.

Bu hareket, ortamdaki rahatsız edici sessizliği bozabilirdi. Ama benim Spencer gibi şımarık bir çocuk olduğumu düşünmesini istemedim.

Zekice bir şeyler söylemek için uğraştım. “Gıda bankası bu çevredeki evsiz insanlar için mi yiyecek topluyor?”

“Yoo, hayır!” dedi Sam. Yüzümü görebilmek için arkaya döndü. “Gıda bankasına ihtiyacı olan bir sürü insan var.”

Tabii ki. Elbette. Başımı salladım ve ikna olmuş gibi görünmeye çalıştım. Bu hiç de zor değildi. Sam bazen çok ikna edici olabiliyordu ve on altısına girmeden önce dünyayı kurtarmayı kafasına koymuştu. Onun bu tarafını çok sevdiğimi itiraf etmeliyim.

Ama bir gıda bankasına kim giderdi ki? Herhalde kirli, eski püskü giyimli –belki de kokan– yaşlı adamlar ve kadınlar.

“Hmm, kaç kişi geliyor gıda bankasına?”

“Her ay iki yüz aile gelip erzak alışverişi yapar,” dedi Bayan Brown.

İki yüz mü? Vay be! Çokmuş. Hem de *aileler*. Çocuklar da var demek oluyor bu. Okulumda hiç üstü başı dökülen, kokan çocuk yoktu. Yeteri kadar yiyeceğinin olmaması nasıl bir duyguymuştu acaba? Cama döndüm ve yol üstündeki ağaçları, evleri seyrettim. Bu gıda bankası

yolculuğu kendimi biraz garip hissetmeme neden oldu.

Bayan Brown arabayı, oto tamirhanesi ve perdecisi gibi dükkânlarla dolu eski, kasvetli bir iş merkezinin otoparkına sürdü. En ilginç görünen dükkân Motosiklet Çarşısı'ydı. Kapısının önünde demire zincirlenmiş bir sürü gıcır gıcır motosiklet duruyordu. Sakallı, deri ceketli, birkaç iri yarı adam motosikletlere yaslanmış, etrafı kesiyordu. Önlerinden geçerken bize doğru baktılar.

Bayan Brown arabayı alçak, düz çatılı, küçük bir kapısı ve penceresi olan bir binanın önüne park etti. Kapının üstünde Gıda Bankası yazıyordu. Binanın girişi çok dar-
dı. Koskoca bir yiyecek deposu buraya nasıl sığabilirdi ki?

Yiyeceklerle dolup taşan, tavana kadar yükselen rafların bulunduğu kocaman bir depo hayal etmiştim.

Ama binaya adımımı atar atmaz kendimi bir markete girmiş gibi hissettim. İçerisi sıcak ve aydınlıktı. İki uzun koridorda mısır gevreği kutuları ve sebze konserveleriyle dolu metal raflar vardı. Bizimkilerle alışverişe gittiğimizde gördüğüm kadar çok çeşit yoktu. Birkaç farklı türden konserve ve milyonlarca kutu...

Girişteki büyük masanın yanında küçük market arabaları vardı. İnsanlar bir koridordan diğerine gidiyor, etiketleri okuyup alacaklarını arabalarına koyuyordu. Tıpkı markette gördüğüm insanlar gibi.

Kokan hiçbir şey yoktu. Hatta ürkütücü de değildi, ta ki hoparlörden geliyormuş gibi çıkan o gür sesi duyana kadar.

“Selam, Rose! Merhaba, Sam!” dedi ses. “Acı çektir-

mem için getirdiğiniz bu arkadaş da kim?”

Başı tıraşlı, gür sakallı, kaslı bir adam elini uzatmış, büyük adımlarla bana doğru geliyordu. Normalde yolda görsem yolumu değiştiririm. Ne yönden bakarsan bak kocamandı. Bir güreşçiye ya da kolundaki yılan dövmesi ve tek kulağındaki gümüş halka küpeyle park yerinde dikilen motosikletçilere benziyordu. Gülünce dudakları yanlara doğru genişledi, gözleri tehditkâr bir şekilde parladı. İçim ürperdi. Sam ve annesi ona gülümseyerek karşılık verdiler.

“Tanıştırayım, bu Joe! Sam ve Parker’ın arkadaşı,” dedi Bayan Brown. “Biz ona Jelly diyoruz. Jelly, bu Henry, gıda bankasının müdürü.”

Elimi uzattım ve büyük deri bir pençeye kaptırmış gibi hissettim. Henry’yle tokalaşınca az kalsın omzum yerinden çıkacaktı.

“Seni tanıdığıma çok sevindim Jelly,” dedi gür sesiyle. “İlginç bir lakabın varmış.” Devasa kaşını yukarı kaldırdı. “Uzun hikâye, değil mi? Neyse, boş ver! P.B. nerede bugün?”

“Şehir dışında hokey maçı var,” dedi Sam.

“Çok kötü oldu,” dedi Henry. “Onun yerine bu arkadaş hırpalayacağız desene. Biraz kası var gibi.”

Koluma bir yumruk atıp göz kırptı. “Her yıl bu zamanlarda fazladan bir kişiye daha ihtiyacımız olur. Benimle gel, sert çocuk.” Beni başka bir odaya götürdü. Artık o kadar korkutucu görünmüyordu ama ne kadar kaslı olmamı beklediğini merak ettim doğrusu.

“Ben evraklarla ilgilenmeye gidiyorum,” diye seslendi Bayan Brown. “Sam de kolileri ayırıp paketleyecek.”

“Sağ ol Rose,” diye bağırdı Henry onun arkasından. Sonra bana dönüp, “Biz de seninle biraz halter çalışacağız,” diyerek güldü.

Garip bir sabah olacağa benziyordu.

Gıda bankasındaki ikinci oda da neredeyse diğeri kadar büyüktü. Kahverengi muşamba zemin, karton kolilerle dolu paletlerle kaplıydı. Kutuların üstünde elle yazılmış etiketler vardı. Bazılarında *makarna sosu ve ton balığı* filan yazıyordu.

“Bize getirilen yiyecekleri işte burada depoluyoruz,” dedi Henry. “Fazla yerimiz yok.”

Üst üste istiflenmiş kolilere baktım, bazıları yana doğru eğilmeye başlamıştı.

“Merak etme,” dedi Henry. “Hallederiz.”

Düzeltmek sorun değil de üstüme düşmelerinden korkuyordum.

Öğlene doğru artık kollarım kalkmıyordu. Sam kutuları konservelele doldururken, ben de onları taşıyordum. Henry her an devrilecekmiş gibi görünen yığının üstüne koyuyordu, ama neyse ki hiçbirisi devrilmedi.

Her seferinde gözlerini kısıp, getirdiğim kutuların üstündeki yazıları okumaya çalışıyordu. Yaşlandığından ve gözlüksüz göremediğinden yakınıyordu. Ben de etiketlerde yazanları onun için okudum –*domates çorbası, mısır, fasulye...*

Henry'ye başka bir kutu daha uzattım ve onu da bezelye kutularının en üstüne koydu. “On iki yıl sonra artık istiflemeye uzman oldum,” diye havasını attı.

Üff! On iki yıl, yaşımdan bile daha fazla.

Ağrıyan sırtımı rahatlatmak için öne doğru esnetirken, “Burada çalışmayı gerçekten çok seviyor olmalısın,” dedim.

“Tabii seviyorum. Bu şekilde borcumu ödüyorum.” Şaşkın bakışlarımı fark etti Henry. “Yıllar önce şehre geldiğimde çok gençtim. Pek fazla umudum yoktu,” diye kıkırdadı. “Bilirsin, imkânlar işte.”

Kafamı salladım.

“Gıda bankası, kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar bana çok destek oldu. Burada çalışan insanlar kimseyi yargılamaz. Zor zamanları atlatman için destek olurlar.” Gülümseyince Henry'nin göz kenarları kırıştı. “Yardım etmek için ilk fırsatta geri döndüm. Siz çocukların okulda konuştuğu gibi –iyilik yap, iyilik bul. Ama sanırım ben vefa borcumu ödüyorum.” Kendi söylediğine kendi güldü.

Şu, kimsenin kimseyi yargılamaması kısmı hoşuma gitmişti.

Sonraki bir buçuk saat boyunca, ben kutuları sürüklerken Henry'nin çenesi hiç durmadı. Derken saatine baktı. “Kahve arası!”

“Şey, ben kahve sevmem.”

“Ne! Gıda bankasında çalışıyorsan, kahve içersin. Buranın kuralı budur.” Henry, köşedeki açık kapıyı gös-

terdi. “Henry’nin ofisine ve kafesine hoş geldiniz. Hey Sam!” diye seslendi. “Mola zamanı!”

“Ben de bunu bekliyordum,” dedi Sam yorgun bir sesle. İçeri girer girmez kendini küt diye sandalyeye bıraktı.

Park alanından gördüğüm küçük pencere Henry’nin ofisindeymiş. Pencerenin altında, bilgisayar parçaları, CD’ler ve kitaplarla dolu kocaman eski moda ahşap bir çalışma masası vardı. Hard disk, ince ekran monitör ve yazıcı, hepsi yepyeni görünüyordu.

Köşedeki evrak dolabının üstünde kahve makinesi duruyordu. Buharı üstünde kahve damlaları cam sürahiye damlarken ıslığa benzer bir ses çıkıyordu. Henry eskimiş seramik kupaları kahveyle doldurdu. İki tanesini Sam’in annesinin büyük bir deftere bir şeyler yazdığı danışma masasına götürdü.

Sam’in gözleri bendeydi. “Kahvene bir şey koymayacak mısın?”

“Ben kahve içmem.”

“Hadi ama ver şunu bana. Ben hallederim.” Renkli şalının uçlarını omzunun üstüne atıp, kollarını sıvadı. Tepeleme üç kaşık şeker koydu ve kupamın üstünü krema ile kapladı. Uzattığı bu koyu kum rengi sıvıya şüpheyle baktım.

“İç şunu,” diye directti.

Bir yudum aldım. Fena değildi. Tatlıydı. Şey gibi...

Sam’le göz göze gelince yanaklarımın kızardığını hissettim. Kafamı çevirip kapıdan dışarı baktım. “Henry yı-

lın bu zamanlarında fazladan birilerine ihtiyaç duyduklarını söylerken ne demek istedi?” diye sordum.

“Bayram yaklaşıyor. Büyük yiyecek dağıtımımız işte o zaman olur.”

Marketlerdeki yahni konserveleri ve peynirli makarna kutularıyla dolu çöp tenekeleri geldi gözümün önüne.

Sam açıklamaya devam etti: “Birkaç hafta boyunca, bize gelen tüm bu yiyeceklerin düzenlenmesiyle ve ihtiyacı olan yerlere gittiğinden emin olmakla uğraşırız. Başımızı kaşıyacak vaktimiz olmaz.”

“Gıda bankası ne sıklıkla böyle büyük yardımlar toplar?”

“Yılbaşında, bayramlarda, bazı özel günlerde...”

“Bu arada yiyeceğiniz biterse?”

Omuzlarını silkti. “Umarım öyle bir şey olmaz.”

Tam o sırada, alışveriş salonundan bir çığlık geldi. Önce inilti olarak başladı, sonra kulak zarımı titretecek kadar arttırdı şiddetini. Çığlık dindiğinde hıçkırıklara karışan bir ağlama duyuldu: “Ben eve gitmek istiyorum! Hemen!”

8

Sam’le birlikte hemen kapıya doğru koştuk. Danışma masasının yanında düz siyah saçlı, küçük bir kız çocuğu elinde market arabası olan bir kadının karşısına dikilmişti.

Kadın sakın sakın konuşuyordu. “Addie, birazdan eve gideceğiz. Ama önce annenin biraz yiyecek alması gerekiyor, sonra baban gelip bizi alacak.”

“Hayır, hemen *şimdi* gelsin!” dedi küçük kız.

“Babam iş görüşmesinde Addie,” dedi başka bir ses. Küçük kızın arkasında, aynı düz siyah saçlara sahip başka bir kız duruyordu. Kardeşinin elini tutmaya çalışarak, “Babamız birazdan gelecek. İşini bitirir bitirmez.”

Annesi başıyla onayladı. “Gel, arabaya bin, hadi bebeğim. Uzun sürmez.”

Küçük kız elini ablasının elinden çekti, ayaklarını öfkeyle yere vurdu. “Ben bebek değilim! İki *puçuk* yaşındayım ve... eve gitmek is-ti-yo-rum!”

Oo! İşler karışıyor. O tarafa doğru ilerledim. Herkes kızlara ve annelerine bakıyordu. Henry de durmuş şaşkınlıkla olan biteni izliyordu. Sam’in annesi, masanın arkasından kalktı ve yerde duran oyuncak kutusunu göstererek sordu: “Annen alışveriş yaparken bu küçük masada oyun oynamak ister misin?”

Küçük kız ters ters baktı. Annesinin bacağına yapışıp yeniden yaygara koparmaya hazırlandı. Bu sefer işler iyice sarpa saracak gibiydi. Örgü oyuncakların olduğu kutuyu karıştırarak rengi solmuş, burnu neredeyse lime lime, mavi ayıcığa uzandım. Küçük kız göz ucuyla beni izliyordu.

Pelüş oyuncağı kızın gözünün önünde hareket ettirip, ağzımı oynatmadan konuşturmaya başladım. “Merhaba! Benim adım Ayıcık. Senin adın ne?” Dudaklarım neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Babam beni böyle görse gurur duyardı. Küçük kızın gözleri de ağzı gibi kocaman açıldı. Şüpheyle, bir ayıya bir bana bakıyordu.

Bense hiç ilgim yokmuş gibi karşıya dikmiştim gözlerimi. *Kim, ben mi? Ben sadece ayıcığı tutuyorum. Ayıcık sana bir şey sordu, ufaklık.*

Kız, eskimiş ayıcığa göz kırpıp cevap verdi: “Addie.”

Ayıcık çok sevinmiş gibi yaptı. “Ne tesadüf! En iyi arkadaşımın adı da Addie. O... bir yavru kedi... ve pembe... ve şey, boyama yapmayı çok sever. Sen de sever misin?”

Ayıcık sakin ve içten konuşuyordu. Ailemin tek çocuğu olabilirim ama aile toplantılarında küçük kuzenlerimi eğlendirme işi hep bana düşerdi.

Addie cevap verene kadar nefesimi tutup bekledim. Arkamdaki yetişkinlerin de aynı şeyi yaptıklarını hissediyordum. Onlar orada yokmuş gibi davrandım. Addie, ayıcığın sorusunu düşündü ve evet anlamında başını salladı.

Ayıcık heyecandan yerinde duramıyordu. “Hey, biliyor musun? Ben de boyama yapmayı çok severim ama yapamıyorum.” Oyuncak bir ayıcığın sesi ne kadar üzgün çıkabilirse öyle konuşmaya çalışıyordum. Ayıcık bir pençesini kaldırdı. “Çünkü hiç parmağım yok.” Küçük kızın suratı asıldı. Ayıcık devam etti. “Boya kalemlerini tutmamda bana yardım eder misin?”

Addie’nin yüzü şefkatle doldu ve ayıcığın kulağına fısıldadı, “Tabii ki, Ayıcık.” Ayıcığı onun eline verdim ve altına çaktırmadan bir sandalye koydum. Oturdu, ayıcığı dikkatle masanın üstüne yerleştirirken sordu: “Hangi rengi istersin?”

Ayıcık, “Pembe olsun lütfen,” dedi ve ekledi: “Şey, biz boyama yaparken annen alışveriş yapsa olur mu?”

“Olur,” dedi Addie.

“Sence ablan da bizimle boyama yapmak ister mi?”

Addie alt dudağını büzdü. “Hayır! Kayla’nın annemle gitmesi *gerekiyo!*”

Annesi dudaklarını oynatıp, “Teşekkür ederim,” diyerek geri çekildi. Kayla da annesinin arkasından korido-

ra doğru giderken başparmağıyla çok iyi işareti yaparak gülümsedi. Arkamda duran Sam'le bir an göz göze geldik. Yüzünde şaşkın bir bakış vardı.

Tabii ya! Artık acayip sesler çıkardığımı ve hayvanları konuşturduğum bu garip tarafımı öğrenmişti. Çok utanç verici. Bir şeyler yapmak için artık çok geçti. Ama emin olun Addie ve Ayıcık birlikte çok iyi vakit geçiriyorlardı.

“Vay canına!” dedi Sam daha sonra. “Ağzını oynatmadan konuşabildiğini bilmiyordum.”

Başımı iki yana salladım. “O ben değildim ki,” dedim. “Ayıcık konuşuyordu.”

Gülünce içime su serpildi. “Annesi alışveriş yapabilirsin diye küçük kızla oynaman çok hoş bir davranıştı.”

“Şey...” dedim. “Beni köle gibi çalıştıran Henry’e işçilik yapmak zorunda olmaktan iyidir. Bilirsin, hassas biriyim. Baskıya dayanamam.”

Şaka yaptığımı anlasın diye gülümsedim. O da bana gülümsedi.

Sam kendimi tuhaf hissetmeme neden olmuyordu. Aksine onunlayken kendimi harika hissediyordum.

Gıda bankasından eve döndüğümde, ajandamı çıkardım ve ödev listemi kontrol ettim. En üste şöyle yazmışım: **KENDİNE BİR KONU SEÇ!** Aklıma ödül geldi, keşke böyle bir tablete sahip olmanın başka bir yolu olsaydı.

Kumbaramı alıp salladım ama içinde birkaç bozuk

para dışında kayda değer bir şey yoktu. Yarışmanın çok saçma olduğuna, aslında bir tablete ihtiyaç duymadığıma kendimi ikna etmeye çalıştım. En azından denemeliydim, yoksa kazanma şansım hiç olmayacaktı. Üstelik Victoria'nın yüzündeki küçümseme ifadesi daha da büyüyecekti.

Boş bir sayfa alıp uğurlu kalemimi çıkardım. *Dünya barışı? Greenpeace? Nobel Barış Ödülü?* Dünya barışından bahsedeyim dedim ama vazgeçtim. Dünya barışının nasıl sağlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sana dünyada olsa neyse. Parker'larda birlikte yapmaktan keyif aldığımız şeyleri düşündüm. Oynadığımız oyunları, yaptığımız kötü şakaları, birbirimize çullanmalarımızı... Bilgi sahibi olduğum tüm şeylerin bir listesini yaptım. İlgimi çekmeyenlerinin üstünü çizdim. Listemi daralttım.

Sayfanın başına büyük harflerle giriş cümlemi yazıp, altını iki kez çizdim. Kendimi, arkadaşlarımla yeni tabletimde çevrimiçi oyunlar oynarken hayal ettim ve taslağımı hazırlamaya başladım. Konuşmamın konusunu bilse babam ne derdi acaba?

Pazartesi günü öğle arasında Parker beni tuttuğu gibi öğrenci meclisi odasına götürdü. “Yardıma ihtiyacım var.”

“Neden buraya geldik?” diye çıkıştım. “Biz öğrenci meclisinde değiliz ki!”

“Çılgın Saç Günü bağış etkinliği için Sam’e bir şeyler yapacağıma söz vermiştim, ama tamamen çıkmış aklımdan. Posterleri hazırlayıp okulun her yerine asmama yardım etmen lazım. Bu akşama kadar bitmesi gerek.”

“Bunu Sam mi istedi?”

Kâğıt ve boya kalemlerini almak için dolabı karıştırırken bir şeyler söyledi ama sesi boğuk boğuk geliyordu. Yüzünü döndüğünde gülümsedi. “Nasıl hayır diyebilirdim ki?”

Belli mi olur? Belki okul öğrenci meclisine dâhil olmam Sam’i etkileyebilirdi.

Parker’la, birlikte okul projelerini hazırladığımız eski günlerdeki gibiydik. Posterler için olabildiğince farklı fikirler –kulağa saçma gelenler de dâhil– bulmaya çalıştık. Beyin fırtınası yaparak, öğretmenlerin fotoğraflarını çekip fotoşopla onlara acayip saç modelleri eklemek veya karanlıkta parlayan floresan kâğıtlarla posterler hazırlamak gibi fikirler ürettik.

Öğretmenlerimizin karikatürlerini çizmeye başladım. Parker çok etkilenmişti. “Ooo! Keşke ben de senin gibi güzel resim yapabilsem.” O da floresan kâğıtlardan ince şeritler kesip resimlerin üstüne yapıştırdı. Kıvırcık saçlı öğretmenler için bu şeritleri kıvırdı, Bayan Longo için de kirpi gibi bir saç modeli yaptı. Bayan Muddgrove’a ise rasta yaptık. Daha sonra, öğrenci meclisi yöneticilerinin resimlerini çizdim. Ortada, karman çorman saçlarıyla Victoria duruyordu. Yanında uzun, düz, sarı saçlarıyla Becky ve süper kısa saç modeliyle Elsa vardı. Tam Victoria’nın resmine elişi kâğıtlarından fırırlı, yeşil bir bıyık yapıştırıyordum ki Parker beni gülererek durdurdu. “Victoria’yla başını daha fazla derde sokma istersen.”

Ama bu çok cezbediciydi.

Boya kalemlerini kaldırırken, “Jelly...” dedi Parker. “Sam, cumartesi günü gıda bankasında tekrar yardım edip edemeyeceğini sormamı istedi.”

Ne kadar yardımsever ve katılımcı olduğumu göstermek için yeni bir fırsat daha.

“Tabii, neden olmasın?”

Posterleri duvara asarken Parker sordu: “Konuşmanın konusuna daha karar vermedin mi?”

“Bir şeyler yazdım ama iyi mi kötü mü bilmiyorum,” diye cevapladım. “Konuşma yapmanın en berbat yanı, tüm gözlerin üstümde olduğunu hissetmek. Öyle olunca elim ayağıma daha çok dolanıyor.”

“Herkes şaşırabilir. Hokey oynamayı öğrenirken ne kadar çok düşmüştüm. Bir de şimdi bak bana. Birinci sınıf bir kaleci oldum.”

“Tabii tabii,” dedim onaylar gibi yaparak. Özgüven insanı sporcu yapsaydı Parker, Maradona olurdu.

“Ayrıca iyi olduğun başka şeyler de var. Mesela resim yapmak...” dedi sırtarak. “Ve şu konuşan ayıcık, Sam’in dilinde hâlâ.”

Gülümsedim. Haklıydı evet. Kimse kusursuz değildir ve herkesin iyi yaptığı *bir şey* mutlaka vardır. Ama ben gerçekten harika konuşmalar yapabilecek bir süper gücüm olsun isterdim.

Okulda sonraki birkaç gün yazma ve düzenleme telaşıyla geçti. İnternete girip, taslağımdaki boşlukları doldurma-yardıma yardımcı edecek makaleler buldum. Bayan Mitrovika bize bazı ipuçları verdi ve herkes sunumlarına sihirli son dokunuşlarını yaptı.

Yazma ve ezberleme kısmı bana zor gelmiyordu. Ama sunum aşaması var ya... Sadece bir kişinin bile beni izlediğini düşündüğümde, dizlerimin bağı çözülüyordu.

Her yıl, yazma kısmından iyi notlar aldığım için, ko-

nuşma projesinden kolayca geçerdim. Sunum yaparken *uyulması* gerekenleri de biliyordum. Ama gerçekte bunları *uygulayamıyordum*. Okul hayatım boyunca öğretmenlerim, “Joe, cevabı biliyorsun, sadece yüksek sesle söyle,” deyip durdu. Bazen parmağımı kaldırmadığımda bile bana soru sorarlardı. Belki boş bulunup cevap veririm diye. Ama hiçbir zaman işe yaramadı.

Son günlerde, sınıf arkadaşlarım konuşmalarını birbirlerine ezberden anlatırken onları duymamaya çalışıyordum. Çünkü beni iyice geriyordu bu hazırlıklar. Sınıfa gitmek için diğer taraftaki uzun koridoru kullanıyordum ki, bana göz kırpan şu tableti görmeyeyim. Bir an önce prova yapmam gerekiyordu ama daha çok zamanım var diye kendimi kandırıyordum.

Parker, öğrenci meclisi odasında sanki gereğinden fazla zaman geçiriyordu. Çılgın Saç Günü’nde toplanan paraları saymasına yardım ettim ve gelecek ayki kurabiye satışı için başka posterler hazırladık. Sam’in iyi şeyler yaptığını fark etmesini umuyordum.

İki haftalık hazırlığın sonunda, konuşmamın neye benzediğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Yüksek sesle bir kere bile okumamıştım.

10

“Diğer kalın kafalılardan da yardım isteseydim keşke,” dedi Sam. “Neyse sen zaten ne yapılacağını biliyorsun, Jelly.”

“Kalın kafalılar mı?” Bozulmuş gibi yapmaya çalıştım ama dayanamayıp güldüm. Parker yine kayıptı ve Sam’in gıda bankasında yardımına ihtiyacı vardı.

Cumartesi sabahı konserve kutularını ayırıp dizmek için son hızla çalıştık. Henry, bayram sepetlerini dolduracak gönüllüler gelmeden her şeyin düzenlenmiş olmasını istiyordu.

Geçen seferki minik kukla gösterisini hatırladım. Ad-die ve Kayla’yı görüp görmeyeceğimi merak ettim birden. Sam, küçük çocukların Bay Gözde’si olduğumu söyleyerek benimle dalga geçti. Bu esprili havayı fırsat

bilip bir süredir kafamı kurcalayan konuyu açtım ona.

“Sam, Victoria neden bu kadar popüler sence?”

“Hmm... O zeki ve yardımsever biri, ayrıca...” Bir an duraksadı. “Nazik!”

“Birçok insan öyle zaten. Ayrıca biliyorsun, Victoria *herkese* karşı nazik değil.”

“Tamam, *bazı* insanlara karşı nazik,” diye kabul etti Sam. “Eminim ayağının altında dolaşırsan ya da ona sıradan biriymiş gibi davranırsan, biraz kabalaşabilir.”

“Dalga geçmeyi bırak. Neden herkes onunla takılmaya can atıyor, bilmek istiyorum.”

Sam kaşlarını çatı. “Çünkü onunla aran kötüyse, diğerleri seninle arkadaş olmak istemez.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Niye ki?”

“Çünkü Victoria’nın sırtını döndüğü biriyle arkadaş olursan, Victoria seni de siler.”

“Yani, arkadaşların olsun istiyorsan Victoria’yla aran iyi olmak zorunda, öyle mi?”

“Evet. Aynen öyle.”

Kızları hiç anlayamayacağım sanırım.

Bir sorum daha vardı. “Onunla gerçekten arkadaş değilsin, değil mi?”

Sam güldü. “Hayır değilim! Bu kadar drama yeter ama,” dedi. “Onunla aramı iyi tutmaya çalışıyorum, çünkü öğrenci meclisinde birlikte çalışmak zorundayız.”

Kahve molası geldiğinde, yorgunluktan kollarımı metrelerce uzamış gibi hissediyordum. Sam'in son bir koliyi bitirmesine daha yardım ederken Henry yanımızda bitti. İri cüssesiyle kapıdan giren ışığı engelliyordu. Kocaman bıyığının bir ucunu kıvırdı. "Jelly, senden büyük bir iyilik isteyeceğim."

"Tabii, Henry. Nedir?" Umarım meyve tezgâhlarını temizlememi istemez, diye geçirdim içimden.

Bayan Brown yanımıza gelerek Henry'ye bir sürü kâğıt uzattı. "Sohbete başlamadan şunlara bir bakıp imzalar mısın?"

Henry sayfalara hızlıca göz attı. Son sayfada çarpıyla işaretlenmiş yere dikkatlice bir H harfi kondurdu ve yanına da uzun, yamuk yumuk bir çizgi karaladı. Bayan Brown kâğıtları, kalemi alıp danışmaya doğru yürüdü.

Henry konuya dönerken ciddi görünüyordu. "Bayan Brown bana bilgisayardan anladığını söyledi."

"Anlamak mı?" diye bağırdı Sam. "Jelly, bilgisayar kurdudur."

Henry kafasını salladı. "Bir süre önce yepyeni bir bilgisayar aldık. Karmaşık hesapları yapmamda ve benzer işlerde hayatımı kolaylaştırır diye düşünmüştük. Ama hiç zaman bulamadım. Şey için..."

Sam'in annesi danışma masasına varmadan, yarı yolda bize doğru dönüp, "Canını sıkma, Henry," dedi. "Bazılarımız eski usul teknolojiyle çalışmaya alıştık." Kalemini göstererek gülümsedi.

"Elimden geleni yaptım," diye devam etti Henry. "Şu

meretin nasıl kullanıldığını öğrenmek için kursa bile gittim. Ama hangi fişin prize takılacağını bile bilmiyorum daha.”

“Yapma, sadece bir tane fiş var zaten,” dedim. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Bu sırada Henry, pay sahipleri, kaynak bulma ve yönetim kurulları üzerine uzun uzun bir şeyler anlatmaya başladı. Beynim dondu. Sam’in yüzüne bakılırsa o da benden daha fazlasını anlamamıştı. Henry yüzdeler, istatistikler ve verilerden bahsedip duruyordu.

“Dur bir dakika!” dedim. “Gıda bankasından faydalanan insanların kaydını mı tutmak istiyorsun?”

“Aynen. Eski bilgisayarımızla bunu yapıyorduk ama çöktü. Bize bağışta bulunan insanlara neden desteklerine ihtiyacımız olduğunu göstermek için bu rakamların elimin altında olması gerek,” diye açıkladı Henry.

Bayan Brown danışma masasından seslendi: “Henry çok ikna edicidir. Bu sunumları yapmaya başladığından beri, daha fazla işletme bize yardım etmek için gönüllü oldu.”

“Ama beni destekleyecek veriler olmadan hiçbir şey yapamam.”

“Neden daha önce kullandığınız programdan alıp, kayıtları alıştığın şekilde tutmaya devam etmiyorsun?” diye sordum.

Henry kafasını iki yana salladı. “O program gerçekten çok eski. Kopyasını bulabilsek bile, verileri yönetim kurulunun şu an istediği şekilde sınıflandıramıyor.”

Kulağa zor bir iş gibi gelmiyordu. Bilgileri bir bilgisayardan al, diğer bilgisayara aktar. Sonra verileri istedikleri tarzda düzenleyebilecek yeni bir program kullan.

“Ben hallederim,” dedim.

“Yapar mısın gerçekten? Bu harika!” Sonra duraksadı. “Ama...”

“Merak etme. Ne yaptığımı biliyorum.”

“Onu demek istemedim,” dedi Henry. “Sorun, sana ödeme yapacak fazla paramızın olmaması.”

Ödeme mi? Bilgisayarda vakit geçirecek olmak benim için yeterliydi aslında. Ama bir açıdan haklıydı. Emeklerimin karşılığında daha doyurucu bir ödül almalıyım. Dehanın da bir bedeli vardır.

Sam, “Eminim, Jelly bir şey isteme—” diyordu ki, sesi mi yükseltip, “Danışmanlar böyle bir iş için saatine yüz dolar alıyorlar,” dedim kafamı kaşıyarak.

Henry içini çekti. “Bir saatine yüz dolar demek. Bizim o kadar—”

“Evet, karmaşık bir iş. İşler çığırından çıkabilir de. Verileri aktardıktan sonra kullanıcı dostu, web tabanlı bir ön yüz geliştirmem ve yeni bilgisayara yüklemem gerekecek.”

“Ne?” İkisi de bana bakıyordu.

“Müşteri veri tabanını oluşturmak için.” Ne dediğimi tam olarak anlıyorlarmış gibi başımı salladım. “Bilirsiniz ya, grafik kullanıcı arayüzü –GKA.”

Henry, kaşını çatarak, “Bilmiyorum,” dedi. “Ön yüz, arka

yüz ya da her neyse işte. Bunlar bütçemizi aşacak gibi.”

“Hmm.” Televizyonda gördüğüm avukatların yaptığı gibi çenemi kaşıdım. “Bakalım, belki size bir kolaylık yapabilirim.”

Sam gözlerini kısmış bana bakıyordu. Masaya doğru yürüdüm ve bir parça kâğıda bir şeyler yazdım. Katlayıp Henry’ye uzattım. Açtı, okuması biraz zaman aldı. Sonra başıyla onaylayarak elimi sıktı. “Çok teşekkür ederim, Jelly,” dedi. “Anlaştık.”

Sam daha fazla dayanamadı. Henry’nin elinden kâğıdı çekerek, “Ondan para alacağına inanamıyorum! Sen, sen—” Yazdıklarımı okudu ve şaşkınlık içinde kaşlarını çattı. “Ne! Sıcak çikolata mı istiyorsun?”

Ağzım kulaklarımda sırtıttığımı gören Sam, yarı şaka yarı ciddi bir yumruk attı omzuma. Eli de ağırmış doğrusu.

“Az kalsın para düşkününü bir kalın kafalı olduğunu düşünecektim.”

Eski bilgisayarından kalan ne varsa bir kutu içinde Henry’nin ofisindeydi. Masanın üstüneyse yeni bilgisayarın parçaları dağılmıştı.

“Tamam Jelly,” dedi. “İşte, hepsi senin.”

O an tüm yorgunluğum uçup gitti. Uğraşılacak bir bilgisayar, çözülecek bir problem ve kahve yerine sıcak çikolata. Daha ne isteyebilirdim ki. En güzeli de, Sam’in bana olan hayranlık dolu bakışlarıydı.

11

Cumartesi sabahı gıda bankasında çalıştıktan sonra, hafta sonunun kalan kısmını yarışma için telaşlanmakla geçirdim. Sunumlar pazartesi günü başlıyordu. Metnim hazırdı hazır olmasına ama ben hazır değildim. Acilen yardıma ihtiyacım vardı. Ve bu konuda güvenilebileceğim tek kişi cumartesi gününü buz hokeyi turnuvasında harcayacaktı. Geriye bir tek pazar günü kalıyordu. O sabah kahvaltıdan sonra hemen Parker'ı arayıp bize çağırdım.

“Burdan kurtulmak için neler vermezdim,” dedi. “Ama ödevlerim bitene kadar odamdan burnumu bile çıkaramam.” Sesi birden değişti ve neşeyle: “Dur bir dakika, sen gelsene bize.”

Konuşmamı kaptığım gibi fırladım evden.

Parker bilgisayar başında oyun oynuyordu.

“Şuna bak!” dedim. “Hani ders çalışıyordun?”

“Tamam işte. Şu arkadaşlara dersini veriyorum, şekerim!”

Yumruklarımızı tokuşturduk.

“Bugün kimlerle oynuyorsun?” diye sordum.

“Kore’den birkaç çocukla,” dedi. “Baksana şu havalı gülen yüze, en güzel emoji onlarda.”

“Buraya, herkesi hayran bırakacak muhteşem sunumumu çalışmaya geldim, hatırlatırım.”

“Tamam, tamam.” Parker bir an gözlerini yukarı devirdi, sonra tüm enerjisiyle fareye tıkladı. “Önce şu altınları toplamam lazım.”

Kaygıyla boğazımı temizledim.

“Hemen kapatıyorum.” Parmakları klavyenin üzerinde uçuyordu sanki.

Bilgisayarın ekranı kararırken sandalyesiyle bana doğru döndü. “Hadi bakalım, göster maharetini.”

Birden avuçlarım terledi. Sakin ol, karşındaki sadece P.B. dedim kendime. *En yakın arkadaşım, o bana gülmez.*

Derin bir nefes aldım ve dinleyicilere odaklanmam gerektiğini kendime hatırlattım. Dinleyiciler ne söyleyeceğimi duymak için can atıyordu.

“Hadi, tüm gün seni bekleyemem,” diye homurdandı dinleyici. “Daha kendi konuşmama çalışmam lazım. Yapmam gereken bir sürü iş beni bekliyor.”

Parker'ın aklı oyunda kalmıştı. Bilgisayara bakarken içi gidiyordu. "Hadi Jelly. Başla artık."

Yumuşak ve derin bir tonda konuşmak istemiştım. Et-kileyici ve ahenkli olmalıydı. Oysa ağzımdan çıkan ilk kelimelerin ciyaklamadan farkı yoktu.

"Ooo, sakın ol," dedi Parker. Ellerini salladı. "Kendini motive et. Düşünsene, ödölü sen kazanmışsın. Sizinki-leri yeni bir bilgisayar oyunu almaları için ikna etmeye çalışıyorsun."

Babamın önümde oturduğunu hayal ettim ve konuşmamı tamamlamayı başardım.

"Konuya odaklan," dedi Parker. "Tekrar dene, bu sefer notlarına bakma. Arada yüzüme bak ve konuşurken gülümse. İşte böyle." Parker ağzını kocaman açmış karşımda gülüyordu. Ağzındaki iki sıra parlak diş teli de göründü bu sırada. Gözleri neredeyse tamamen kısıldı ve pembe yanakları daha da yuvarlaklaştı. Kabarık saçlarıyla çılgın bir palyaçoya benziyordu.

"Motivasyonum ne olabilir ki?" diye sordum. "Herkesi çığlık çığlığa kaçırtmak mı!"

"Sadece Victoria'yı alt etmeye odaklan," dedi palyaço Parker. Pat diye koluma vurdu. "Merak etme, başaracaksın."

Neredeyse inanacaktım. Parker şimdiye kadar bana hiç yalan söylememişti. Gölde yosunlarla kaplı kayalara çıkarsam hastalık kapmayacağımı ve Milli Wilson'ın doğum gününe gidersem çok eğleneceğimi söylediğini saymazsak tabii.

Konuşurken ellerimi kullanmamı önerdi. Biliyorum, o gün geldiğinde onları kımıldatmak aklıma bile gelmeyecekti. ‘Yavaş ve tane tane’ konuşmam gerektiğini hatırlasam yeterdi.

Prova yapmak düşündüğüm kadar keyifli değildi. Ama fark ettiğim bir şey vardı. Ne kadar fazla pratik yaparsam, sınıfın önünde rezil olma ihtimalim o kadar azalacaktı.

Parker’ın babası odanın kapısında belirdi: “P.B. sana, ödevlerini bitirmeden arkadaşlarınla görüşmek yok, dememiş miydin?”

“Evet, dedin,” dedi Parker. “Çalışıyorum zaten. Jelly ve ben sunumlarımızla ilgili birbirimize yardım ediyoruz. Ayrıca internet bağlantısını kontrol etmesi için ona ihtiyacım vardı. Çok yavaş çalışıyor ne zamandır. Umarım halleder.” Gözlerini kocaman açarak babasına baktı. “İnternet olmayınca hiçbir şey araştıramıyorum.”

Babası, “Sağ ol, Jelly. Bu Apple bilgisayara sürekli bir şeyler oluyor,” dedi gülümseyerek. “Sanki *elma* değil de limon almışız.”

Nezaketen gülümsedim.

“İyi ki baban bilgisayarla ilgili sana çok şey öğretmiş,” dedi Bay Brown.

Bozuntuya vermedim. Babam bu sektördeydi, ama yıllar sonra yalvar yakar aldırdığım bilgisayarı saymazsak, bana öğrettiği pek bir şey yoktu. Bilgisayar tamir ve programlama kitaplarını orada burada bırakırdı, ben de ödünç alırdım.

Babası odadan çıktıktan sonra Parker'ı sandalyeden kaldırıp, internet bağlantısının hızlanmasını sağladım. Sonra internetten, sunumu için bir şeyler bulmaya çalıştık.

Rock'n roll'un öldüğünden ve bunun sorumlusunun rap müzik olduğundan fazla emindi. "Sana öyle geliyor," dedim. Çünkü iddiasını destekleyecek hiçbir kanıt yoktu. Ama Parker'ı inandığı şeyden vazgeçirmek pek mümkün değildir. Bir şeye bir kez kafayı taktıysa hızını alamaz.

En sonunda, rap müziğin ışın kılıcını çıkarıp rock'n roll'un kalbine sapladığına, ne yapıp edip beni de ikna etti.

12

Pazartesi günü hepimiz konuşmalarımızı teslim ettik.

Bayan Mitrovika, “Hadi bakalım, herkes bir sayı çeksin, ilk kim konuşacak görelim,” dedi.

Elindeki tüylü Robin Hood şapkasıyla sıraların arasında gezindi. Bu şapkadan nefret ederdim. Bana okulun saçma temasını hatırlatıyordu. Geçen yıl sadece sahne görevlisi olduğum halde okul gösterisinde zorla bu şapkadan taktırmışlardı. Elimi şapkaya daldırdım ve şans işte, son sırayı çektim. Victoria’dan hemen sonra.

Bayan Mitrovika masasına döndü: “Harika konuşmalarınızı dinlemek için sabırsızlanıyorum çocuklar. Hepinize bol şans.”

Sunumlar günlerce sürdü. Bir yandan şu iş bir an önce

bitsin isterken, bir yandan da sıra daha bana gelmedi diye rahatlıyordum.

Bu yılki konuşmalar her zamankinden daha iyiydi. Muhteşem ödülü kazanmak için kimse belirlenen süreden daha az konuşmadı. Tüm çocuklar çok iyi hazırlanmıştı. Üstelik neredeyse herkes sunumunu görsel araçlarla desteklemişti. Tahmin edin bakalım bu konuyu en fazla kim abartmıştı?

Tabii ki Victoria. Annesi sınıfa üç kanatlı dev bir poster getirdi. Victoria da onu sınıfın arka tarafına kurdu. Böylece o konuşurken, biz de Güney Amerika'daki biyolojik çeşitlilikle ilgili bir şeyler okuyabilecektik. Sıra ona gelince bilgisayarını açıp, duvardaki büyük beyaz perdeyi indirdi. Sonra ışıkları söndürmesi için birine parmak şıklattı.

Victoria'nın istatistikleri ve grafikleri kusursuzdu. Sunum becerileriye inanılmazdı. Ortamdaki herkese sanki doğrudan kendileriyle konuşuyormuş gibi hissettiriyordu. Avcılar yüzünden *kaplan kedisi* neslinin neredeyse tükenmek üzere olduğunu, çiftçilerin kahve ekimine yer açmak için kedilerin yuvaları olan ağaçları kestğini söylüyor, ses tonunu da o anki duruma göre ayarlıyordu. Sınıfta bulunan kahve severlerin suçluluk hissetmesini sağlamıştı. Birilerinin burnunu çektiğini duydum.

İlgilenmemeye çalışsam da bütün bitki ve hayvanların, dünyada kendine ait bir yeri olduğuna ben de ikna olmuştum. Kendimi, keşke Victoria bağışta bulunmanın dışında neler yapabileceğimizi söylese diye düşünürken buldum.

Onun yerine, yanlarında eve götürüp, bu deneyimi ye-

niden yaşamaları için el ilanları dağıttı insanlara. İlanların çoğu geri dönüşüm kutusuna gitti ama ben kendimin-
kini sakladım. Henry'ye içtiği kahvenin çekirdeklerinin
nereden geldiğini sorabilirim diye düşündüm.

Victoria toparlanırken saate baktım. Dersin bitmesine
on dakika vardı. İşi uzasın, sıra bana gelmeden zil çalsın
diye dua ettim. Onun inanılmayacak derecede mükem-
mel konuşmasından sonra benimki kulağa korkunç gele-
cekti. Ama dersin sona ermesine yedi dakika kala Bayan
Mitrovika adımı anons etti.

“Ve şimdi, son konuşmacımızı dinliyoruz. Joe...
Sanki buz gibi parmaklar karnımda geziniyor, beni sı-
kıyordu.

İşte zamanı geldi. Yardımcı kartlarımı yanıma alırken,
kılıfında yatıp göz kamaştıran tableti hayal etmeye çalış-
tım. *Alt tarafı rol yapıyorum*, dedim kendime. Konuşma
yapabilen biriymişim gibi davranacağım.

Titreyen bacaklarımla ayağa kalkıp, kendimi sınıfın
ön tarafına yürümeye zorladım. Ellerim o kadar titriyor-
du ki az kalsın kartlarımı düşürecektim. Öğretmen ma-
sasının arkasına geçince sınıfla aramda bir şey olduğu
için sevindim.

Önümde duran bir sürü yüze baktım. Kimisi birbiri-
ne bir şeyler fısıldıyor ya da notlar veriyor, kimisi de
matematik kitaplarına gizlice bir şeyler karalıyordu. Bir
sonraki ders başlamadan önce umutsuzca ödevlerini bi-
tirmeye uğraşıyorlardı. Victoria halinden memnun sırtı-
yordu. Bayan Mitrovika cesaret verici bir şekilde gülüm-
seyip, başlamam için başını salladı.

Parker'ın söylediklerini hatırladım. “En önemli şey

soluğunu tutmamak. Nefes almak kendiliğinden olur.” Bir an için konuşmamın konusunu bile unuttum sanki; ama hemen sonra soluğumu boşaltıp, derin bir nefes aldım.

“Merhaba, Bayan Mitrovika ve sevgili arkadaşlar,” diye ciyakladım.

Victoria kahkaha attı. Yüzüm ateş gibi oldu. Yine de ilk kartıma baktım ve Bayan Mitrovika’nın bize öğrettiği tüm ipuçlarını birden hatırlayıverdim.

“Benim adım Joe Miles. Bugün size, bilgisayar oyunlarının olumlu taraflarından bahsetmek istiyorum.”

Sanki birisi durdurma tuşuna basmış gibi sınıftaki tüm uğultu kesildi. Tüm gözler bana döndü, böylece içimdeki alarm zilleri çalmaya başladı. *Parker’ı düşün*, dedim kendime. *Burada sadece o var farz et*. Zor oldu ama Parker’ın ön sırada oturduğunu hayal ettim. *Darth Vader sesi çıkar*, diyordu. Ses tellerimi bir parça zorlayarak, en derin ses tonumla konuşmama devam ettim.

“Birçok kişi bize neden bilgisayar oyunlarından uzak durmamız gerektiğini anlatıyor. Çocuk psikologları, oyunların bizi yalnızlaştırdığını, sosyal becerilerimize zarar verdiğini, yaratıcılığımızı körelttiğini ve hatta şişmanlattığını söylüyor.”

Bayan Mitrovika not defterine bir şeyler karaladı.

“Demek istediğim, bunlar aslında abartılı suçlamalar. Ve fikrimi destekleyecek bir araştırma var. Bu araştırma, isimlerinin önünde psikolog, nörobiyolog gibi önemli unvanlar olan kişiler ve hatta...”

Durup diyaframımdaki tüm nefesi kullandım, “Ulusal Sağlık Enstitüsü tarafından yapılmış.”

“İşte bu, devam et Jelly,” diye bağırdı Davies arka sıradan. Victoria dışında herkes güldü. Artık daha kolay nefes alabiliyordum. Boğazımı temizleyip yine ciyakladım. Bu sefer Victoria daha yüksek sesle güldü. Kendimi Parker’la birlikte yeni tabletimde en sevdiğimiz oyunu oynarken hayal edip konuşmamı sürdürdüm.

“Bilgisayar oyunları, arkadaşlarla takılmaya yarayan sanal bir ortamdır. Konuşur, plan yapar, bir amaç için birlikte çalışırız. Örneğin hazineyi bulur ya da bulmacayı çözeriz. Bilgilerimizi paylaşır, birbirimize yardım eder ve liderlik yeteneklerimizi geliştiririz.”

Son söylediğim Bayan Mitrovika’nın hoşuna gitmiştir, çünkü kendisi her zaman liderlikten söz ederdi.

“Bilgisayar oyunları çocukların teknolojiyle aralarını iyi tutmalarına da yardımcı olur. Biz hepimiz fareyi nasıl kullanacağımızı biliyoruz. Ama babamın söylediğine göre onun bunu öğrenmesi tam bir haftasını almış.”

Herkes başıyla onayladı. Onlara bilgisayar oyunlarının özgüveni ve hafızayı güçlendirdiğini; okuma, matematik ve problem çözme becerilerini geliştirdiğini anlattım. Bu oyunları oynayan cerrahlar, oynamayanlara göre daha hızlı ve kusursuzdu. İnsanları egzersiz yapmaya ve eğlenirken formda kalmaya teşvik eden bütün oyunlardan bahsettim.

Hayatımın en uzun beş dakikasıydı.

“Sonuç olarak, bütün bilgisayar oyunları kötü değildir. Ayrıca oyunların başında çok fazla zaman geçirip geçir-

mediğinizi anlamanın yolları var.” Sıraladım: “Bir, hep huysuzsunuzdur. İki, gerçek hayattaki arkadaşlarınızın adını hatırlayamıyorsunuzdur. Ve üç, beş gün boyunca duş almamışsınızdır.” Durakladım. “Tabii bunlar, bir konuşma yarışmasına hazırlanırken de başınıza gelebilir. Teşekkür ederim.”

13

Uzun süre kimse gözünü bile kırpmadı. Sonra bir kahkaha patlaması oldu ve herkes ayağa kalkıp çılgınca alkışlamaya başladı. Bayan Mitrovika gülümseyip parmaklarını şıklattı. Victoria'ysa somurtarak dik dik bakıyordu.

Zil çaldığında kendimi Yeraltı Dünyasından Kaçış'ta en iyi oyuncuyu yenmişim gibi hissediyordum. Kartlarımı toplarken Victoria'yı, Becky'ye bir şeyler fısıldayıp, bana doğru bakarken gördüm sanki.

Dersten sonra, insanlar koridorda beni durdurup konuşmamın bir kopyasını onlara elektronik postayla göndermemi istedi. Böylece daha fazla bilgisayar oyunu oynamalarına izin vermeleri için anne babalarını ikna edebileceklerdi. Bu tarz bir ilgi garip hissettirdiği gibi hoşuma da gitmişti.

Parker, Sam'le birlikte yanıma geldi. Bir beşlik çıktık. “İyi iş çıkardın, Jelly. Ortılığı salladın!”

“Nerden biliyorsun?”

Sam sırttı ve telefonunu gösterdi. “Bu sabahın en çok konuşulanı sensin.”

“Sizin sunumlarınız nasıl geçti?”

Sam omzunu silktilti. “Törende sınıfların kazananları anons edilene kadar asla bilemezsin.”

“Yani hâlâ umudumuz var,” dedi Parker.

Sam bana baktı. “Victoria'nın tahtını sallayacak gibi görünüyorsun.”

Evet, Victoria'nın bunu bir çeşit meydan okuma olarak göreceğini tahmin ediyordum. Bu arada aklıma bir şey geldi. “Sen öğrenci meclisindesin, değil mi, Sam? Nasıl oldu da şimdiye kadar gıda bankası için hiç bağış organizasyonu düzenlenmedi?”

Sam kaşlarını çatıp dudağını ısırdı. “Çok güzel bir soru.”

“Kimse gıda bağışı yapmayı teklif etmedi mi?”

“Ee, tabii. Ben birkaç kere denedim. Ama...”

“Ama ne?”

“Yani bilirsin, meclis her zaman Afrika'daki çocuklar için bir şeyler yapmakla meşgul ya da nesli tükenmekte olan hayvanlar için para toplamakla...”

Hmm, anladım. Öğrenci meclisi başkanı Victoria'nın

ilgilendiği konular yani. Kulağa büyük ve önemli gelen meselelerdi bunlar.

Sınıfımdan birkaç  ocuk bana doğru geldi ve yumruk tokuşturduk. İçlerinden biri, “Vay, sen oyunlarla ilgili bu kadar şey bilir miydin ya?” diye sordu. “Bu, şimdiye kadarki en iyi konuşmaydı.”

Sam yandan bir bakış atarak gülümsedi. Ben  ocukların e-posta adreslerini yazarken, o hip hop provasına, Parker da spor salonuna beden eğitimi öğretmenine yardım etmeye gitti.

Biraz sessiz kalmak için çaktırmadan bilgisayar laboratuvarına sızmayı başardım. Ama Bay Chan beni gördü. “Git, dışarda biraz temiz hava alıp g neşlen, genç adam,” diyerek kapı dışarı etti beni.

Yakalanmıştım.  ıkıp arkadaşlarımla top oynamamı söylüyordu. Aklıma nöbetçi  ğretmen arkasını döndüğü anda, parkta kendilerinden ufak çocukları birbirine iten şapşallar geldi.

Okul bahçesinin k  k çocukların oynadığı tarafına gittim. En azından daha sessiz sakindi.

Kendi halimde ilerliyordum ki o anda bir ses, “Hey, kokarca Jelly,” dedi kıkırdayarak.

Ah, olamaz! Victoria’ydı bu. Kankaları Elsa ve Becky ile birlikte bana doğru yaklaşıyordu.

“Yalnız mı kaldın?” diye sordu Victoria. “Ne kadar yazık, hiç arkadaşın yok.” Başını yana eğdi. “Parker hariç. O da acıdığı için seninle takılıyor.”

Dişlerimi sıkıp yoluma devam ettim.

“Aslında ben de biraz acıyorum sana,” diye devam etti. Arkamdan geliyordu. “Şu bilgisayar oyunu konuşmasını yapmak çok zordu, değil mi? Herkes sana bakıyordu. Düşününce bile miden bulanıyor, hı?”

Evet, mide bulantısı en doğru ifadeydi. Victoria’nın alaycı sesini yok saymak çok zordu. Yolumu değiştirip hızlanmama rağmen onları atlatamamıştım.

“Ee, bir şey söylemeyecek misin?” diye ısrar etti Victoria. Ona hangi cehenneme gideceğini söyledim ama bu, işleri daha da kötüleştirebilirdi.

“Harika olduğunu düşünüyor olmalısın!” Her cümlede sesi biraz daha yükseliyordu. “İnsanlar zeki olduğunu düşünsün istiyorsun, ciğerini okurum ben. Ama sen zeki değil, ödleğin tekisin. Bu yüzden sınıfta hiç parmak kaldırmıyorsun.”

Becky kıs kıs güldü.

“Neyse, üzme kendini,” dedi Victoria. “Konuşmanı tekrar etmek zorunda kalmayacaksın. Berbat olduğu yetmezmiş gibi, bir de internetten aşırımissın. Artık herkes bunu biliyor.” Şimdi burnumun dibindeydi ve üzülmüş gibi başını sağa sola salladı. “Sahtekârlar kazanamaz!”

Yürümeyi kestim. “Neden bahsediyorsun sen?”

Victoria masumca yüzüme baktı. “Okul bahçesinde herkes bundan söz ediyor.”

“Kim uyduruyor bu yalanları?” diye bağırdım. Yüzündeki kendini beğenmiş ifade, aslında sorumun cevabıydı.

“Ayy, bu senin için çok kötü oldu kokarca,” dedi Vic-

toria. “Ama oy vereceklerin, hikâyenin tamamını bilmeye hakkı var.”

Başka bir ses bu gergin havayı dağıtıp, şaşkınlığımdan uyandırdı beni.

“Hey! Hey, sen!”

Döndüm ve gıda bankasındaki kızlardan birini gördüm. Büyük olanı. Adı neydi? Hatırladım, Kayla. Bana kocaman gülümsedi. “Sen şu ayıcığı konuşturan çocuksun.”

Kayla bize doğru yaklaşırken Victoria’nın gözleri kocaman açılmıştı.

“Selam Kayla,” dedim.

“Selam. Ayıcık ne yapıyor?”

“İyi,” dedim. Gülümsememe engel olamıyordum. “Hâlâ boyama yapıyor.”

“Annem, Addie’yle birlikte gıda bankasına gelip seni ve ayıcığı ziyaret edebileceğimizi söylüyor.”

“Hmm, çok güzel.”

“Gıda bankası mı?” diye araya girdi Victoria. “Gıda bankasında ne yapıyorsunuz?”

“Alışveriş yapıyoruz tabii ki, sivri zekâ,” dedi Kayla. “Boşuna gıda bankası demiyorlar herhalde.”

Victoria iğrenmiş gibi başını salladı. Bana küçümseyerek baktı. “Senin ne işin vardı orda?”

Duymamış gibi yaptım.

“Hey,” dedi Kayla bana. “Adın neydi senin?”

“Jelly... Joe,” dedim.

“Jelly-Joe. Pek havalıymış.”

Victoria’nın dikkati kolay dağılmıyordu. “Hey çocuk! Bu ezik arkadaşla *ben* konuşuyordum. Kaybol burdan!”

“O *benim* arkadaşım. Onunla ne zaman istersem konuşabilirim.” Kayla elimi tuttu. “Değil mi Jelly-Joe?”

Daha cevap veremeden, Victoria tısladı: “Toz ol burdan, ufaklık!”

“Bana *ufaklık* diyemezsin!” diye bağırdı Kayla.

“Ufaklık,” diye mırıldandı Victoria.

Kayla’nın yüzü buruştu, alt dudağı titremeye başladı.

Tepem atıyordu. Yumruğumu sıktım. “Hey!” dedim. “Onunla bu şekilde konuşamazsın.”

“Nasıl istersem öyle konuşurum.” dedi Victoria. “Kim beni durduracakmış? Sen mi? Sen, cesaretsiz jöle kafalının tekisin sadece.” Victoria duracak gibi değildi. “Sen ezik, sahtekâr, yalancının tekisin.”

Bir anda kendimi kaybettim. Sanki her yer karardı. Yumruklarımı çözüp, Victoria’yı omuzlarından tutarak salladım. Çok sert değildim. Sadece onu kendine getirmeye yetecek kadar. Sussun diye.

Gözleri büyüdü, büyüdü ve ağzı açık kaldı. Sonra ağır çekimdeymişçesine geriye doğru birkaç adım attı, hâlâ sallanıyordu. Sonra yavaş yavaş, tıpkı sayfaları değiştirdikçe resimleri hareket eden bir kitap gibi yumuşak bir

oturuşla yere çöktü. Ağzını kocaman açmıştı.

Victoria şaşkınlıkla etrafına bakıyordu. Derken ağzını kapadı. Yüzü kâğıt gibi buruştu ve feryat figan ağlamaya başladı. Bir yandan da derin nefesler alıp çığlık atıyordu. *“İmdat! Yardım edin! Yaralandım. Ah, kalkamıyorum. Biri bana yardım etsin!”*

Elsa ve Becky, onu ayağa kaldırmak için hemen yardıma koştu, ama bizimki arkadaşlarını tersledi.

Kayla yaklaştı ve Victoria’yı omuzlarından tutup silkeledi. “Kes şunu. Hiçbir şeyin yok. Sakin ol.”

Ama Victoria’nın durmaya niyeti yoktu. Etrafımıza bir sürü çocuk toplanmıştı. Hepsi ne olduğunu görmek için birbirini itiyor, Victoria da yaygaraya devam ediyordu. Sonunda bir öğretmen çocuk oyun alanının köşesindeki gürültülü izdihamı fark edip hızla yaklaştı. Victoria, öğretmen gelene kadar bekleyerek, parmağıyla beni gösterdi. “O yaptı. Bana vurdu, beni yere düşürdü.”

Hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Sonunda kendisini yerden kaldırmalarına, topallaya topallaya müdür odasına gitmeye razı oldu. Öğretmen, onları takip etmem için başıyla bana işaret etti. Becky peşimize takılmıştı bu arada ama Elsa çoktan gözden kaybolmuştu.

“Şimdi görürsün,” dedi Becky homurdanarak.

Biliyordum. Temiz hava ve güneş ışığı hiç iyi gelmezdi bana.

14

Olayın iki kahramanı, müdürün kapısının iki yanında karşılıklı, sert plastik sandalyelerde oturduk. Becky, yanında dikilmiş, eliyle Victoria'nın omzunu sıvazlayıp, teselli edici sözler söylüyordu. Victoria epey bir aransa da gösterecek herhangi bir sıyrık ya da morartı bulamadı. Bu yüzden öğretmen ilkyardım çantasını geri götürmek zorunda kaldı.

Victoria ve Becky dik dik bana bakıyordu. Annem, okuldan arandığında zorba oğlunun yeni bir vukuatını daha duyunca ne düşünecekti acaba? Otobüste başımın derde girdiği o an geldi aklıma. Bizimkiler, baş belası Spencer'ın nasıl bir çocuk olduğunu bilmelerine rağmen, bana çok kızmışlardı. Bu seferki mağdur, en azın-

dan, benden daha iriydi. Ama bir kızdı. Müdür hangi-mize inanırdı? Bana mı? Yoksa yılın öğrencisi seçilme ihtimali en yüksek olan kişiye mi?

Bayan Muddgrove odasından çıkıp bizi içeri aldı. Herkes olayı kendine göre anlattı. Hiç görgü şahidim yoktu. Benden, ortalıkta dolaşıp savunmasız kızlara vuran asosyal eziğin tekiymişim gibi söz ettiler. Anlaşılan bu sefer özür mektupları yazmakla kurtulamayacaktım.

Kapı çaldı ve bizi getiren öğretmen yanında Kayla'yla içeri girdi. "Affedersiniz, Bayan Muddgrove, bu ufaklık kavgayı gördüğünü söylüyor. Bildiklerini anlatmak istiyormuş."

"Merhaba, genç hanım," dedi Bayan Muddgrove, şaşırmış bir ses tonuyla. "Adın Kayla, değil mi?"

Kayla bakışlarını yerden kaldırmadan başıyla onayladı.

"Anlat bakalım neler gördün?"

"Ben arkadaşım ile konuşuyordum, Jelly-Joe'yla. Ve bu kız..." Victoria'yı gösterdi. "...bana hakaret etti. Sonra da dalga geçmeye başladı. Jelly-Joe ona susmasını söyledi ama dinlemedi."

Bayan Muddgrove, Victoria ve Becky'ye dönüp kaşlarını çatınca ikisi de süt dökmüş kediye döndü.

Kayla tekrar Victoria'yı göstererek sürdürdü: "Sonra ona bağırdı ve çok kötü sözler söyledi. Joe da onu itti ama çok yavaşça. O da poposunun üstüne düştü. Hepsi bu kadar."

Victoria Kayla'ya öfkeyle bakıp başını salladı. Becky

gözlerini dizlerinden kaldırmamıştı daha.

Bayan Muddgrove, “Demek öyle. Joe’yu nereden tanıyorsun peki?” diye sordu Kayla’ya.

“Gıda bankasından arkadaşım. Şimdi gidip oyun oynayabilir miyim?”

Bayan Muddgrove başıyla onayladı, Becky’ye de odadan çıkması için işaret etti. Onlara kapıyı açarken Kayla’ya fısıldadı: “Sağ ol.” Çaktırmadan bana el salladı. Koridorda koşarak uzaklaştı sonra. Becky biraz ilerleyip Victoria’yı bekledi.

Tekrar yerime oturduğumda, Bayan Muddgrove’un dudakları sımsıkı kapalıydı. Parmak uçlarını masaya vurarak dedi ki: “Görünüşe göre bu olayda ikiniz de hatalısınız. Bu yüzden cezayı paylaşacaksınız.”

Niye ya niye?! Öff! Victoria’yla bir şey paylaşmaktansa bir ay bilgisayar kullanmamayı tercih ederdim. Birbirimizden özür dileyip, mümkün olduğunca nazik bir biçimde tokalaştık. Tam odadan çıkacakken, müdür, “Joe, maalesef son zamanlarda böyle çok maceran oldu. Bir daha böyle bir şey tekrarlanacak olursa, uzaklaştırma cezası alırsın, unutma,” dedi. Bu buz gibi sözlerin ardından kapıyı kapattı.

Victoria, Becky’ye doğru gülümseyerek giderken ben de uzaklaştırma cezası alırsam bizimkilerin bana ne yapacaklarını düşünüyordum.

Tabletin üstüne bir bardak soğuk su içerdim o zaman.

Victoria’yla birlikte, Bayan Longo’nun kitapları raflara

yerleştirmesine yardım etmek için öğleden sonrayı ve ertesi sabahki ders aralarını kütüphanede geçirdik. Gıda bankasındaki tecrübelerim sayesinde, yerdeki resimli kitapları eğilip almak ve yerlerine koymak çocuk oyuncağıydı. Victoria'ysa Bayan Longo'yla yarışmayla ilgili çene çalıyordu. Sanki orada yokmuşum gibi davranıyordu. Benim için hava hoştu.

Yerleştirecek kitap kalmayınca, Bayan Longo bize birer sözlük verdi. A harfinden başlayarak her sözcüğü bir cümlede kullanacaktık. Şunları yazarken acayip eğlendim:

AA (Akşam Ajansı)- AA şehrin her yerine "Dikkat, Victoria Geçiyor!" yazan uyarı işaretleri konmasını teklif etti.

ABAKÜS- Çocuklar Victoria'nın burnundaki tüyleri sayabilmek için **ABAKÜS** kullanır.

ADAY- Bu yıl Victoria yılın en şımarık kişisi ödülüne **ADAY**.

AHMAK- Victoria bir **AHMAK**.

APSE- Victoria'nın yüzündeki **APSE** iltihapla dolu.

ARI- **ARI** gibi, Victoria'nın da zehirli bir iğnesi var.

ARMADİLLO- Victoria'nın kalın derisi **ARMADİLLO**'nun kabuğu gibi su geçirmez.

Bu son cümleyi yazdığım anda zil çaldı. Victoria'nın kâğıdı Bayan Longo'ya teslim ettiğini görünce başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Şimdi Bayan Longo benimkini almaya geliyordu. Kimsenin yazdıklarımı göreceğini düşünmemiştim. Sadece basit bir ceza sanmıştım. Kâğıdı yemeyi düşündüm ama ağzıma sığmazdı. İkiye katlayıp öğretmene uzattım. *Eyvah!* Açıp okumaya başladı. Okudukça yüz ifadesi değişti.

Başımın belada olduğunu tahmin edebiliyordum. Bayan Longo'nun dudak kenarlarının titrediğini gördüm. Acaba bu yüzden uzaklaştırma alır mıydım? Daha da kötüsü, Victoria bize doğru geliyordu. Kalbim güm güm atıyordu. Victoria sessizce öğretmenin arkasında durup yazdıklarına baktı. Bayan Longo okumayı bitirince başını iki yana salladı. Son zamanlarda ne kadar çok baş sallama görmüştüm.

“Hey! Bayan Muddgrove bunu görene kadar bekle bakalım,” dedi Victoria. Gözleri parladı. “Sana gününü göstereceğim.”

Bayan Longo, Victoria'yı arkasında görünce şaşırmıştı. Derin derin soluyarak bana baktı. “Joe? Bir açıklaman var mı?”

Hızlıca bir cevap düşündüm. Ağzımı açtım ama çok fena paniklemişim. Hiçbir şey söyleyemedim. Victoria öfkeli bir *off* çekti. “Bunun çok uygunsuz bir şey olduğunu biliyorsunuz, Bayan Longo. Bana yapılan büyük bir saygısızlık. Müdüre bunu göstermeniz gerekiyor.”

“Ben gerekeni yapacağım Victoria,” dedi Bayan Longo. “Sen artık gidebilirsin.” Victoria, kapıya doğru yürürken ikimize de kızgınlıkla baktı. Sonunda konuşabil-

meyi başardım. “Bayan Longo, yazdıklarım için özür dilerim. Size teslim etmem gerektiğini bilmiyordum. Lütfen, Bayan Longo. Bayan Muddgrove bunu öğrenirse beni okuldan uzaklaştırır.”

Nefesimi tutmuş söyleyeceklerini beklerken, Bayan Longo kaşlarını çatı. Ensemde aşağı akan teri hissedebiliyordum. Sonra dedi ki: “Herkes hata yapar Joe.” Kâğıdımı ikiye katlayıp çekmecesine koydu. “Bunu tecrübesizliğine verelim. Bir daha ceza aldığını görmek istemiyorum.”

Öğretmenin gözlerine güçlkle baktım, başımla onayladım.

“Şimdi gidebilirsin. Beladan uzak durmaya çalış.”

Ben de başım derde girsin istemiyordum. Ama gel gör ki bela, bir gölge gibi peşimi bırakmıyordu.

Arkamı döndüğümde Bayan Longo, “Ah Joe, az kalsın unutuyordum,” dedi. “Resmini okullar arası resim yarışmasına gönderdim.”

Başımla onayladım. ‘Arkadaşım Spencer’a Zorbalık Ettim!’ adlı cezam için çizdiğim posterden bahsediyordu. Ama şu anda resim yarışmasını düşünecek halde değildim. Okuldan sepetlenmeme ramak kalmıştı çünkü.

15

Victoria'yı ittiğim için aldığım cezayı çektim. Ama işim bitmemişti. Sunumumla ilgili ortaya attığı çirkin dedikoduyla uğraşmam gerekiyordu daha. Sınıf arkadaşlarım kopya çektiğimi düşünürlerse bana oy vermezlerdi. Dün konuşmamı övüp etrafımda pervane olanlar bugün selam bile vermiyordu. Bana çaktırmadan baktıklarını, sonra dönüp gittiklerini fark ettim. Kim bilir hakkımda ne düşünüyorlardı.

Başım ağrımaya başlamıştı. Belki de bütün olanları unutsam daha iyi olurdu.

Ama sorun sadece konuşma yarışması ve ödül değildi artık. Victoria bir konuda haklıydı. Diğer çocuklar zeki olduğumu düşünmüşlerdi. Ve bazıları gibi hava atmasam da içten içe bundan gurur duymuştum. Eğer kopya çekti-

ğimi düşündülerse, benden hep şüphe edeceklerdi. Tüm saygınlığım tehlike altındaydı.

Parker’la konuşmam gerekiyordu. Bir sonraki ders arası Sam’le onu kurabiye günü etkinliği için çizdiğim posterleri etrafa asarken buldum. Sam endişeyle karışık gülümsedi.

“Okul bununla çalkalanıyor dostum,” dedi Parker. “Oylar güme gitti.”

“Ne yapacağım şimdi?”

“Bilmiyorum.” En iyimserimiz Parker’ın bile aklına bir çözüm gelmiyordu. Çikolata parçalı kurabiye resmini düzeltip bantla duvara yapıştırdı. “Oylama yarın. Konuşmanı kendin yazdığını yarına kadar herkese kanıtlaman imkânsız.”

“Kopya çekmediğimi biliyorsun, değil mi P.B.?”

“Şey... Sanırım...” Kocaman ellerini iki yanına sarkıtmış dikiliyordu.

Sam şok olmuş halde kardeşine baktı.

“Ne demek *sanırım*?” Sesim şaşırtıcı derecede yüksek çıkmıştı.

“Kopya çekmiş olabilirsin,” diye açıkladı. “Zeki birisin. İnternette bir şeyler bulmak senin için çocuk oyuncağı.” Konuşurken gözlerime hiç bakmadı. “Victoria’yı gerçekten alt etmek istemiştin.”

İnanamıyordum. Dönüp, hızla uzaklaştım ordan. Sam arkamdan yetişti.

“P.B. ne dediğini bilmiyor, sen ona bakma,” dedi.

“Kopya çekmiş olman mümkün değil. Boş versene! Sınavda yanlışlıkla cevapları görersen, kendi kendini öğretmene ihbar edersin sen.”

Durup, bir an ona baktım. “İşte bu!”

“İşte ne?”

“Sam, gidip beni müdüre ihbar edeceksin.”

Ağzı açık kaldı. “Sen kardeşimden daha delisin!”

“Bak, bir planım var. Ama hemen uygulamamız gerek, yoksa her şey için çok olacak.”

Koridorda hızla yürürken ona aklımdakileri anlattım.

Suç ortağım olmaya hiç de gönüllü değildi. “Olmaz Jelly! Böyle bir şey yapamam. Ya ters teperse? Ya başın daha fazla derde girerse?”

“Bundan daha kötüsü olamaz.”

Ben sekreterliğin kapısının önünde beklerken Sam yönetim ofisine dalarak müdürle görüşmek istediğini söyledi. Bayan Muddgrove’un bir toplantıda olduğu söylenince, müdür yardımcısı Bay Bocek’le görüşmek için ısrar etti. Sesleri duyan müdür yardımcısı odasından çıkıp Sam’i içeri aldı. Birkaç dakika sonra yanımdan geçerken bana hiç bakmadan başını salladı Sam, kapıdan çıkıp bahçeye doğru yürüdü.

Sonra beni anons ettiler: “Joe Miles müdüriyete, Joseph Miles müdüriyete lütfen!” İçeri girdim, heyecandan karnımda kelekler uçuşuyordu.

Müdür yardımcısı, oturduğu yerden çatık kaşlarıyla yüzüme baktı. “Hakkında resmi bir şikâyet var Joe.” Kafası karışmışa benziyordu. “Birisi, konuşmanı internetten almış olabileceğini söylüyor. Bu doğru mu?”

Başımı salladım ve suçlu gibi görünmeye çalıştım.

Bay Bocek iyice şaşkına dönmüştü. “Joe, son zamanlarda bulaştığın bu kaçınıcı olay? Bir sorunun mu var? Evde her şey yolunda mı?”

Omuzlarımı silkip gözlerimi kravatının tam ortasına diktim.

“Sen iyi bir öğrencisin Joe,” dedi Bay Bocek. “Bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyeceğini ummuştum. Biz de bu işin peşini bırakırdık.” Bir süre yüzüme baktı, sonra derin bir nefes aldı. “Aileni okula çağırıp bu işi çözmek zorundayım.” Masasındaki deftere bir şeyler not etti. “Son dersten sonra yanıma gel.”

Öğlene doğru ortalık hakkımda uydurulmuş tuhaf söylentilerle çalkalanıyordu. Söylenenlere göre ben, bilgisayar oyunlarına meraklı gençleri, oyun bağımlısına çeviren bir yeraltı internet çetesine bulaşmışım. Sonrasında bu oyuncular çete için seviye atlamak ve ücretsiz oyun karakterleri kazanmak için sonsuza kadar oyun oynamak zorunda kalıyormuş.

Günün sonunda, tekrar Bay Bocek’e rapor verdim. Ailemi aradığını, beni de alıp akşam yemeğinden sonra okula gelmelerini istediğini söyledi.

“Bütün notlarını ve yararlandığın kaynakların listesini de getir,” dedi.

Bu, tam olarak istediğim şeydi, ama içim bir tuhaftı. Sorun sahte olsa da, başım daha önce hiç bu kadar büyük bir belaya girmemişti. Ya her şeyin sonunda bana yine de inanmazlarsa? Yarışmadan çıkarılırdım. Ama daha kötüsü, herkes bir aptal ve üçkâğıtçı olduğumu düşünecekti.

16

Bizimkilerin nasıl tepki verdiğini az çok tahmin edebilirsiniz. Babam, “Allah aşkına, neler oluyor sana böyle?” dedi. Annemse, “Ah Joe,” diye yakındı. “Bu kadar kısa zamanda nasıl bunca belaya bulaşabildin?”

Tepkilerini anlayabiliyordum. Serviste bir çocuğa tokat atmıştım ve okul bahçesinde bir kızı yere düşürmüştüm. Ama... “Kopya çekmediğimi size kanıtlayabilirim,” diye ısrar ettim. “Gerçekten.”

İkisi de suspus olmuş yüzüme bakıyordu. Sonunda babam, “Tamam, Joe. Bana göre de kopya çekmen için hiçbir sebep yok. Bu konuda sana inanmak istiyorum,” dedi.

Annem olanlara anlam veremiyordu. “Kim, niye böyle kötü bir iftira atar ki?”

Akşam yemeğinden sonra, konuşmamı hazırlarken tuttuğum notları ve yararlandığım internet sitelerinin adreslerini yanıma aldım. Alt kata inip Roger'ın yanına oturdum. Elimi sırtına koydum. Yüzünü bana çevirip kaşlarını kaldırdı.

“Bana şans dile Roger.”

“Şans,” dedi sadece.

Gerçekten çok iyi geldi.

Hep beraber okula geri gittik.

Bayan Muddgrove ve Bay Bocek ofiste bizi bekliyordu. Tokalaşma ve hal hatır sorma faslından sonra, hakkımdaki suçlamayı tutanağa benzer bir kâğıttan okurlarken annemle babam da onları dinledi. Bir dakika bile sürmemiştir ama bittiğinde mideme kramplar girmişti, zor nefes alıyordum.

Annem, “Joe’yu kim şikâyet etmiş?” diye sordu.

“Sadece öğrencilerimizden biri olduğunu söyleyebilirim. Ama adını açıklayamayız,” dedi Bay Bocek.

Ellerim titreyerek, getirdiğim kâğıtları masanın üstüne bıraktım. Bayan Muddgrove kâğıtlara şöyle bir göz gezdirdi, her sayfasını didik didik inceleyecek olan Bay Bocek’e uzattı. O da bilgisayarında, verdiğim internet sitelerini tek tek kontrol etti. Babam masanın üstüne eğilmiş kısık gözlerle ekrana bakıyordu.

O an sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Derken Bay Bocek, işini sona erdirip, “Peki, her şey yolunda görünüyor,” dedi. “Fikir hırsızlığına dair hiçbir kanıt bulamadım.”

Ailecek derin bir oh çektik.

Bayan Muddgrove masanın öbür tarafından bana doğru eğildi. “Joseph, hakkındaki bu dedikoduyu kim çıkarmış olabilir sence?”

Başımı salladım.

“Peki,” dedi ayağa kalkıp. “Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama okul idaresi olarak bize ulaşan her şikâyeti araştırmak zorundayız. Merak etme, yarın ilk iş bu konuyu açıklığa kavuşturacağım.”

Eve giderken babam, “Jelly, yazdığın şu konuşmayı ben de görmek istiyorum,” dedi.

Onun için bir çıktı alıp, çalışma masasının üstüne bıraktım.

Ertesi sabah, serviste Spencer’ın yanına oturdum.

Elbette Parker kadar iyi bir yol arkadaşı değildi. Parker servise binince bizi süzüp arkaya doğru ilerledi. Çok sakın bir yolculuktu.

Sam’in anlattığına göre çocuklar, koca bir sahtekâr olduğumu ve bu yüzden idareye çağrıldığımı konuşuyormuş kendi aralarında. Uzaklaştırma alacağım, hatta okuldan atılacağım söylentisi kulaktan kulağa yayılmış. Müdür, her şeyi düzelterceğine dair verdiği sözü unutmassa bari, diye dua ettim.

Sınıfta oturup etrafımdaki fısıltıları duymak zorunda kalmak tam bir işkenceydi. Neyse ki zil çaldı da milli marş için ayağa kalktık. Marş bittiğinde, hoparlörden

cızırtılar geldi. Bayan Muddgrove mikrofona yaklaşıp boğazını temizliyordu. Sonunda, “Yedinci sınıf öğrencilerimizden birinin fikir hırsızlığıyla suçlanması okul yönetimimizin dikkatini çekti,” diye başladı konuşmaya.

Bütün gözlerin bana çevrildiğini hissedebiliyordum.

Bayan Muddgrove konuşmaya devam etti: “Konunun Bay Bocek ve benim tarafımdan titizlikle incelendiğini ve iddia edildiği gibi bir şeyin kesinlikle söz konusu olmadığını ifade etmek isterim.” Topluca bir ‘oooo’ sesi yükseldi. “Bununla birlikte, bu dedikoduyu kimin başlattığını bulmak için araştırmaya devam edeceğiz.” Tam o anda Victoria’nın omuzlarının gerildiğini fark ettim.

Yapılan resmi bir açıklamaydı, böylece adım temize çıkmıştı. Bu raundu ben kazanmıştım. Öğleden sonraki oylamanın ardından, savaşı kazanmak için bir şansım daha var demekti.

Artık ‘Okulun En Büyük Sahtekârlığı’nda adım geçmiyordu. Ama en iyi arkadaşım hâlâ garip davranıyordu ve ben sunumum yeterince iyi miydi değil miydi bilmiyordum. Çok alkış almıştım ama belki de yarışmayı kazanmak için yeterli değildi bu.

Okul bahçesinde, son günlerde yaşadıklarım üzerine düşünmek için sakin bir yer bulma umuduyla dolanıyordum. Tam çocuk parkının köşesini dönmüştüm ki tanıdık bir ses duydum.

Her zamanki gümbürtülü sesiyle Kayla’ydı bu. Etrafını sarmış bir grup çocukla konuşuyordu.

İçlerinden biri, “Ama neden gıda bankasına gidiyorsunuz ki? Siz fakir misiniz?” diye sordu.

“Aynen,” diye onayladı başka bir çocuk. “Senin baban niye bizim babalarımız gibi işe gitmiyor? Yoksa tembel mi?”

Bütün vücudum diken diken oldu, dondum kaldım. Nasıl yardım etsem diye düşünmeye çalıştım. Ama Kayla rahatsız olmuşa benzemiyordu. Aksine anlayışlıydı. “Gıda bankasına gidiyoruz, çünkü bazen bütün bir aya yetecek kadar yiyeceğimiz olmuyor,” dedi. Konuşurken sesi gayet sakindi. “Ve babam yeni bir iş bulur bulmaz çalışacak. İşte hepsi bu!” İlk konuşan çocuğa uzanıp, koluna hafifçe vurdu, “Sensin tembel!” Çocuklar bağıra çağıra, gülerek kaçıştı.

Okul bahçesinde son sınıf öğrencilerinin takıldığı tarafa döndüm, kalbim küt küt atıyordu. Kayla’nın, başkalarının ne düşündüğünü umursamadan, aklından geçenleri söyleyebilmesi harikaydı.

Kulağıma çok tanıdık, içten bir kahkaha çalındı. Parker yakınlarda olmalıydı. Belki de onunla konuşmalıydım. Şu dedikodu susturulmuştu ya, artık o kadar kızgın değildim ona.

Bahçenin asfalt bölümüne göz attım ama iri yarı, gürültücü arkadaşşıma dair bir iz bulamadım. Çimenlikte, sırtından hiç çıkarmadığı limon yeşili kapüşonlusuyla, ağaçlara doğru ilerlediğini gördüm. Yanında kısa kızıl saçlı bir kızla...

Elsa mıydı o? Victoria’nın en iyi arkadaşşı? Onun yanında ne işi vardı ki?

Peşinden gidip bir açıklama istemeyi düşündüm. Ama hiç gereği yoktu. Parker'ın, neden kopya çektiğimi düşündüğünü şimdi anlamıştım. Karşı tarafa geçmişti.

Şansıma, o an zil çaldı. En yakın arkadaşımın, düşman saflarıyla kurduğu samimiyeti görmezden gelmeye çalışarak okula döndüm.

17

Bir cumartesi sabahını daha gıda bankasında geçiriyordum. Gerçi bu sefer alışıldık kutu taşıma görevinden muafım. Artık önemli bilgisayar işlerinden sorumluydum.

Ben dolaşık kabloları ayırıp kullanım kılavuzlarını kontrol ederken, Sam Henry'nin ofisine damladı. Bir yığın kabloyla bilgisayar parçasına dikkatle bakıp, "Gerçekten ne yapmaya çalışıyorsun, Jelly? Bana Henry için hassas bir iş yaptığını söyleme!"

"Hmm... Bilgisayarın bağlantılarını düzenleyip, eski verileri, yeni kurduğum programa aktaracağım. Sonra da programı yeni bilgisayara yükleyeceğim. Böylece annen kayıtları artık elle yazmak zorunda kalmayacak," dedim soğukkanlı bir el hareketiyle.

"Vay canına, çok etkilendim."

Turnayı gözünden vurmak denir işte buna.

Yeni bilgisayarın parçalarını bir araya getirdim ve çalışıyor mu diye test ettim. Çocuk oynucağıydı. Henry, bana içinde eski sürücüdeki bilgilerin olduğu bir bellek çubuğu vermişti. Çubuğu yeni bilgisayara takıp verilerin aktarılması işlemini titizlikle başlattım. Ama o da ne! Ekranda beliren, bellek çubuğunun okunamadığı yazısına korkuyla karışık bir şaşkınlıkla bakakaldım. *Bozuk dosya. Diski biçimlendirin*, diye bir uyarı çıktı ardından.

Bellek çubuğunu eve götürüp interneti didik didik ettim. İğneyle kuyu kazmak daha kolay olurdu herhalde. Bulabildiğim tek şey, gıda bankasının eski bilgisayarında kullandıkları programın, taş devrinden kalma olduğuydu. Eski program, büyük ihtimalle abaküsle hesap yapıp, verileri Mısır hiyeroglifleriyle yazıya geçiriyordu. Bellek çubuğunu çözecek güncel hiçbir program yoktu. Oysa Henry bu önemli işte bana güvenmişti. Halledeceğimi söylemiştim. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Hafta sonunun kalanını kodu anlamama yardım edecek bir iz arayarak geçirdim. Keşke bu işe hiç bulaşmasaydım, diye düşünmeye başlamıştım ki forumlardan birinde çok eskiden kalma bir yazışmaya denk geldim. Benzer bir sorunla karşılaştığını ve sorunu çözdüğünü iddia eden biri vardı.

Kendime şans dilerken dönüştürme programını indirdim. Ekrandaki gösterge milim milim %100 olana kadar bilgisayarım harıl harıl çalıştı. O sırada babamın televizyon koltuğuna kuruldum. Minik bir molayı hak etmişim.

Ne acayip bir hayatım vardı. Yeni arkadaşlarımı düşündüm. Henry'yle her şeyi konuşabilirdim sanırım. Her ne kadar yaşı benden büyük olsa da beni anlayacak biriydi. Kayla gibi cesur olabilmeyi diledim. Derken, konuşma yarışmasını hatırlayıp gülümsedim. Victoria olası başarımı baltalamaya çalıştı ama Bayan Muddgrove pazartesi sabahı kazananları anons ettiğinde belki benim adım da açıklananlar arasında olurdu.

Koltukta uyuyakalmışım. Rüyamda altın bir oyun konsolunu havaya kaldırdığımı, Victoria'nın da önümde saygıyla eğildiğini gördüm. Kalabalık bana tezahürat yapıyordu. Sonra her şey birdenbire kâbusa dönüştü. Konsol, avucumda alevler içinde kalıverdi. Etrafımdan, "Kopyacı, kopyacı," diye sesler yükselirken, yanan konsol karanlıkta parlıyordu. Alevler elime kadar gelmişti.

Duman kokusuyla uyandığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Izgarada pişen et ya da çıtırdayarak yanan odun ateşinden çıkan güzel bir duman değildi bu. Hayır, bildiğiniz yanan plastikten ve bilgisayarın devrelerinden yükselen berbat bir duman kokusuydu.

Koltuktan nasıl fırladım, fişi nasıl çektim, bilmiyorum. Ellerimi sallayarak dumanı dağıtmaya çalıştım. Ben bunu yaptıkça duman bodrumu sardı. Midem bulanmaya başlamıştı. Neler oluyordu? Bilgisayar, kararmış ekranıyla karşımda duruyordu.

Yukarıya, babama seslendim. O ne yapılacağını biliyordu. İşyerinde her zaman böyle şeyleri tamir ederdi.

"Sorun nedir?" diye sordu. "Bilgisayar dondu mu yine?"

“Tam tersi, baba! Bu sefer yandı!”

“Neeeee!” dedi haykırıp merdivenlerden aşağı paldır küldür indi. Dumanı görünce şok oldu. “Ne yaptın sen?!”

“Hiçbir şey. Sadece bir program indiriyordum.”

“Nasıl bir programmış bu? İnternette bir şey indirirken çok dikkat etmen gerektiğini biliyorsun.”

“Güvenilir bir siteydi baba. Antivirüs programının izin verdiğinden eminim.”

Babam içini çekti. “İyi peki, bu zaten çok eski bir bilgisayardı. Yakında sorun çıkaracağı belliydi.”

“Ama gıda bankası için bu işi bitirmem lazım.”

Babam yüzünü asıp başını salladı. “Üzgünüm Jelly. Şu anda yeni bir bilgisayar alacak durumda değiliz. Pazartesi bunu işe götürürüm ve kurtarabilecek miyim bir bakarım.”

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Babam yemek molalarında bazı testler yaparak sorunu tanımlayacak, bunu yapması da en az bir haftasını alacaktı. Ve çıkan kokuya bakılırsa, elinden pek bir şey gelmeyecekti.

“Neyse, belki vaktini alt kattaki depoyu düzenlememize yardım ederek değerlendirebilirsin.”

“Baba! Vaktim yok ki! Henry beni bekliyor.”

“Gıda bankasındaki bilgisayarı neden kullanmıyorsun?”

“Orada internet yok.”

Babam şaşırmıştı. “Öyleyse Parker’ın bilgisayarını kullan.”

“Tabii,” dedim. “Olabilir.” Ama dürüst olmak gerekirse Parker’la konuşmak hiç içimden gelmiyordu.

Babamın kaşları, zihinden dört basamaklı çarpma işlemi yapıyormuş gibi çatıldı.

“Çok zor durumdaysan, benim dizüstü bilgisayarımı kullanabilirsin.” dedi. O kadar şaşırdım ki!

18

Pazartesi günü, spor salonunda yarışmanın ilk turunu kazananlarının açıklanacağı büyük bir tören vardı. Boyalı zeminde sınıf arkadaşlarımla birlikteydim. Orama burama değen omuzları ve bacakları umursamamaya çalıştım. Kendimi ne kadar küçültürsem küçülteyim, hâlâ bir başkasının yapış yapış bir uzvu bana değiyordu. Elsa'nın yanında oturan Parker'ı görmezden gelmeye çalıştım. Zaten Parker, onunla o kadar meşguldü ki kendisine baktığımı fark etmedi bile.

Skor tahtasına, duvarda geçmiş kutlamalardan kalma süslemelere ve yerlerdeki kâğıt parçalarına bakındım. Burası soğuk havalarda turnuvaları düzenleyip, futbol oynadığımız yerdi. Öğretmenlerimiz bütün okulu ilgilendiren konularla ilgili duyuruları burada yapardı.

Konuşma yarışmasının sonuçlarını öğrenmeden önce, anaokulu öğrencilerinin söylediği balkabaklarıyla ilgili bir şarkıyı sonuna kadar dinlememiz gerekti. Kimi abartılı el hareketleri yapıyor, kimi de burnunu karıştırıyordu. Sonra birinci sınıf öğretmenleri güzel okuyabildikleri için öğrencilerine kurdele taktılar. Yanımdaki çocuk bana, “Nasıl oluyor da bütün çocuklar, okumada bu kadar iyi olabiliyor?” diye sordu. Sonra Sam ve hip hop kulübü, bir dans gösterisi yaptı.

Sam, atkuyruğu yaptığı saçını beyzbol şapkasına sıkıştırmıştı. Bu haliyle sahnede çok farklı görünüyordu. Dizlerinin altında biten bol bir kamuflaj pantolon ve üstüne tam oturan kolsuz bir atlet giymişti. Sınıfa böyle bir tişörtle gelsen, üstünü değiştirmen için seni eve yollarlardı. Galiba okulun kıyafet kuralları sahnede geçerli değildi. Bütün dansçı kızlar aynı kıyafetleri giymişlerdi ama ben gözlerimi Sam’den alamıyordum.

Yanımda oturan çocuğa baktım da sıkıntıdan suratından düşen bin parçaydı. Ben de sıkılıyormuşum gibi yaptım. Dansçılar gösterileriyle büyük beğeni topladı. Sam’i var gücümle alkışladım tabii.

Salondaki tüm lambalar kapandı ve sahneye büyük bir ışık yansıtıldı. Müdür yardımcısı, pırıl pırıl tabletle aksesuarlarını podyumun yanındaki masanın üstüne yerleştirdi. Bayan Muddgrove sessizliği sağlamak için bir eli havada podyumu boydan boya yürüdü. Diğer elinde bir kâğıt tutuyordu. Gürültü bıçak gibi kesildi. Bacaklarımızı soğuk, sert zeminde sabırsızca kımıldatıp bekledik. Bayan Muddgrove elindeki kâğıdı düzelterek dikkatle baktı. Yakasına astığı minik gözlüğünü çıkardı, burnunun üstüne yerleştirdi. Tekrar kâğıda göz gezdirdip bo-

ğazını temizledi.

“Hepinizin bildiği gibi, konuşma yarışmasının ilk turunun kazananları, yapılan oylamada sizler tarafından seçildi.”

Derin bir nefes alıp kazanmış olmayı diledim.

“Sınıfların birinde hiç beklemediğimiz bir şey oldu,” diye devam etti Bayan Muddgrove. “Oylar iki yarışmacı arasında tam olarak ikiye bölünmüş durumda. Yaptığımız görüşmelerden sonra her iki öğrencimizin de yarışmanın ikinci turuna kalması gerektiğine karar verdik.” Spor salonunu bir uğultu kapladı.

Bayan Muddgrove’un söylediklerine pek kulak veremedim. Konuşma boyunca şans getirmesi için el ve ayak parmaklarımı ve bacaklarımı çaprazlamakla meşguldüm. Kazananların listesini okumaya başladığında ter içindeydim.

“Victoria Viscount,” deyince hayal kırıklığı içime bir bıçak gibi saplandı. Öte yandan yeniden sunum yapmama gerek olmadığını bilmek rahatlatıcıydı. Victoria, zafer kazanmış edasıyla bana baktı. Bayan Muddgrove, “Joe Miles!” diye devam edince herhalde bir yanlışlık oldu diye düşündüm. Ama birisi omuzlarımdan tutup salladığında, ancak o zaman, hâlâ Victoria’ya karşı yarışmakta olduğumu fark ettim. Ve tabii kazanan diğer sekiz konuşmacıyla da. Bu sefer hissettiğim şey hem gurur hem endişeydi.

Herkes kıpırdanmaya başlayıp, kalkmak için çıkışlara bakıyordu ki müdür elini yeniden kaldırdı.

“Final yarışması iki hafta içinde yapılacak. Ama...”

Burada tüm gözler kendisine çevrilene kadar bekledi. “Bu yıl, yarışmanın kazananı, oldukça değerli bir ödülün sahibi olacağı için, işleri biraz daha zorlaştırmaya karar verdik.” Aktardığı bu önemli bilginin sindirilmesi için tekrar bekledi.

Daha nasıl zorlaştırabilirler ki? Konuşma su altında mı yapılacak? Solucan mı yenecek? Konuşmayı ezberden okurken bir yandan da labirentte yolumuzu mu bulacağız? Nedir yani?

“Yarışmacılar final bölümü için ikinci bir konuşma hazırlamak zorunda. Konu ilkinden tamamen farklı olmalı.”

Tamamen yeni bir konu mu!

Bir tanesini bulmuş olmam bile bir mucizeydi.

Öğle arasında Sam’i, Parker’ın dolabının yanında dikiirken gördüm. Parker’ı görmezden gelip Sam’e, “Hip hop kulübü olarak sahnede harikaydınız,” dedim. Dans gösterisi için yaptığı makyaj yüzünden, gözleri ne kadar da mavi görünüyordu.

Gülümsedi. “Sağ ol, Jelly. Tebrik ederim, finale kalmışsın.” dedi.

“Evet, bu harika dostum,” dedi Parker. “Ama ben kaybettim. Rock’n roll’un ölümü, saç stilleri hakkındaki konuşmaya yenildi.”

“En azından benimkini alt eden konu daha mantıklıydı,” dedi Sam.

Parker, “Senin sınıftan biri başbakan olursa küresel ısınmayla ilgili neler yapacağını anlattı ya! İnanamıyorum.”

“Gerçekten başbakan olduğunda bu konuya bu kadar kafa yoracaksa, bence hiçbir sakıncası yok,” dedi Sam.

Parker ciddileşti. “Senden şüphelendiğim için özür dilerim Jelly.”

“Önemli değil,” diye çıktı ağzımdan. Ama içim hiç öyle söylemiyordu.

“Victoria’yı duyduunuz mu?” diye sordu Sam.

Pürdikkat ona döndük. Sam, törenden sonra Victoria ve bir grup arkadaşını takip ettiğini anlattı. Müdürün odasına yürüyüp, yarışmanın yeni kurallarını protesto etmişler. “Victoria, bunun bir tutarsızlık ve adaletsizlik olduğunu söyledi,” dedi Sam. “Bayan Muddgrove’a, Jelly’nin yarışmaya katılmasına izin verilmemesi gerektiğini, çünkü onun konusunun saçma sapan ve muhtemelen çalıntı olduğunu söyledi.”

“Bayan Muddgrove ne cevap verdi peki?” diye sordu Parker.

“Victoria ‘çalıntı’ deyince çok sinirlendi. Victoria’ya eğer yarışmada kendine güvenmiyorsa, istediği zaman çekilebileceğini açıkladı.”

Gülüştük.

19

Parker'la birlikte glmek iyi gelmişti. Okuldan sonra servise bindik, tıpkı eski günlerdeki gibi. Ona, Victoria'nın gıcık biri olduğunu söylediğimde neden onu savunduğunu ve Elsa konusunu sormak istedim. Bunun yerine, onlara gidip, Yeraltı Dünyasından Kaçış oynadık. Spencer'la Parker benim için yeni bir konuşma konusu bulmaya çalıştılar: *İnsanlar neden daha fazla abur cubur yemeli; Scrabble'da nasıl hile yapılır veya dişlerinizi her gün fıralamamanız için beş neden.*

Hiçbiri kulağa doğru gelmiyordu. Aslında Parker'ın yanında olmak da yle...

Ertesi gün hava gneşliydi ama zihnim karanlıktı. Parker'la Elsa arasında neler oluyordu acaba?

Gıda bankası için bilgisayar programı sorununu nasıl çözecektim? Yazmayı geçtim, yeni bir konu bulmak için bile ne ara vakit bulacaktım?

Ders arasında hava sıcaktı, içeriden su almak için nöbetçi öğretmenden izin aldım. Öğrenci meclisi odasının önünden geçerken Parker'ın gürüldeyen sesini duydum. Kapı aralığından içeri bakınca onu, büyük çalışma masasında sırtı bana dönük otururken gördüm. Yanında, başı ona doğru eğilmiş kızıl saçlı bir kız vardı. Parker'ın bir kolu kızın oturduğu sandalyenin arkasındaydı, bir yandan da masanın üstünde ona bir şey gösteriyordu.

Çok şaşırdım, bir adım geri çekildim.

Arkamda bir ses çınladı: "Posterleri yaptığına göre artık burada sana ihtiyacımız kalmadı."

Konuşan Victoria'ydı, yanında da Becky tabii. Yüzünde kurnaz bir memnuniyet ifadesi vardı. "Sanırım haberin yok," dedi bana. "Senin şu sözde en yakın arkadaşın P.B., okul açıldığından beri Elsa'yla ilgileniyor." Kıkırdadı. "Posterleri hazırlamayı da Elsa'yı etkilemek için kendisi teklif etti." Kahkaha attı. "Bezelye bile çizemez ki o. Bu yüzden bunları yapman için *seni* kafaladı."

Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. Kandırılmıştım, aptal yerine konmuştum. Ama bu nasıl olabilirdi? Parker benim en iyi arkadaşımdı.

Bir zamanlar!

Parker konuştuklarımızı duymuş olmalıydı. Yanımıza geldi, Elsa da peşinden. Önce Victoria ve Becky'ye son-

ra da bana baktı, yüzü asıldı.

Kendimi daha fazla tutamadım. “Beni kandırdığına inanamıyorum!”

“Kandırmak mı?” diye sordu. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Benden yardım istedin çünkü posterleri kendin yapamayacaktın. Elsa’yı etkilemek için onları bana yaptırdın.”

“Hayır, bu doğru değil,” dedi Parker.

“Doğru değilmiş! Doğruları senden öğrenecek değilim.” Kelimeler ağzımdan istemsizce dökülüyordu. “Konuşmamı hazırlarken kopya çektiğimi düşündün.”

“Jelly, yanlış anlamışsın...” dedi Elsa.

Victoria gülmeye başladı.

Sinirden titreyerek oradan uzaklaştım. Kimseden bir şey duymak istemiyordum.

Bu sefer arkamdan kimse gelmedi. Zaten böylesi daha iyiydi.

20

Haftanın kalan günlerinde serviste hep Spencer'ın yanına oturdum ve doğruca eve gittim.

Babamın dizüstü bilgisayarında dönüştürme programını indirirken nefesimi tuttum. Neyse ki bu sefer bir şeyi yakmadım. Bu iyi bir başlangıçtı. Programı kullanan grupların yorumlarını kontrol edip, programa ince ayar yapmama yarayacak çevrimiçi kullanım kılavuzlarını araştırırken geç saatlere kadar çalıştım. Bu iş düşündüğümünden daha karmaşıktı, ama Henry'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Henry, her öğleden sonra gelişmeleri görüşmek için beni arıyordu. Bu görüşmeler ilk başlarda iyi oluyordu çünkü rakamların ve grafiklerin nasıl olmasını istediğini öğrenmem lazımdı. Ama sonraları rapor edecek hiçbir

şey kalmamıştı. Yine de aramaya devam ediyordu.

Annem ve babam yatma zamanımı geçirdiğim halde bana karışmıyordu. Bir gece babam aşağı gelip yanımdaki sandalyeye oturdu. “Gıda bankası için bu kadar çok çalışmandan mutluyuz.”

“Teşekkür ederim.”

“Sanırım oyun tasarlamak için bilgisayar başında geçirdiğin zamanlar *tamamen* vakit kaybı değil.” Yüzümdeki şaşkın ifadeye güldü. “Burada sadece ödev yapmadığını biliyoruz.” Eğildi ve saçlarımı okşadı. “Bilgisayar oyunları ile ilgili yazdığın şu konuşma da oldukça iyiydi.”

Kalbim küt küt atıyordu. “Ya ödülü ben kazanırsam?”

Tavana bakıp dudaklarını büktü. “Ekran, insanın dikkatini daha önemli şeylerden uzaklaştırır Jelly. Ödül için de fazla umutlanma derim.”

Hafta sonuna doğru artık halim kalmamıştı. Aynaya bakınca gözlerimin altında koyu halkalar görüyordum. Bilim kurgu filmi izlerken bile uyuyakalıyordum. Cumartesi sabahı, annem masaya dayadığım başıma bir öpücük kondurdu. “Tatlım, çok solgun görünüyorsun. Bir şeyler yemelisin.”

Yemek yemek bile çok yorucu geliyordu. Bir bardak süt içtim, bellek çubuğunu alıp Bayan Brown’un arabasına bindim. Sam yol boyunca susmadı. P.B. hokey yüzünden bugün de yoktu ama sağ olsun Sam onun yokluğunu hiç hissettirmiyordu. Gıda bankasına vardığımızda

başım ve belim ağrıyordu.

Ben Henry'nin ofisine gidip yeni bilgisayarı çalıştırırken, Sam'le annesi de ana salona geçti. Gerekli ayarlamaları yaptığım programı bilgisayara yükleyerek bellek çubuğunu taktım. Önce *çalıştır* dedim, sonra da *kaydet* tuşuna bastım. Bir aksilik olmamasını dileyerek parmaklarımı çaprazladım. Programın verileri dönüştürmesini bekledim.

Bir anda ekran hata mesajlarıyla doldu. Bütün emeklerim boşa gitmişti. Nerde yanlışlık yaptığımı bulmak için her şeyi ta en baştan kontrol etmem gerekecekti. *Tamam, sakın ol*, diye geçirdim içimden. Sorunu bulmam an meselesiydi. Ama bellek çubuğunun içindekileri kontrol ettiğimde fark ettim ki program, hatalı bilgileri orijinal verilerin üzerine kaydetmiş. Deliler gibi uğraştım ama işlemleri ne geri alabildim ne de iptal edebildim. Yıllarca biriktirilen onca bilgi uçup gitmişti. Yedekleme de yapmamıştım!

Henry kapıdan başını uzatıp sordu: "Ee şampiyon, nasıl gidiyor?"

"Pek iyi sayılmaz," diye mırıldandım.

"Bitirmek üzere misin?"

"Hmm, pek sayılmaz."

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Kendimi o an çok kötü hissettim. Bunca zaman biriktirdiği verileri kaybettiğimi nasıl açıklayacaktım? "İşler tam olarak planladığım gibi gitmedi."

Gözlerini kıstı. "Umarım tembellik etmiyorsundur.

Rakamların sunumuma kadar hazır olması lazım.”

Tembellik etmek mi?

“Tabii,” dedim. “Sen başlasaydın, şimdiye bitirmiştin.”

Henry şaşırdı. Moralim yerle birdi. Beni rahat bırakmasını istiyordum.

Oysa orada kaldı. Ellerini beline koyup bana doğru eğildi. Tıraşlı kafası ışıktaki parlıyordu. Alçak sesle, “Daha fazla çalışmak zorundasın Jelly,” dedi.

İçimdeki korkunç suçluluk hissi yetmezmiş gibi bir de aniden öfkelen dim. Aslında yanlış bir şey yaptığınızda insanların size kızması normal. Ama onu zaten şu aptal bilgisayardan kurtarmaya çalışıyordum ve işler felaket ters gitmişti. Homurdanmak için hiç doğru bir zaman değildi.

Sandalyemi masadan geriye iterek, “Unut gitsin!” dedim. “Daha fazla devam edemeyeceğim.” Başım zonk-luyordu. Ayağa kalkıp danışma masasına gittim. “Telefonu kullanabilir miyim, Bayan Brown?”

“Tabii ki Jelly. Bir sorun mu var?”

“Beni gelip alması için annemi arayacağım, Eve gitmem lazım.”

Sonra aklıma geldi. Bizimkiler bu sabah evde değildi. Orada, elim telefonun üstünde dikilip kaldım.

Bayan Brown’un gözleri ofisin kapısında bekleyen Henry’ye döndü. “Anneni aramana gerek yok,” dedi. “Ben seni götürürüm.”

Hiçbir şey söyleyemedim. Gözümü masaya dikerek başımla onayladım.

Yol boyunca tek laf etmedik. Bayan Brown yüzümü görmesin diye yol boyu camdan dışarı baktım. Eve vardığımızda sessizce, “Teşekkür ederim,” dedim ve anahatarımla kapıyı açıp içeri girdim. Odama çıkıp yatağıma uzandım. Başım ve karnım hâlâ kötüydü ama şimdi ağrıyan bir yerim daha vardı: göğsümün tam ortası.

Kısa süre sonra zil çaldı. Odamın penceresinden dışarı baktım. Bayan Brown ve Henry kapının önündeydi. Geri çekilip bekledim. Ama zile tekrar bastılar. Ve tekrar. Sürüne sürüne merdivenlerden inip kapıyı açtım. Henry gerçekten çok iriydi. Yılan dövmesiyle küpesi her zamankinden daha korkutucu görünüyordu. Neyse ki Bayan Brown da onunla beraberdi.

“Henry bana neler olduğunu anlattı Jelly,” dedi. “Dışarı gelir misin? Biraz konuşalım.”

Verandaya çıkar çıkmaz Henry elime bir kesekâğıdı tutuşturdu. “Bu geçen hafta yaptığın işin ödemesi,” diye homurdandı. “Sana veremedim çıktın.” Ne var diye içine baktım. Bir bardak sıcak çikolata, bahse girerim şimdiye buz gibi olmuştur ve iki tane de marmelatlı çörek.

“Aç değil—” diye başlamıştım ki karnım guruldayınca çörek almak için elimi pakete uzattım. Bir iki ısırıktan sonra açlıktan bayılmak üzere olduğumu fark ettim. Kalanını da bir çırpıda bitirip, üstüne de ağız dolusu ılımış çikolata içtim. Artık karnımdaki ağrı geçmişti, başım da eskisi kadar zonklamıyordu. Göğsümün ortasındaki ağrıysa hâlâ yerli yerindeydi.

Henry endişeli bir ifadeyle bana baktı. Boğazını temizledi. “Jelly, orada gerçekten tam bir aptal gibi davrandım. Söylediğim şeyler için özür dilerim.”

Hem rahatlamıştım hem de kendimi perişan hissediyordum. “Önemli değil,” dedim. “Ben de sana çok kaba davrandım Henry.”

“Hayır, önemli. Sinirimi senden çıkarmamam gerekirdi. Bundan sonra kendi işime bakacağım ve senin işlerine karışmayacağım.”

Sesimin titremesine engel olmaya çalıştım. “Yapamam. İşleri tamamen mahvettim. Daha da kötüsü, ne yapacağımı bilmiyorum.”

İkisi de yüzüme baktı.

“Bellek çubuğundaki bütün verileri kaybettim,” dedim ve gözlerimi hemen kapadım.

“Oh, aman...” dedi Bayan Brown. “Çok mu kötü bir şey bu?”

Henry kaşlarını çatıp çenesini hafifçe kaldırdı. “Bellek çubuğunu mu bozdun?” Tombul ellerini iki yana açarak sırttı. “Sorun değil. Masamda bir sürü yedeği var.”

Gözlerimin yuvalarından fırladığına eminim.

Ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. Sesim titredi ama olabildiğince sakin, “İçim çok rahatladı,” dedim.

“Bilgisayar kursunda öğrendiğim bir şey. Önemli dosyaların birden fazla kopyasının alınması gerek.” Elini uzattı. “Aramızda kara kedi yok, değil mi?”

Elini coşkuyla sıktım.

Henry derin bir nefes aldı. “Sanırım bilgisayarla aramın neden bu kadar kötü olduğunu anlatmamın vakti geldi.”

Bayan Brown şaşırmış görünüyordu.

“Bilgisayar kursuna gitmiştim,” dedi Henry. “Ama ders kitaplarını okumakta ve not tutmakta güçlük çekiyordum. Öğretmenin bilgisayarda yaptıklarını izleyerek öğrenebilirim diye düşünmüştüm. Oysa her şey ayak uyduramayacağım kadar hızlı gitti ve sonunda tamamen koptum.”

“Sen okuma bilmiyor musun?” diye ağzımdan kaçır-
dım.

Henry’nin yüzü kızardı. Bunu yüksek sesle söylediğim için kendimi kötü hissettim. “Şey, *okuyabiliyorum*,” dedi. “En azından basit şeyleri. Ama şu ders kitaplarını okuyamıyorum. Sadece bakmak bile başımı döndürüyor.”

Henry yere bakıyor, ağırlığını bir sağ, bir sol ayağının üzerine veriyordu. Bayan Brown’un önünde müthiş mahcup olmuştu.

“Ah, Henry. Şimdi anlamaya başladım,” dedi Bayan Brown.

“Kayıtlar ve çizelgelerle benim ilgilenmem gerektiğini biliyorum, Rose. Ama şimdiye kadar işleri pek fazla okuyup yazmak zorunda kalmadan idare edebildim. Bilgisayar işlerini neden yapamadığımı da birilerine söylemekten utandım.”

Bayan Brown elini Henry’nin omzuna koydu. “Ken-

dine bu kadar haksızlık etme. Kimse kusursuz değildir.” Hafifçe vurdu. “Her şey yoluna girecek. Eminim Jelly bu işi zamanında halleder, değil mi Jelly?”

“Ne zamana yetişmesi gerekiyor?” dedim. Bunu niye daha önce sormamıştım ki?

“Bir haftaya kadar elimde olması gerek,” diye cevapladı Henry.

“Sorun değil.” Karşımdaki iki yetişkine cesurca gü-lümsedim. “O zamana kadar bitmiş olur.”

21

Bay Chan, yeni bilgisayar ödevimizden bahsederken onu zar zor duyuyordum. Sınıfımız için bir internet sitesi hazırlamamız gerekiyordu. Normalde bu benim için çok kolay ve keyifli bir iş olurdu, tabii bu kadar uykusuz olmasaydım. Bizi, kız erkek karışık, gruplara ayırdı. Ben Elsa'yla eşleştim. Elsa sandalyesini alıp yanıma geldi ve sınıfın arka tarafında Jeff'le oturan Victoria'ya göz ucuyla baktı. Zavallı Jeff.

Bay Chan'in bize verdiği kâğıdı okumaya dalmıştım. Elsa'ya dönünce onu bana bakarken yakaladım. "Tamam," dedim. "İşe şuradan başlamamız gerektiği yazıyor."

Fısıldayarak sözümü kesti: "Victoria yalan söylüyor."

Yüzümü buruşturdum, kafam karışmıştı.

“Bana, konuşmanı başka bir yerden yürüttüğün için hava attığını söylemişti.”

Ne?

“Ben de bunu P.B.’ye anlattım.” Kalemimi parmakları arasında çeviriyordu. “Üzgünüm Jelly, ama ona inandım. P.B. de bana inandı tabii.”

Bir süre kafamı toparlamaya çalıştım. “Peki P.B.’nin öğrenci meclisi için bana yaptırdıklarına ne demeli?” diye fısıldadım.

“Senden yardım istedi çünkü sen onun arkadaşısın. Harika bir iş çıkaracağından emindi.”

“P.B.’yle, Victoria’ya ajanlık yapmak için dolaşmıyordun yani?”

Elsa çok şaşırdı. “Yok artık, sen tam paranoyak olmuştun. P.B.’yle kafalarımız uyuştugu için takılıyoruz. Ayrıca, onu ittin diye senin başını belaya sokmaya çalıştığından beri Victoria’yla konuşmuyorum.” Kalemimin ucunu bana doğrulttu. “P.B.’nin sana karşı olduğunu düşünmeni istiyor. Ama bu doğru değil. O her zaman senin dostun.”

“Madem öyle, niye dedikodular çıktığında benim tarafımı tutmadı?”

“*Sen* niye hemen Victoria’ya inandın?” Derin bir nefes aldı. “P.B.’nin, en yakın arkadaşını bir çırpıda satacak biri olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?”

Doğru soruyu sormuştu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Hayat fazlasıyla karmaşıktı.

Okulda kodlamayla uğraştım, eve gelince de bilgisayarımda eğlencesine oyunlar tasarladım. Ama Henry için verileri dönüştürmenin eğlenceyle uzaktan yakından alakası yoktu. İnsanlar bana güvenmişti. Oysa bir arpa boyu yol alamamıştım daha.

Bayan Mitrovika, konuşmalarımızı hazırlayabilelim diye, Victoria'yla beni İngilizce dersinden muaf tutunca kütüphaneye gittim. Araştırma yapmam gerekirken, bilgisayarda gıda bankasının programı için ter döktüm.

Cuma akşamı evde programı üçüncü kez yazdım. Bir sürü kopyasını aldım. Bana verilen süre dolmak üzereydi. Bu işi hemen halledemezsem, Bayan Brown, Henry'nin sunumu için gereken verileri zamanında giremezdi.

Bellek çubuğunu sürücüye ellerim titreye titreye taktım. Dizüstü bilgisayarın okumasını bekledim ve menüde *dönüştür* tuşuna bastım. Artık bu sefer başarılı olması gerekiyordu. Birleri ve sıfırları, modern bir elektronik tablonun anlayabileceği bir şeye dönüştürecekti bu program. Dönüştürülen dosya, yeni programa aktarılırken nefesimi tutarak bekledim. Nihayet boş hücrelerin, isimler ve sayılarla dolduğunu görünce acayip heyecanlandım. Bilgisayarı kucağıma alıp, odanın içinde sevinçle dans ettim.

Ertesi sabah gıda bankasına gittiğimizde Henry kamyoneti boşaltıyordu. Bellek çubuğunu ona doğru salladım. "Program kullanılmaya hazır."

"Aferin evlat!" Gülümsedi. "Benden yapmamı istedi-

ğın bir şey var mı?”

Hayır anlamında başımı salladım. Şu işler bittiğinde Henry’ye bilgisayar kullanmayı öğretebilirim. Ama bu aralar çok yoğun. Zaten akşamları gideceği bir okuma yazma kursuna kaydolmuş bile.

Henry’nin ofisindeki büyük ahşap masaya oturup bilgisayarı çalıştırdım. Bellek çubuğunu takarak komutları seçtim. Bunu yapmak birkaç saniyemi aldı. Hesap tablosundaki hücreler, babamın dizüstü bilgisayarında olduğu gibi, gıda bankasının bilgileriyle doldu.

Bayan Brown’u ofise çağırdım. “Denemek için sabırsızlanıyorum,” dedi otururken. Her bir öğeye nasıl tıklaması gerektiğini ve ekranda çıkacak sorulara nasıl cevap vereceğini gösterdim. “Ooo!” dedi. “Ne kadar detaylı!” Son sekme de kapandığında, şaşkınlıkla bana baktı. “Sen çok zeki bir çocuksun, Jelly. Defterleri buraya geçirmek hiç zamanımı almayacak.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Program, internette gördüklerim kadar cafcacılı değildi. Ama hayatında sadece atari oynamış yetişkinlere, sanırım bu bile *Star Wars*’tan fırlamış gibi geliyordu.

Bayan Brown dışarı koşup Henry’yi buldu. Bilgisayarın başına oturttu. Henry kalkmaya yeltenerek: “Yapabileceğimden emin değilim.”

“Evet, yapabilirsin,” dedi Bayan Brown. “Jelly o kadar basit hazırlamış ki, bizim gibi orta kuşaklar bile kullanabilir.”

Henry’nin ne kadar okuyabildiğini merak ediyordum. Ekranda yazanları anlayamazsa utanır mıydı? Menüünün

ekranda açılışını izledim. Henry, oluşturduğum kutulardaki kelimelerin her birini parmağıyla yukarıdan aşağıya takip ederek okudu: *Yeni Aile, Mevcut Aile, Özet ve Çıkış*. İmleci *Yeni Aile*'nin üstüne getirip tıkladı. Her bir satırı okurken ben de onu izledim: *Soy İsim, İsim, Aile Üyelerinin İsimleri...* Bayan Brown, *Akrabalık* kelimesini okumasında ona yardım etti.

Son bölüme geldiğinde, Henry kafasını salladı. “İyi iş çıkarmışsın çocuk. Bunu, benim gibi eski kafalı bir adam bile anlayabilir.”

Çizelge ve grafiklerden oluşan slayt gösterisini gördüğünde daha da etkilendi. Renkli çubuklarla çizgiler, kaç ailenin gıda bankasını kullandığını ve en yoğun günleri gösteriyordu.

“Vay!” dedi Henry. “Bunlar, neler yaptığımızı benden daha iyi açıklayacak.”

Aynı anda hem memnun hem de alçakgönüllü görünmeye çalıştım.

“Aferin sana Jelly.” Duyduğum ses tüylerimi diken diken etti. Victoria kollarını kavuşturmuş kapının girişinde dikiliyordu.

Henry sırtıma vururken gülümsedi. “Tabii ya, çok müthiş, değil mi?”

Victoria? Burada?

Bayan Brown bilgisayardan başını çevirdi. “Jelly, sanırım sen yeni gönüllümüzü tanıyorsun?”

Victoria gülümsedi. “Merhaba Bayan Brown. Selam Henry.” Sesindeki yapmacık ton, şu sahte tatlılık belki

bazı yetişkinleri aldatabilirdi ama beni asla. “Ne arıyorsun burada?” diye sordum.

“Yani, düşündüm ki zamanımı biraz da...” Dudaklarını büktü. “Bilirsin işte, daha az şanslı insanlara yardım etmeye ayırmalıyım.” Yüzünde sahte bir gülümsemeyle, Sam’in konserveleri ayırdığı bölüme doğru gitti.

“Arkadaşın bu hafta her gün okul çıkışında buraya geldi,” dedi Henry. “Bize çok yardımı dokundu.” Kulağıma eğildi ve alçak sesle: “Ama acayip patronluk taslıyor.”

Hiçbir şey anlamamıştım. Victoria neden gıda bankasında boy gösteriyordu? Belki okulda bana çektiydikleri yetmemiştir de okuldan sonra da ortalığı karıştırmaya karar vermiştir. Elsa haklıydı galiba. Paranoyak oluyordum.

“Kamyoneti boşaltmayı bitirmem lazım. İyi iş çıkar-dın Jelly,” dedi Henry kapıdan çıkarken.

Bayan Brown omzuma vurdu. “Aferin sana,” dedi. “Defterleri alıp verileri bilgisayara geçirmeye başlayayım ben de. Neden Victoria ve Sam’e yardım etmiyor-sun? O kadar çok işimiz var ki.”

Onu bilgisayarla baş başa bırakıp, Sam’i bulmaya gittim. Böylece ona programımın muhteşem olduğunu, mütevazı bir dille anlatabilirdim.

“Ee,” dedi Victoria. “Yarışma için hazırlıklar nasıl gidiyor?”

Hafta başında bir kez, yaklaşmakta olan yarışmayı düşünmüştüm. Ama daha karalamaya bile başlamadığımı için prova filan yapmamıştım.

“Bu sefer ilkinden daha güzel olacak,” dedi ellerini ovuşturarak. “Çok fazla insan seyredecek.”

İzleyecek bir sürü insan! Düşüncesi bile içimi ürpertti. Zekice bir cevap bulamadığım için yine susup kaldım.

Geçtiğimiz iki haftayı bilgisayar programlama dilini ve kod yazmayı araştırarak geçirmiştım. Okulda yapılması gereken bir sürü ödev birikmişti. Üstelik iki gün içinde bir konuşma hazırlamam gerekiyordu.

İki gün!

Sadece iyi olması yetmezdi. Victoria’yı alt etmek istiyorsam –ki istiyordum– olağanüstü bir şey olmalıydı!

22

Sam ve annesi beni eve bırakırken hesapladım, yarışmaya hazırlanmak için tamı tamına bir buçuk günüm vardı.

Aslında bu işi son ana bırakmak istememiştim ama öyle oldu. Paniğe kapılmaya başladım. Öğrenciler, aileler ve gerçek jüri üyeleriyle dolu spor salonunun önünde ayağa kalktığımı hayal ettim. Öylesine bir konu seçsem, aldığım notları olabildiğince hızla okuyup geçsem, sonra da sahneden insem kimse şaşırmasdı. Victoria'nın birinci olduğunu, her zamanki kibirli gülümsemesiyle, "İyi denemeydi Jelly," dediğini görür gibiydim.

Victoria'nın vazgeçmem için gözümü korkutabileceğini zannetmesinden bıkmıştım. Konuşma yapmak benim için oldukça zordu ama başarabileceğimi biliyordum. İhtiyacım olan sadece dört dörtlük bir konuy-

du. Onu bulmak için kendimi zorladıkça tıkanıp kalıyor, beynimin boşaldığını hissediyordum.

İlham bulmak için çaresizce odamı karıştırdım. Kitaplığımı taradım. Kim *Elf dilinden İngilizceye nasıl çeviri yapıldığıyla* ilgilenir ki? Duvarlarda küçükken yaptığım Leonardo ve Michelangelo çizimlerim vardı. *Ninja Kaplumbağalar'a hangi Rönesans sanatçılarının adının verildiğini* öğrenmek isteyen olur muydu acaba?

Masama oturdum. Bir yığın oyun dergisinin arasında renkli bir kâğıt parçası gözüme çarptı. Çekip çıkardım. Sam ve Parker'ın da olduğu, geçen yıl sınıfça çekildiğimiz fotoğraftı. Parker'ın yazmam için ne söyleyeceğini tahmin ediyordum. Ya Sam? Benden bir şeylere dâhil olmakla ilgili bir konuşma yapmamı isterdi. Bununla ilgili ne biliyordum? Uğraştığım tek şey bilgisayar oyunlarıydı. Tabii bir de gıda bankası.

Bir dakika ya! İşte sana ödül kazandıracak bir konu.

Bir liste yaptım.

- Gıda bankaları ihtiyacı olan insanlara yiyecek yardımı yapar (Hadi canım!)
- Her kesimden insan gıda bankasından yararlanıyor, benim gibi çocuklar bile (Yok artık! Önceleri sanırım bunu ben de bilmiyordum.)
- Aç kalmak insanı hasta, sinirli ve sersem hissettirebilir (Konuşma yapmak gibi.)
- Başkalarına yardım etmek kendinizi iyi hissettirir (Tıpkı Yeraltı Dünyasından Kaçış'ta patronu yenmiş gibi.)

Sıkıcı sayısal verileri es geçtim. Konuşmamın ilginç olmasını istiyordum. Bunun için gıda bankasına ilk gittiğimde ne beklediğimi, şimdi ne düşündüğümü yazdım. Ama bunları sanki başka bir çocuk yaşamış gibi kaleme aldım. Kimsenin önceden gıda bankasına karşı önyargılı olduğumu zannetmesini istemedim.

Konuşmamı babamın dizüstü bilgisayarında yazıya geçirip düzenledim. Böylece daha anlaşılır oldu. Bu sırada masada uyuyakalmışım. Gece yarısı bir uyandım ki boynum tutulmuş, ağzımın kenarından salyalar akıyor. Işığı kapatıp sürüne sürüne yatağa girdim.

Ertesi sabah Parker'lara gittim. Pazar günlerini arkadaşlarla takılarak geçirdiğimiz ve ödevlerimizi öğleden sonraya kadar savsakladığımız zamanları hatırladım. Parker'a ne diyeceğimden emin değildim. Annesi beni içeri aldı ve Parker'la Spencer'ın alt katta olduklarını söyledi. Merdivenlerden inerken biraz gergindim. Ama Parker gür kahkahasıyla gelip benimle güreşe tutuşunca, her şeyin yolunda olduğunu anladım.

Spencer da beni gördüğüne memnun olmuştu. "Sadece iki kişiyle Yeraltı Dünyasından Kaçış oynanmıyor," dedi. "Sam bize senin gıda bankasına yardıma gittiğini söylemişti."

"Anlatıp durduğu tek şey bu zaten." Parker tatlı tatlı gülümsedi ve gözlerini kırıştırdı.

"Victoria'nın gıda bankasında gönüllü çalıştığını da söyledi mi?"

"Evet ya söyledi. Çok garip," dedi Parker.

“Hadi Jelly,” dedi Spencer. “Al şuradan bir konsol da oyun oynayalım.”

“Oynamaya gelmedim! Yeni konuşmam hakkında ne düşündüğünüzü merak ediyorum.”

“Tamam,” dedi Spencer gönülsüzce. “Öt bakalım.”

Ani bir utangaçlıktan sonra notlarıma baka baka okudum. “Her gün sayısız insan farklı nedenlerden dolayı açlık çekiyor. Gıda bankası onlara yardımcı olmak için var.”

Onlara yarattığım hayali çocuğun gıda bankasında neler yaptığını anlattım, neler öğrendiğini, nasıl değiştiğini. Listemdeki son maddeye de değinip arkadaşlarıma baktım. Gözleri kaymıştı. Parker uyumamak için kendini zor tutuyormuş gibi yaptı. Hiç alınmadım. Ben de olsam aynısını yapardım.

“Eee?” diye sordum.

“Sanki gazete haberinden almışsın gibi,” dedi Spencer. “Bu bir iltifat değil ha!” diye de ekledi.

“Dostum, bunu söylemekten nefret ediyorum ama,” dedi Parker. “Bu, hiç senin tarzın değil.”

“Ne demek istiyorsun? Hepsini kendim yazdım.”

Aslında ne demek istediğini anladım. Konuşmamı tıpkı Victoria gibi yazmaya çalışmıştım. Ne ki onun gibi tutkulu davranamadım. Gıda bankasını önemsiyordum ama diğer insanları bu konuda heyecanlandırmayı asla beceremezdim.

“İlk yaptığın konuşmayı hatırla,” dedi Parker. “O gü-

zeldi, çünkü bana tavsiye ettiğin gibi yazmıştın sen de. Hatırla... İçinden geldiği gibi.” Yumruklarıyla göğsüne vurup Tarzan gibi bağırdı.

“Eğlenceliydi de,” diye ekledi Spencer. “Belki de en iyi tarafı buydu.”

“Tabii ya,” diye mırıldandım. Sorun şu ki artık cesaretim ya da eğlendirecek halim kalmamıştı.

Bayan Brown aşağı seslenerek Parker’ın hokey antrenmanı saatinin geldiğini söyledi, ben de eve geçtim. En azından bir konuşmam vardı. Sandalyesinde rahat rahat oturan Roger’la muhabbet etmek için durdum. “Konuşmamın yeterince iyi olduğunu düşünmüyorum,” dedim.

Gözlerini dikip, tek laf etmeden bana baktı.

Odamda, notlarımı gözden geçirdim. Belki daha iyi bir konuşma yapabilirdim. Tabii kıyamet kadar insanın önünde sahneye çıkıp, gülünç duruma düşmeyi umursamayan biri olsaydım. Kendimi, yazabilmeyi dilediğim konuşmayı yaparken hayal ettim. Duymak isteyeceğim şekilde.

Ve sonunda anladım ki beni, bu konuşmayı yapmaktan alıkoyan Victoria değildi. Bizzat kendimdim. Benimle dalga geçtiğinde ona inanan, kim olduğumu söyleme cüretini ona veren bendim. Bir süre öylece oturup düşündüm; konuşmaları değil, nasıl bir insan olmak istediğimi. Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı gelmişti.

Merdivenlerden inerken seslendim: “Baba, senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

23

Konuşma günü gelip çatığında derslerin tek kelimesini bile dinleyemedim. İçimde sürekli bir korku ve heyecan çekişmesi vardı. Ne zaman ders arası olsa arka cebimden notları çıkarıyor, tekrar tekrar okuyordum. Nerede ellerimi kullanacağımı, nerede duraksayacağımı hayal ettim. Günün sonunda tüm konuşmamı ezberlemiştim. Koşa koşa eve gidip biraz daha çalıştım.

Akşam yemeğinde kabak-spagetti denen şeyden bir iki lokma ancak yiyebildim. Görüntüsü spagettiye benziyordu ama tadının alakası yoktu. “Baba,” diye sordum. “Kalabalık önünde konuştuğun zamanlarda sen de sahne korkusu yaşamış mıydın?”

“Tabii ki,” dedi. “Ama bir süre sonra izleyicilerin de benim tarafımda olduğunu anladım. Sadece eğlenmek istiyorlar.”

Başımı salladım. Diğer insanların sunumlarını dinlerken ben de böyle hissediyordum.

Yemekten sonra sırt çantamı toplayıp, kapıda bekleyen anne babamın yanına gittim. Annem bana kocaman sarıldı. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Daha konuşmamı yapmadım bile,” dedim.

“Konuşmanın nasıl olduğu önemli değil. Yaptığın cesaret isteyen bir şey. Ve şunu bilmelisin ki—”

“Şunu bilmelisin ki kazanırsan,” diye araya girdi babam. “Yeraltı Dünyasından Kaçış’ta seni yenecek ilk kişi ben olacağım.”

Gözlerimi olabildiğince açıp bir beşlik çaktım.

“Çantanda ne var?” diye sordu annem.

“Şey...”

Babam parmağını dudağına götürdü. “Bu bir sürpriz, Gracie.”

Komşumuz Bay Whitaker’la arka koltukta oturdum. Kendisi yalnız yaşıyor ve dışarı çıkmak için bahane olarak gördüğü böyle etkinlikleri çok seviyor.

Okulun otoparkında bir sürü araba vardı ve spor salonu uğul uğuldu. Sandalyeler birbirine yakın sıralar halinde yerleştirilmişti. Normalde duvarlarda duran yırtık pırtık kâğıtlar kaldırılmıştı. Salonun ışıkları göz kamaştırıcıydı, koyu yeşil duvarlar ürkütücü biçimde parlıyordu. İnsanlar içeriyi doldururken ön koltukları ya da koridor tarafını kapmak için itiştiler. Öyle görünüyordu ki öğrencilerle anne babaların çoğu, sadece kendi des-

teklediklerini alkışlayacaktı.

Sam'le Parker'ın anne babasıyla içeri girdiğini gördüm. Elsa ve Spencer'ı da. Selam vermek için onlara doğru yürüyordum ki kocaman bir el omzumu kavradı ve güçlü bir ses ortalığı inletti: "Hey Jelly!"

"Aa, Henry!" dedim. "Sen ne yapıyorsun burada?"

"Seni şu harika konuşmanı yaparken izlemeye geldim."

Henry'yi, bizimkilerle tanıştırdım. Sonra çene çalmaya zamanım olmadığını düşünerek, çantamı sırtıma taktığım gibi Bayan Mitrovika'yı bulmak için oradan ayrıldım.

Victoria'nın sesini duyunca etrafıma bakındım. Anne babasıyla gelmişti. Parlak siyah ayakkabılarının topuğu, ahşap zemini takır tukur dövüyordu. Fırfırlı bir elbise giymiş, taş gibi sıkıladığı buklelerini tam tepede toplamıştı.

Bir süre onları izledim. Babası, video kamerasıyla en iyi görüntüyü yakalayabileceği bir yere oturabilmek için birçok insanı kenara itti. Victoria, her ne kadar annesini uzaklaştırmaya çalışsa da, o hâlâ kızının saçını düzeltmekle meşguldü. Derken kadın, yüksek sesle söylenerek bir öğretmen bulmaya gitti: "Yarışmacıların nerede oturacağını nasıl bilebiliriz ki? Buradaki kalabalığı yönlendirecek birileri olmalı." Kamerasını kurcalayan babasının arkasında dikilmişti Victoria. Becky yanına gelince, neşeli bir havayla ona elbisesini göstermekten kendini alamadı.

Sahnenin önünden geçerken, müdürün bize öğüt ver-

diği zamanlarda kullandığı eski ahşap podyumu gördüm. Bu akşamki şenlik için, biri onu gümüş rengi kumaşla kaplamış, önüne de gri bir kurdele takmıştı. Çok zarif ve göz alıcı görünüyordu. Kürsünün kenarına büyük siyah bir mikrofon tutturulmuştu. Hemen yanında, küçük bir masanın üstünde yepyeni bir klavye, süslü bir kalem ve oyun konsoluyla tablet duruyordu. Sahne ışığı olmadan bile garip bir şekilde kendiliğinden parlıyor gibiydiler.

Sonunda Bayan Mitrovika'yı buldum. "Yarışmacılar ön sırada oturacak," dedi. "Bu kısım sadece sizler için ayrıldı." Söylediğinden memnun olmam gerekiyormuş gibi gülümsedi.

Bu sefer yumuşak bir sandalyem vardı ama yine de hiç rahat değildim. Victoria'nın yanında oturmak zorundaydım çünkü. Ayrıca arkamdaki herkes bana bakıyormuş gibi hissediyordum. Bunun doğru olmadığını bilsem de etrafıma bakmamaya karar verdim. Yavaş ve derin nefesler alarak içimdeki korku ve heyecan karışımı duygunun bütün vücudumu sarmasına engel olmaya çalıştım.

Saat tam yedide, Bayan Mitrovika sahneye çıkıp jüri üyelerini tanıttı: Bayan Muddgrove, kütüphaneci Bayan Longo ve okul yönetim kurulu başkanı çok değerli Bay Spears. Jüri sahnenin yan tarafında oturmuştu. Böylece yarışmacılar onları göremez ama ince eleyip sık dokuyan bakışlarını ta içlerinde hissederlerdi.

Akşam alt sınıfların sunumlarıyla başladı. Son sırada olmak kaygılarımı hafifletmiyordu bu kez.

Darla, bize kangurunun neden iyi bir evcil hayvan olabileceğini anlattı. Robbie, mucit olan büyükbabasından bahsetti. Çağlar boyunca değışen giyim tarzları,

buz hokeyi kahramanları ve geçen yüzyıllarda çatal bıçak kullanımıyla ilgili konuşmalar yapıldı. Anlatılanlar, kafamın içinde sanki uğultulu bir yumak oluşturmıştı. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken, nasıl oluyordu da kimse bunu duymuyordu acaba? O an tek düşünebildiğim şey buydu.

Victoria, yanımda gayet havalı ve sakince oturuyor, konuşmacılar sözlerini karıştırdığında kıs kıs gülüyordu. Arada bir de göz ucuyla bana bakıyordu. Gözlerimi sahnedan ayırmadım ve tüm bu insanların önünde kendimi rezil edeceğim o ânı aklıma getirmemeye çalıştım.

Sırası geldiğinde Victoria ayağa kalktı, fırfırlı elbisesinin katlarını düzeltti. Basamaklardan sahneye, oradan da podyuma çıktı. İzleyenlere gülümsedi. Victoria'nın arkasındaki beyaz ekranda ilk slayt belirdiğinde ışıklar söndü. Ekranda Victoria'nın, neresi olduğu anlaşılmayan kahverengi bir binanın önünde durduğu, yakın plandan çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

“İyi akşamlar bayanlar baylar, sevgili arkadaşlar,” diye başladı. “Bu akşam, aramızda yaşayan, çalışan, ancak varlıklarının pek farkında olmadığımız, görünmez bir gruptan bahsedeceğim.”

Görünmez bir grup mu? Hayaletler mi? Mümkün değil. Victoria, doğaüstü olaylar gibi saçma bir konu seçmiş olamazdı.

Victoria devam etti: “Size gıda bankasını sıklıkla kullanan insanlardan söz etmek istiyorum.”

Yok daha neler! Beynimden vurulmuşa döndüm.

Gıda bankasına neden geldiği şimdi anlaşılıyordu. O,

gıda paylaşımının iyi taraflarını anlatırken ben de kafamı toparlamaya çalıştım. Oraya giden insanlardan ve bölgedeki cömert bağışçılardan bahsetti. Öyle bir anlattı ki sanki orada yıllardır gönüllü olarak çalışıyordu ve onun sayesinde, her zaman herkese yetecek yiyecek bulunmuştu. Her yıl kaç ton gıda dağıtıldığına, kaç aileye yardım edildiğine dair istatistikleri bile paylaştı.

Konuşmasının sonunda, Sam'in gıda bankası için yardım kampanyası başlatmasını engelleyen Victoria, öğrenci meclisi başkanı olarak bir gıda bağıışı düzenleyeceği sözünü verdi. O kadar harika olacaktı ki belki de dünyadaki açlığı bile bitirebilirmiş.

Jüri üyelerinin oturduğu masaya göz atınca, Bayan Muddgrove'u mendille gözyaşlarını silerken yakaladım. İşte, Victoria yapacağını yapmıştı yine. Jüri için harika bir konuşmaydı: çarpıcı rakamlarla dolu, hırslı ve dokunaklı.

Victoria, başını arkaya doğru atıp ailesinin güçlü alkışları arasında basamaklardan hoplaya zıplaya inerken ışıklar yeniden açıldı. Yerine oturup, kendini beğenmiş gülümsemesiyle beni onurlandırırken, "Canıma değsin, ezik!" diye tıslamayı ihmal etmedi.

O an bütün kanım kulaklarıma hücum ettiği için onu zorlukla duyabildim. Sanki yeterince oksijen alamıyordum. Ellerimi pantolonuma ne kadar silersen sileyim, avuç içlerim Niagara Şelalesi gibiydi. Victoria'nın şu son küçümseyici sözleri, sahneye çıkmak için ihtiyacım olan kıvılcımı çakmıştı. O sadece kazanmayı düşünüyordu. Kulağa biraz çılgınca gelebilir ama gıda bankasında gönüllü çalışmasının nedeni, konuşmamın konusunu öğrenip onu benden çalmaktı belki de. Sonra da jüri benim

bir kopyacı olduğumu düşünecekti. Ama konuşmamı, bir grup jüri üyesi için yazmadım ben. Onu en başta kendim için yazdım. Ve tabii beni izleyenler için.

Jürinin Victoria'ya puan vermesi bir dakika sürdü. Şu aptal ödülü artık istemiyorum, diye kendi kendime söylenirken geçen, sinir bozucu altmış saniye. Konuşma yapmaktan vazgeçip, yenilgiyi kabul edebilirdim.

Ne demezsin! Victoria ömrüm boyunca yüzüme vururdu bunu.

Nihayet Bayan Mitrovika adımı anons etti. Sırt çantamı aldım. Ayağa kalktığımda başım döner gibi oldu. Sahneye zar zor çıkıp, izleyicilere doğru döndüm.

Bu, hayatım boyunca yaptığım en korkunç şey olacaktı. Üzerime çevrilmiş yüzlerce ışıltılı göze bakarken yalnızca bir sonraki adıma odaklanmaya çalıştım. Yapmam gereken tek şey, beş dakika boyunca elimden gelenin en iyisini sergilemekti.

Sonra her şey bitmiş olacaktı.

24

Sam parlak turuncu elbisesiyle kalabalığın içinde hemen göze çarpıyordu. Omzunda mor bir şal, ellerini dizlerinin üstünde birleştirmiş sakince oturuyordu. Parker da yanında, iki başparmağı yukarıda bana destek çıkıyordu. Henry, Bay Whitaker'a bir şey söylemek için eğilerek anne babamın önünden geçti. Bizimkiler heyecanlı ve tedirgin görünüyordu.

Birazdan tepedeki ışıklar kararacak ve büyük sahne ışığından gözlerim kamaşacaktı. Aslında bu iyi de olurdu. Babam sahne korkusunu yenmesinin sırrını anlatmıştı bana. Karşısında duran herkesin bir yabancı olduğunu, nasılsa onları bir daha hiç görmeyeceğini düşünürmüş.

Sırt çantama elimi atıp Roger'ı yokladım. Tıpkı anem, babam ve Parker gibi Roger'ı da kendimi bildim

bileli tanıyordum. O her zaman yanımda olmuştu. Roger arkasına baktı ve yemin ederim ki göz kırptı.

Spor salonundaki ışıklar söner sönmez sahne ışığı parladı. Artık izleyicileri göremiyordum. Belli belirsiz birer yabancıya dönüştü herkes. Gözümün önüne iki başparmağını havaya kaldırmış Parker'ı getirmeye çalıştım. Sırt çantama elimi atıp Roger'ı çıkarırken salonda bir uğultu vardı. Onu mikrofonun yanına, kürsüye oturttum. Titreyen ellerimle mikrofona doğru götürüp ciyaklayan bir sesle, "Deneme, deneme!" dedirttim. Alnıyla mikrofona vurdu. "Sesim geliyor mu?" Salonu bir gülüşme kapladı.

Kalabalığı incelemesi için başını iki yana çevirdim. Roger ağzını açtı. "İyi akşamlar, bayanlar baylar. Benim adım Roger. Size yardımcımı tanıstırayım, Joe Miles. Bu güzel insanlara merhaba demeyecek misin, Joe?" deyince ben de çekinerek kalabalığa gülümsedim.

Roger'ı konuşturmak, konuşmaktan çok daha kolaydı. Yine de, "Merhaba," dedim ve başımı eğerek kalabalığı selamladım.

İzleyenler, "Merhaba!" diye karşılık verdiler.

"Bu akşam," diye sürdürdü Roger. "Ben Joe'yla gırgır geçerken, o da bir elini sırtımda tutmak gibi hoş bir görevi yerine getirecek."

İzleyiciler kıkır kıkır gülerken, Roger'ın yüzüne ters ters baktım.

Bana döndü, parmaklarımla kontrol çubuğunu oynatarak gözlerini kocaman açtı. "Hadi ama Joe! Sadece şaka yaptım." Roger'ı tekrar izleyicilere çevirdim. "Bu

akşam Joe, güzel bir konuşma yapmanın incelikleri konusunda bizi aydınlatacak.”

Elimi ön ceplerime götürür gibi yaptım. Yan ve arka ceplerimi de yoklayıp, Roger’a umutsuz bir bakış attım.

“Notlarını yazdığın kartları getirmeyi unuttun mu yoksa?” Derin bir of çekip gözlerini tavana dikti. “Seni şapşal!”

İzleyiciler kahkahayla güldü.

“Konuşma yaparken unutulmaması gereken ilk şey,” dedi Roger, “notlarınızı yanınıza almaktır.”

Omuzlarımı, kulaklarıma kadar kaldırarak silktim. Sonra bir elim cebimde kamburum çıkmış vaziyette, hantal hantal kürsüye yaslandım.

“Yapılacak bir sonraki şey doğru duruşu korumaktır.” Roger döndü ve beni tepeden tırnağa süzdü. Duruşumu çabucak düzelttim. “Doğal davranmaya çalış,” dedi.

“Doğal davranıyorum zaten,” diye karşılık verdim.

Roger kaşlarını kaldırdı. “Bana biraz odun gibi duruyorsun gibi geldi de.”

Spor salonu kahkahadan kırıılırken, döndüm ve gözlerimi kısarak duvara baktım.

Roger devam etti: “İzleyicilerle göz teması kurmak önemlidir.” Ben öylece boşluğa bakarken, eğilip kafama bir tane indirdi. İzleyenlerin arasında yeni bir kahkaha dalgası yayıldı. Söylediklerini dikkate aldım, kalabalığa dönüp anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım.

“Yüksek sesle konuş, ne dediğin anlaşılıyor. Mırıl-

danıp durma!” dedi Roger sertçe.

Mikrofona eğilerek sözcükleri arkamdan atlı kovalıyormuşçasına hızla bir araya getirdim. “Biliyorum-çok-hızlı-konuşursan-seni-kimse-anlamaz.” Sonra normal konuşmamın yarı hızında konuşmaya çalıştım. “Ama... çok... yavaş... da... konuşma... yoksa... kimse...”

Roger gözlerini kapadı ve başı yana düştü. Hafif bir horultu duyuldu. O kalabalığın içinde Parker’ın kahkahalarını seçebiliyordum. Roger tek gözünü açıp başını sağa sola salladı.

Gürültülü bir şekilde iç çektim, devam ettik.

Roger kuralları anlatıyor, ben de tam tersini yapıyordum.

Kalabalık her seferinde kahkahayı patlatarak onaylıyordu.

En sonunda, “Konuşma yaparken,” dedi Roger. “Aynı şeyi iki kere söylemekten kaçının.”

Onu mikrofondan uzaklaştırıp dedim ki: “Kendinizi tekrar etmemeye çalışın.”

Roger önüme geçti. “Laf kalabalığı yapma.”

“İkide bir aynı şeyi söyleyip durma,” diye karşı çıktım.

Roger cevap veremedi, bağırdım: “*Uzun lafın kısı, aynı şeyi döndürüp dolaştırıp, evirip çevirip tekrarlamamalısınız!*” Kenara çekildim, kendimden emin bir şekilde gülümsedim.

Roger bana döndü ve bekledi. Ortam giderek sessizleşti. Sus pus olmuş salona baktı, önce sola sonra sağa. Mikrofona eğildi, ağzını açtı ve dedi ki: “Arkadaşa katılıyorum.”

Roger’ı kürsüden alıp kolumun üstüne koydum. Birlikte karartılmış salona döndük. Alkış ve ıslık fırtınası koparken eğilerek izleyicileri selamladık.

Bir cesaretle dönüp jüri masasına göz attım. Loş ışıkta, yönetim kurulu başkanının sırtını sandalyesine dayadığını, gülmekten gözlerinden yaşlar süzüldüğünü gördüm.

Salonun ışıkları yeniden açılınca gözlerimi kısarak etrafa baktım. Parker ayağa kalkmış, o komik palyaço sırtı sırtışıyla, “İşte bu, Jelly!” diye bağırarak yumruğunu havaya sallıyordu. Sam yanında, kahkahayla gülüp alkışlıyordu. Henry, Elsa ve Spencer da ayaktaydı. İnsanlar ayağa kalkarken sandalyelerinden çıkan gıcırtiları ve alkışları duyuyordum. Annemle babamın yüzü, gülmekten çarpılmış gibiydi. Yaşlı komşumuz Bay Whitaker, oturduğu yerde bastonuyla zemini dövüyordu. Victoria’nın suratına göz ucuyla bakmak bile, içimi neşeyle doldurdu. Şaşkınlık ve öfkenin mükemmel bileşimi. *Canıma Değsin!*

Roger’ı sırt çantama koyup basamaklardan, bastığım yeri bilmeyerek indim. İçim içime sığmıyordu. Yerime geçerken Victoria’ya hiç bakmadım. Sertçe diğer tarafa dönmesine bakılırsa, o da beni görmeye pek hevesli

değildi. Biz jürinin puanlama yapması ve son kararını vermesini beklerken kalabalık da kendi arasında konuşuyor, kıpırdanıp duruyordu. Artık her şey bitmişti ama titremem bir türlü geçmiyor; kollarımla bacaklarımı zapt etmeye ve kalp atışlarımı normale döndürmeye çalışıyordum.

Puanlama bittiğinde Bayan Mitrovika, jüri masasına doğru yürüdü. Bayan Muddgrove'un uzattığı kâğıdı aldı. Kazansam da kaybetsem de hiç önemli değil, diye kendi kendimi rahatlatmaya çalıştım. Elimden gelenin en iyisini yapmıştım, üstelik izleyiciler de büyük keyif almıştı. Önemli olan buydu.

Yalan atma!

Mikrofon cızırdayınca nefesimi tuttum. Işıklar bir kez daha kısıldı ve Bayan Mitrovika karanlığa doğru baktı. “Yarışan tüm öğrencilerimiz, kadromuz ve siz sevgili izleyenlerimiz adına, bu özel etkinliğin bir parçası olmak ve bu akşamki zor görevi yerine getirmek için zamanını ayıran değerli jüri üyelerimize çok teşekkür etmek istiyorum. Bütün konuşmacılarımız harika birer iş çıkardı.”

İzleyiciler alkışladı.

“Az sonra...” dedi Bayan Mitrovika. “Konuşma yarışmasını kazanan üç ismi açıklayacağım. Her biri, bir başarı madalyasıyla ödüllendirilecek ve birinci olan öğrencimiz, bize Sinclair ailesinin cömert bir bağışı olan bu tablet bilgisayarın sahibi olma gururunu yaşayacak.”

Köşede kendi halinde parıldayan tableti işaret etti. Bu gidişle ödülü eve kimin götüreceğini öğrenmeden bayılacaktım.

Benim ödölüm.

Bayan Mitrovika konuşmasına devam etti: “Kazananlar, belirli bir sırada olmamak üzere...”

Victoria’nın, yanımda ayağa kalkmaya hazırlandığını hissediyordum.

“Trina Baker, Victoria Viscount ve...”

Joe Miles, Joe Miles, Joe Miles, diye içimden adımları tekrar edip durdum, beni de anons etmesini dileyerek.

“Joseph Miles,” dedi Bayan Mitrovika.

Sanki kalbim yerinden çıkacaktı.

Trina Baker ayağa fırladı, koşarak merdivenleri tırmanıp kollarını Bayan Mitrovika’nın beline doladı. Victoria başının yanında topladığı buklelerine dokundu, ayağa kalkıp etek uçlarını düzeltti ve prenses edasıyla sahneye çıktı. Arkasından ben de merdivenleri tırmandım, heyecandan kıpır kıpır olan Trina’nın yanına geçtim. Victoria ona küçümseyici bir bakış attı ama Trina oralı olmadı.

“Yarışmamızın üçüncüsü,” diye anons etti Bayan Mitrovika. “Çevreci olmak hakkında yaptığı konuşmasıyla Trina Baker. Mükemmel bir konuşmaydı, Trina.” Bayan Mitrovika büyük bronz madalyayı Trina’nın boynuna asıp, ona sertifikasını verdi. Trina, parmak uçlarında hoplayarak neşeye gülümsedi.

“Hem Victoria hem de Joseph bu akşam harika konuşmalar yaptılar. Victoria, gıda bankası hakkındaki içten konuşmasıyla jüriyi ikna etti. Joseph de nasıl konuşma yapılacağı konusunda verdiği faydalı tavsiyeleriyle bizi eğlendirdi. Evet, bu yılki konuşma yarışmamızın birin-

cisi...

O duraksama bana bir saat, bir gün, bir hafta gibi geldi. Bu kadar kısa süre içinde Victoria'yla nasıl boy ölçüştüğümü, dahası hayatta kalabildiğimi düşünmek için yeterli zamanım olmuştu. Belki de bunu anlamak kendi tabletime sahip olmaktan daha değerliydi.

İşte bir yalan daha!

İçimden adımları tekrar edip durmaktan Bayan Mitrovika'nın ne dediğini duyamadım.

Birden kalabalığın alkışladığını duydum. Bayan Mitrovika, Victoria'ya dönüp altın madalyayı devasa bukellerinden geçirdi. Sonra sertifikasını vererek elini sıktı. Victoria gülümseyip, dizleriyle hafifçe eğilerek izleyenleri selamladı. Gözlerini bana çevirince üst dudağı seyirdi. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Bayan Mitrovika'ya doğru ağır ağır yürüdüm. Gümüş madalyayı boynuma taktı. Elime de üstünde, *Konuşma Yarışması İkincisi*, yazan bir kâğıt tutuşturdu. Salona şöyle bir baktım. Artık bütün ışıklar yanıyordu. Babamın yüzü, alkışlarken sevinçle parlıyordu. Annemin gözleri ışıltılıydı. Sam şalını havaya kaldırmış, bayrak gibi sallıyor, Parker dudaklarını oynatarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Duyabildiğim tek şey yoğun, beyaz bir gürültüydü oysa.

Sahneden inmemle, etrafımın sarılması bir oldu. Parker bağırdı: "Yürü be, Joe!" Bizimkilerle kucaklaştık. Bay Whitaker ayaklarını sürüyerek geldi ve kulağıma gürledi: "Hakkını yediler evladım. Bence ödül senin olmalıydı." Henry, elimi tulumbadan su çeker gibi öyle bir salladı ki, kolum kopacak sandım. Biliyorum, tebrikler

mutlu etmeliydi beni ama o an yapmak istediğim tek şey eve gitmekti.

Tokalaşma işinden Victoria'nın da nasibini aldığını fark ettim. Becky onu kucakladı, pijama partisi arkadaşları iltifatlarıyla çevresine doluştuklarında da yanından ayrılmadı.

Bayan Mitrovika, Victoria'nın anne babasına, "Onunla gurur duyuyor olmalısınız," dedi.

"Biraz daha uğraşsaydı çok daha iyisini yapabilirdi," diye cevapladı babası.

Victoria tabletin aksesuvarlarını toplarken annesi, "Kötü değildi bebeğim. Ama beni dinleyip gıda bankasında çokça fotoğraf çektirseydin daha iyi olurdu."

Babası parmağıyla oyun konsolunu işaret etti. "Bu zımbırtılar hakkında ne düşündüğümüzü biliyorsun Victoria. O şey eve girmeyecek."

Victoria dudaklarını sıktı. Becky omzuna dokundu ama Victoria kalan eşyaları toplamak için onun elini itti.

Artık her şey sona ermişti. Herkes otoparkta bir yerlere dağıldı. Ben, bizimkiler, Bay Whitekar, Parker, Sam ve onların anne babasıyla kaldım. Arabalarımıza yürürken, babam kolunu omzuma dolayıp sıkıca sardı. "Şahane bir gösteriydi," dedi. Anneme döndü. "Gracie, sence de Jelly karından konuşma konusunda en az benim kadar iyi değil mi?"

"Tartışmasız öyle," diye cevapladı annem. "Hatta ben-ce senden daha komikti." Babam bozulmuş gibi yaparken bana gülümsedi. Bay ve Bayan Brown kahkahayla

güldü.

Victoria'yla anne babası arabalarına binmiş uzaklaşıyordu. Victoria camdan bize doğru baktı, ama öyle ters ters ya da küçümseyerek değil. Biraz hüzünlü, biraz da imrenerek.

Konuşma yarışmasının ardından hayat normale döndü. Tüm okul Victoria'nın yarışmayı kazanmasını konuşuyordu, o ise beni görmezden gelmeye devam etti. Arkadaşlarımla yine Yeraltı Dünyasından Kaçış oynayabiliyordum. Parker ve ben, Spencer'ın baş belası hallerine aldırmamaya karar verdik. Spencer'ın tadını kaçırdı tabii bu ve o da bizi rahatsız etmeyi kesti. İtiraf etmeliyim ki, daha fazla oyun oynayıp daha az kapışmak acayip eğlenceliymiş.

Cumartesi günleri Sam'le gıda bankasına gitmeye devam ediyordum. Hokey antrenmanı olmadığı zaman, Parker'la Elsa da bizimle geliyordu. Victoria'yı bir daha orada gören olmadı.

Henry kendisiyle gurur duyuyordu. Yönetim kuruluna

yaptığı sunumu çok iyi geçmiş, gıda bankasına destek olması için daha fazla işletmeyi ikna etmişti. Ayrıca akşam okulundaki sınavdan yüksek not aldı ve çarşamba öğleden sonraları ona bilgisayar dersleri veriyordum.

Kayla ve küçük kardeşi Addie'yle gıda bankasında bir kez daha karşılaştık. “Annem dedi ki, babam iş bulduğu için bir daha buraya gelmeyecekmiz. Ayıcık'ı özleyeceğim. Ama nasılsa okulda görüşürüz, öyle değil mi Jelly-Joe?”

“Tabii canım. Okul bahçesinde görüşürüz,” dedim Kayla'ya.

Ayıcık ciyaklayan sesiyle konuşmaya başladı: “Hoş-ça kal Addie.” Ayıcık'la burunlarını tokuşturunca Addie güldü. Bana kocaman sarılarak, kendisi, Ayıcık, Kayla ve beni çiçeklerle dolu bir bahçede el ele çizdiği bir resim verdi. Onu odama, Ninja Kaplumbağalar çizimlerimin yanına astım.

Yalan söylemeyeceğim; yarışmayı kazanamamak benim için büyük bir hayal kırıklığı oldu. Gerçekten çok istemiştim o tableti. Gerçi Victoria'yı alt etmeyi daha fazla arzulamıştım. Tamam, istediğimi tam olarak elde edememiş olabilirim, ama o da edemedi.

Victoria yarışmayı kazanmasına kazanmıştı ama mutlu değildi. Müdür, verdiği şu büyük gıda bağışı sözünü yerine getirmesini sağladı. Ah, ne güzel bir gündü. Bayan Muddgrove sınıfa geldi ve dedi ki: “Sergilediğiniz yetenek ve yardımseverlikten çok etkilendim çocuklar.” Bakışlarını Victoria'ya çevirdi. “Dâhil olduğu bunca işin yanı sıra Victoria, gıda bankası için bir bağış organize

etmeyi teklif etti. Biz de tüm kadromuzla ve büyük bir memnuniyetle buna destek vereceğiz tabii ki.”

Victoria mutlu olmuş gibi görünmeye çalışırken hepimiz alkışlarla tezahürat yaptık. Ama böyle *sıradan* bir işle bizzat uğraşmak zorunda kalmaktan hoşnut olmadığı her halinden belli oluyordu. Sam, Parker, Elsa ve ben projede görev almak için adımızı yazdırdık. İnsanlara patronluk taslayıp durmaktan daha fazlasını yapacağından emin olabilirsiniz. Ve bütün başarının üstüne yatmasına da izin vermeyeceğiz.

Yarışmanın üzerinden iki hafta geçmişti. Sınıfça tam bilgisayar laboratuvarına girmiştik ki bir anons duyduk. Hoparlörden sekreterin sesi geliyordu: “Öğrenci ve öğretmenlerimizin dikkatine. Lütfen tüm okul, toplantı için acilen spor salonuna gitsin.”

Afallamış suratlarla Bay Chan’e baktık. Daha geçen hafta Victoria, Trina ve benim sahneye çıkıp, madalyalarımızı gösterdiğimiz bir toplantı olmuştu. Neden bu kadar kısa zamanda bir tane daha yapılıyordu ki? Bay Chan elleriyle işaret ederek bizi sıraya soktu.

Spor salonunda, yere Parker’ın yanına çöktüm. Bazı arkadaşlara el sallayarak selam verdim. Roger sayesinde ilk konuşmamdan bile daha ünlü olmuştum. Alışık olduğum boyalı zemine yerleştim. Her zamanki gibi soğuk ve sertti. Ama bugün bunu ya da orama burama değen omuzlarla bacakları dert edecek değildim. Arkadaşlarımın arasında olmak sıkıştırılmış ve klostrofobik değil, aksine sevgi dolu ve samimi hissettirdi.

Müdür bir eli havada, bize sert sert bakarak sahneye

doğru ilerledi. Yüz ifadesi artık beni korkutmuyordu. Önemli konularda Bayan Muddgrove'un iyi ve adil davrandığını biliyordum çünkü. Salondaki gürültü giderek azaldı.

“Çocuklar, sizi Bay Flint’le tanıştırmak istiyorum.”

Sol taraftan takım elbise giymiş bir adam ona doğru geliyordu. Orada birinin durduğunu hiç fark etmemiştim.

“Kendisi,” diye devam etti Bayan Muddgrove. “Eğitim Bakanlığı’ndan bir temsilci.”

Hmm... Önemli biri olmalı. Belki de bağış toplama çabalarımız ya da geri dönüşüm programımız için bizi tebrik etmeye gelmiştir. Bay Flint kürsüye geçti. Görünüşü de soy ismi gibiydi. Çakmaktaşı gibi sert, keskin hatlı bir yüzü vardı. Gri takımıyla aynı renkteki saçları acayip uyumluydu. Alçak ve sert bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Bakanlığımız, broşür ve bültenlerde kullanılmak üzere her yıl öğrencilerin çizdiği resim çalışmalarını talep eder. Bu yılki görev, akran zorbalığını konu alan bir çizim ve sloganla bu duruma çözüm yolları üretmektir.”

Zorbalık mı? Yine mi? Bu konu da sıkıti artık. Bütün bu sunumlar ve sınıf toplantılarıyla, eminim şu zorbalar, hayatları boyunca kullanabileceklerinden bile daha fazla cinlik öğrenmiştir.

Ayrıca bu adamın, konuşması için biraz yardıma ihtiyacı var. Konu: Sıkıcı. Sunum yeteneği: Yetersiz. Mizah: Sıfır.

Bay Flint tekdüze bir sesle: “Elimize yüzlerce eser ulaştı, her birinin ne kadar nitelikli olduğunu görünce

hayran kaldık,” diye sürdürdü. “Bununla beraber sanatı ve sözleriyle, zorbalığı sona erdirmeye yardım etmek için ihtiyacımız olan şeyin özünü yakalamış olan biri, şu anda aramızda bulunmakta. Arkadaşınızı tebrik etmek ve ona bu sertifikayı takdim etmek için buradayım.”

Salondaki herkes soran, meraklı gözlerle etrafına baktı. Becky, Victoria’yı hafifçe dürtüp ağzını büzerek, “Yoksa sen misin?” diye mırıldandı. Victoria kafasını salladı.

Bay Flint, ortam sessizleşene kadar bekledi. Sonra arkasına dönüp bir işaret verdi ve ışıklar söndü. Kazanan afişi sahnenin arkasındaki beyaz duvara yansıtılar.

Üç metre yüksekliğindeydi, ıslıl ıslıl aydınlatılmıştı. Büyük bir çocuğun küçük bir çocuğu sıkıştırdığı, etraftaki bir sürü insanınsa durup öylece onları izlediği bir resimdi. Üç boyutlu çizilmiş, boyalarla renklendirilmişti.

Sloganın ne olduğunu daha okumadan biliyordum: *Susma, Söyle!*

Bunu bizzat ben yazmıştım. Her harfini başka renkle boyayıp, gölgelendirmesini bile yapmıştım. Dehşet içinde zorbanın resmini inceledim. Evet, işte orada, kıvrık saçının tüm ihtişamıyla karşımdaydı. Benim kendini beğenmiş ve küstah Victoria çizimim, afişin içinden koca salona bakıyordu. Resmimdeki ifadeyle, Victoria’nın gerçek hali mükemmel örtüşüyordu.

Bay Flint devam etti: “Sanatçımız, eserinin bakanlığın broşürlerinde kullanılacağını ve şehrimizdeki tüm okullarda sergileneceğini bilmenin mutluluğunu yaşayacak.”

Vay canına! Victoria’ya bulaşmadan ortaokulu sağ sa-

lim bitirmeyi planlıyordum. Demek ki buraya kadarmış.

“Resim yarışmasının bu yılki kazananı Joseph Miles.”

Bir şey hissedecek zaman olmadı. Parker kürek kemiğimi göçertene kadar sırtıma vurup, beni koridora itti. Oturanların arasından yalpalayarak geçip, Bay Flint’in yanına tırmandım. Elimi sıkmak için beni bekliyordu. Bir belge, bir de zarf uzattı bana. Tam inecekken Bayan Muddgrove önümü keserek mikrofonu işaret etti. Kürsüye geçtim, kupkuru boğazımla, sanki tebeşir tozu yutmuş gibi ciyakladım: “Teşekkür ederim, Bay Flint.”

Yerime dönerken salondaki herkes beni alkışlıyordu.

“Harika!” dedi Parker. “Ne var onun içinde?”

Elimdeki zarfın üstünde adım yazıyordu ama o an açmadım. Belki içinde ne olduğunu biraz daha merak etmeyi, belki de yaşayacağım hayal kırıklığını kimsenin görmemesini istedim. Her neyse işte, zarfı çantama atıp eve götürdüm.

Akşam yemeğinde bizimkilere afiş yarışmasını kazandığımı açıkladım.

“Jelly şekerparem,” dedi annem. “Bu yıl sürprizlerle dolusun.”

“Bana böyle haberlerle gel işte,” dedi babam.

Onlara Bay Flint’in verdiği sertifikayı gösterirken aklıma zarf geldi. O ana kadar içinde bir hediye çeki falan vardır diye düşünmüştüm.

Zarftan beni kutlayan bir mektup çıktı. Eğitim Bakanlığı tarafından verilen bir ‘burs’tan bahsediyordu. Ve bir

şey daha: Maliye Bakanlığı tarafından imzalanmış bir çek! Tam iki yüz dolarlık. Bu para, aksesuvarlarıyla birlikte bir tablet almaya yetmezdi ama *bir şeyler* yapmak için yeterince fazlaydı.

Annemin tepkisi, “Aa, ne kadar çok para var burada!” oldu.

Babam, “Aferin sana Jelly!” dedi.

Keşke zarfı okulda açsaymışım. Tam Victoria yanımdan geçerken.

Ertesi gün ayaklarımız yumuşak toprakta, okul bahçesinin arkasındaki büyük ağacın kocaman köklerine oturmuştuk. İlerideki kıvırmalı-kahverengi tuğlalı binaya göz attım. Bu kadar uzaktan bakınca, içindeyken hissettiğimden daha ufak ve dar göründü gözüme. Birkaç hafta öncesine kadar hayatım da ufak ve sınırlıydı. Ama şimdi sanki genişledikçe genişliyordu.

“Ganimetle ne yapacaksın?” diye sordu Parker.

“Bilmem,” dedim. “Bu büyük serveti nasıl harcayacağıma karar veremedim daha! Belki bizim için yeni bir oyun alırım.”

“Ama Yeraltı Dünyasından Kaçış en iyisi.”

Çok doğru.

Yüksek sesle düşündüm. “Belki de yeni bir buzdolabı edinmek için bağışa ihtiyacı olan insanlar vardır.”

Sam gülümsedi ve heyecanla başını sallayarak onayladı.

“Sanırım en iyi arkadaşım olduğun için,” dedi Parker. “Arada bir senden de güzel fikirler çıkıyor.”

Göz ucuyla bakınca Victoria’yla Becky’nin bize doğru geldiklerini gördüm. Az ilerimizde durdular ve Victoria yüksek sesle anons etti: “İşte karşınızda ezik Jelly’le onun sefil arkadaşları.” Kıkırdayarak dönüp gittiler.

Parker bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki, Elsa eline dokundu ve yapmamasını işaret etti.

Sam bana dönüp gülümsedi. “Benim gözümde kazanan sensin.” Sonra yanakları pembeleşti.

Ne yapacağımı bilemedim, ben de acemice omzuna vurdum ve dedim ki: “Sahi mi? Yani şey... Teşekkür ederim.”

Sam kolunu omzuma koydu.

Şu hayatta, *bir konuşabilsem* dediğim pek çok zaman oldu. Bazen de ağzımı açmaya bile korktum. Ama bu an sözcüklerle anlatılamayacak kadar eşsizdi. Tek bir söz söylememi gerektirmeyecek kadar eşsiz.

SON

BİR KONUŞA- BİLSE!

Guyana doğumlu, Kanadalı yazar Jennifer Mook-Sang, topluluk önünde konuşma konusunda çekingen olan bir çocuğun gülümseten macerasına konuk ediyor bizleri. Kitap, kendini ifade etmenin farklı yolları olduğunu ve sorunların üstesinden yaratıcı fikirlerle gelinebileceğini vurgularken; kararlılık, gerçek dostluk ve akran zorbalığı gibi temaları da mizahi bir üslupla işliyor.

Joe ve arkadaşları okullarında her yıl yapılan konuşma etkinliğine katılmak zorundadır. Bu yıl verilecek göz kamaştırıcı ödül, etkinliği ciddiye almalarına neden olur. Ne var ki Joe, kendini kolay ifade edemeyen bir çocuktur. Buna bir de Victoria'nın rekabetçi tavrı, aksilikler ve yanlış anlamalar eklenince işler iyice zora girer. Joe'nun, güçlüklerle başa çıkmak için ürettiği eğlenceli ve benzersiz çözümler işe yarayacak mıdır?

Surrey Schools Yılın Kitabı Ödülü, 2017

ISBN: 9786050614831

9 786050 614831 >

www.uyurgezerkitap.com